

Gazeta SF nr.34/ ianuarie 2014

Revistă electronică de artă și literatură speculativă

Redactor șef: Alexandru Ioan Despina

Revistă creată de: George SAUCIUC

Cuprins

Nu am terminat de citit textul dumneavoastră	3
Paudib, fiul stelei	5
Moarte la bordel	8
Genesis	35
Greu de dezlegat	41
Zidul și poarta	59
Cărăbușul auriu	70
O plimbare până la capătul grădinii (I)	75
Inima povestitoare	85
Experiment: Haideți să ne jucăm împreună la Gazetă!	88
Voyage dans la Lune	89
Thor 2 - între ciocanul galactic și centura fonică	90

Nu am terminat de citit textul dumneavoastră

by Alexandru Lamba

<http://fanzin.clubsf.ro/nu-am-terminat-de-citit-textul-dumneavoastra/>

„Nu am terminat de citit textul dumneavoastră.” Dacă acest răspuns vă este străin, considerați-vă norocoși, dar eu cred că l-ați primit cu toții, cel puțin o dată de la un redactor sau editor, pe-al cărui verdict îl așteptați ca pe Dumnezeu. Frustrant, nu-i așa? Mai ales când vine la câteva luni după ce ați trimis capodopera, după cine știe câte mesaje „follow-up”. N-ar fi nicio problemă până la urmă, nu era chiar grabă mare cu publicatul, încercați să vă consolați, dar nu prea reușiți. Cumva, intuiția vă spune că nici n-aveți să mai auziți vreodată ceva de la persoana respectivă, că acest nedefinit și neutru „n-am terminat” este de fapt ultimul său cuvânt, refuzul cel mai politic pe care vi l-ar fi putut adresa. Însă mai e ceva care nu vă lasă să vă descurajați. Dacă, totuși, omul efectiv nu a reușit să parcurgă paginile?

Și-așa, cu incertitudinea și depresia crescând încet-încet, sedimentându-se în straturi succesive în suflet și promițând să degenereze în boală mintală, mai lăsați o lună să treacă. O lună în care deschisul căsuței de mail e dureroasă, o lună în care speranța moare încet. Și vă regăsiți din nou în fața întrebării: „Mai are rost să-i scriu? Mai fac un follow-up, îmi mai prelungesc speranțele în care nici eu nu prea mai cred, sau renunț?” Parcă nici nu mai aveți chef. Și nu vă puteți explica de ce nu v-a refuzat pur și simplu. Cât de greu îi putea fi să vă trimită în câteva rânduri un refuz argumentat? Măcar ați fi avut câte ceva de învățat, nu ați fi stat tot acest timp în dubiu, ați fi fost mult mai câștigați. Dar așa...

Adevărul este că sunt lucruri pe care le puteți învăța chiar și din acest răspuns. Sigur, mult mai puține decât dacă v-ar fi scris câteva idei, însă există. Se poate citi chiar și printre rândurile laconicului „Nu am terminat de citit textul dumneavoastră.”. Ce anume?

Păi, în primul rând, că nu ați reușit să-l captați. Vă gândiți că omul nu a trecut de prima pagină, că acel „nu am terminat” înseamnă de fapt „am început acum câteva luni și l-am abandonat după câteva minute, apoi m-am luat cu altele și nici n-am mai pus mâna pe el” sau „am frunzărit în fuga calului” și, cel mai probabil, aveți dreptate. Dar aici nu este numai vina lui. O istorisire cu adevărat bună nu permite cititorilor să o lase din mână sau, în cel mai rău caz, îi obligă să revină asupra ei până o găte. Dacă omul a reușit să o pună jos și să o uite, deja puteți considera că aveți o bilă neagră. Nu vă faceți probleme, foarte mulți autori cu adevărat mari eșuează în a captiva încă de la primele rânduri, însă, dacă ei își permit luxul de a avea un start de marfar, dumneavoastră ca începători nu vă puteți permite.*

Apoi, este foarte posibil să fi schilodit prin scriitura dumneavoastră într-așa un hal standardele impuse de publicația respectivă, încât editorul sau redactorul să se fi luat cu mâinile de cap și, în această incomodă poziție, să-i fi fost imposibil să vadă pădurea de copaci. Nu mă refer aici doar la gramatică și ortografie, extrem de importante și ele, cât mai ales – în cazul în care este vorba despre un text electronic – la normele de tehnoredactare. Majoritatea revistelor on-line au rubrici special dedicate acestor norme.**

În fine, este foarte posibil ca respectivul să fi fost, într-adevăr, foarte ocupat, sau să fi uitat efectiv de opera dumneavoastră. De ce nu? se întâmplă...

Ce puteți face în această situație?

Înainte de toate, fruntea sus! Nu vă lăsați părul peste ochi și nu vă ghemuiți în colțul camerei

cu draperiile trase. Situația nu e chiar atât de rea. Vă rămân încă multe lucruri de făcut înainte de a renunța definitiv la ideea de a vă vedea scrierile publicate. Concret:

Primul pas este totdeauna acela de a vă revizui textul. Ați mai făcut-o, spuneți? De câte ori, ați spus? Mda... dar asta a fost atunci, cu luni în urmă. De cele mai multe ori, propriul ochi nu este cel mai bun judecător, mai ales când parcurge firul narativ abia așternut pe foaie. Dați-i timp, lăsați-l să se distanțeze, să capete o oarecare imparțialitate, apoi puneți-l din nou la treabă, după ce în prealabil ați parcurs și câteva îndrumare similare celor din subsolul acestui editorial. Verificați exact versiunea pe care ați trimis-o, fără nicio adăugire sau modificare ulterioară. Ați păstrat o copie a acelei versiuni, nu-i așa? Ia priviți cum vă sar în ochi tot felul de cusururi care până acum stătuseră cuminiți ascunse printre cuvinte!

OK, deci v-ați documentat și ați revizuit. Următorul pas este, evident, corectura. Veți observa că, cu un efort nu foarte mare, puteți îmbunătăți lucrurile. Aliniați-vă în primul rând tehnoredactarea cu normele cerute de editor și eliminați greșelile de dactilografieră pe care le scăpaserăți. Dacă veți aloca ceva mai mult timp îmbunătățirii narațiunii, cu atât mai bine. Mai ales în partea de început.

Bun, acum că i-ați aplicat un „face-lifting” operei, ce vă rămâne de făcut? Cel mai la îndemână ar fi să o dați câtorva prieteni sau apropiați spre lectură și să-i stresați până vă împărtășesc impresiile lor. Cu cât mai sincere și nepoliticoase, cu atât mai bine. După cum spuneam, ochiul propriu are tendința de a trece nepăsător peste hibe, în timp ce al altuia, fie el cât de neexperimentat în asemenea treburi, nu o va face.

În fine, după ce veți fi primit părerile apropiaților și după ce veți fi operat modificările care se vor fi impus, puteți face o nouă încercare. În cele mai multe cazuri, editorii sau redactorii nu se simt ofențați de insistența autorilor, cu atât mai mult atunci când aceștia încearcă să-și îmbunătățească creațiile. Trimiteți-i noua versiune, cu mențiunea că aceasta a fost corectată și aliniată la standardele publicației respective și așteptați să vedeți ce se întâmplă.

Evident, tot ceea ce am scris mai sus nu vă garantează că dacă vă veți conforma veți primi un răspuns concret, cu atât mai puțin unul pozitiv. Nimic nu o poate face. Dar dacă adaugă o șansă în plus, poate merită efortul de a încerca.

Cu mențiunea că acest editorial nu trebuie interpretat ca o scuză în ceea ce ne privește pe noi, redacția Gazetei S.F. pentru a da autorilor răspunsuri evazive, – sperăm că până acum nu a fost cazul și nu va fi nici în continuare – nu-mi rămâne decât să vă urez spor la scris!

*În numărul din Iulie 2013 al revistei Nautilus puteți citi un îndrumar pentru începutul unei proze, cu exemple concrete în acest sens.

**Tot în revista Nautilus, în numărul din Februarie 2014, se găsește un editorial dedicat acestor probleme.

Paudib, fiul stelei

by Dan Recheșan

<http://fanzin.clubsf.ro/paudib-fiul-stelei/>

Corole mici, tremurătoare cu petalele de un alb gingaș, perlate cu bobite argintii de rouă răsăreau de sub pătura de licheni și înmiresmau aerul cu parfumul lor dulceag. Nyel pășea încet, ocolind tufele de ferigi uscate, ferindu-se să calce florile sau vreo vietate minusculă care foșgăia printre rădăcini.

„Rochița-rânduncii, șopti zâmbind unei amintiri îndepărtate, e prima plantă care-și desface floarea îndată după răsărit, ea e logodnica soarelui...”, așa-i spunea bunică-sa și, odată cu mirosul suav de vanilie al florilor, în minte îi apăru imaginea bătrânei scunde, adusă de umeri, cu ochii mereu mijiiți a răs, cu fața bronzată și plină de riduri fine întinse ca o rețea pe obraz. Prăjiturile pe care i le pregătea ea miroseau asemănător atunci când le scotea din cuptor.

Aici, pe colinele aride, departe de locul căruia îi spunea „acasă”, răsăritul era o explozie de lumină verzuie, filtrată parcă prin nori de clorofilă și praf, astrul, un disc de smarald împrăștia raze anemice și reci, iar ziua atât de scurtă încât vietățile nu apucau să iasă din ascunzișuri și să se hrănească. Nici noaptea nu cobora asemenea celor de pe pământ, cădea brusc, ca o cortină întunecată care acoperea relieful, iar pe cerul mat licărea o singură stea, palidul satelit al Glieseii. Se aplecă și culese câteva spice de graminee sălbatice, le frecă între palme și zdrobi între dinți boabele seci. Aveau un gust fad, puțin amar și prea puțini nutrienți dar îi astâmpărară junghiurile din stomac.

„Pâine, pâine caldă cu coaja crocantă, miezul cald și dulceag” spuse și-n minte își făcu loc altă amintire cu gust inconfundabil. Spicele retezate cu o semilună tăioasă din bronz erau vânturate, grâul îndesat în saci se transporta într-un loc magic, acolo sacii se răsturnau între rotitoare discuri de piatră iar boabele aurii se transformau într-o pulbere fină, alb-gălbuie care curgea într-un șuvoi solid în alți saci mai mici. Amestecat cu apă și sare, praful devenea o pastă lipicioasă și moale, care se umfla și modelat în movile rotunde ajungea pe vatră.

„Pâinea e un miracol spuneau sacerdoții, conține în ea părți din toate cele cinci elemente primordiale: pământul și apa care hrănesc grâul, și-l fac să rodească, aerul care dospește aluatul, focul care-l coace, iar al cincilea, eterul, suflul vital din care se nasc celelalte.”

Se ghemui într-o scobitură a solului cu spatele lipit de un bolovan care începea să se încălzească sub razele Piticului de Smarald. Încercă să-și amintească amănuntele jocului, chemând în memorie voci, chipuri și gesturi simple. I se spunea „jocul apei din cer” și nu-l practicau doar copiii, el devenea un ritual complicat căruia adulții îi consacrau destul timp. Întâi se trasa pe sol un cerc cu un băț sau o piatră ascuțită, iar cei care participau la joc, de obicei cinci, se-nșirau la distanțe egale în interiorul lui. Pe rând, câte unul pășea în centru și rostea o incantație către spiritele pământului, apei, aerului și focului și lovea ritmic o bucată de metal cu pumnul, apoi cu fața spre cer, pe-atunci azuriu și curat țipau: „coboară apă curată-n șiroaie, udă pământul, fă să crească plantele de hrănit și cele de încălzit, focul să le ardă aerul pur să le ațâțe, vino tu apă a cerului către noi!”

Se suci cu privirea spre pătura mohorâtă de nori verzi, scrută orizontul înalt până când pleoapele obosite i se închiseră. Erau patru, doi băieți și două fete: Suaren, cu părul ca flacăra, Buztin cu pielea roșcată ca lutul ars al oalelor, Moroa cu ochii întunecați, viorii, cu buzele cărnoase, arcuite ca două petale de bujor și Urha, mereu surâzătoare, cu pletele-n vânt și pielea lucind de sudoare.

„Nyel, strigau ei, vino cu noi, să jucăm jocul apei care cade din cer. Vino, Nyel, vino repede, aleargă spre apă!”

Cerul se bolti brusc, din neant scăpără un fulger auriu și deasupra capetelor lor trosniră scânteii de foc. Își astupă urechile și țipă:

„Așteptați-mă, vin, jocul în patru nu e plin, vin și eu să-ntregim cercul!”

Aversele le șiroiau, calde, pe trupuri, le umezeau buzele, le spălau praful din păr, iar ei țipau și dansau veseli sub perdeaua aburoasă a ploii. În acel echinox roditor, Moroa se apropiase, cu sfârcurile împungând ca niște degete bluza udă din bumbac nealbit și îi înlănțuise gâtul cu brațele ei bronzate șoptind: „la următoarea lună plină, nu voi mai fi un copil, voi sângera întâia oară și, după ce sângele se va opri, pot fi a ta!” Buzele ei aveau gustul ploii, aromele distilate de șiroaiele care cădeau, polen, piatră lovită de trăsnet, iarbă crudă se-amestecau în ele și încă ceva greu de numit, esența gurii ei cărnoase amestecându-se cu saliva lui. Irișii fetei se oglindiră o clipă într-ai lui, apoi se întunecară:

„Nu vrei să fiu a ta?” Îi răspunse cu o seriozitate precoce, nepotrivită vârstei de-atunci:

„Cum vor hotărî înțelepții... fie voia lui Paudib!”

Ea se-ncruntase, de parcă i-ar fi luat o bucurie ascunsă:

„Ce copil ești, Nyel... un puști care crede încă în poveștile cu oamenii coborâți din stele!”

La răsăritul lunii pline, întâia din sezonul cald, nu mai plouase. Cerul se mohorâse și din înalt căzuseră valuri de cenușă acoperind astrul nopții cu pete sângerii. Oamenii se înspăimântaseră și se adunaseră în cete gălăgioase lângă sanctuar, dar până și sacerdoții după ce sângele iezilor și a mieilor, cinci din fiecare, cursese zadarnic pe lespezile din granit ale altarului, se dovediseră neputincioși

„Să mai așteptăm, spuseseră ei, semnele sunt contradictorii!”

Atunci, el, un puștan căruia de-abia îi mijiseră tuleiele își făcuse loc prin mulțime și spusesese răspicat, arătând spre pâcla prin care nici soarele dimineții nu izbutea să răzbată:

„De ce să mai așteptăm, doar Paudib poate să ne salveze... chemați-l pe Paudib, fiul stelei!”

Se iscaseră certuri, unii vroiseră să-și adune turmele și avutul și să pornească dincolo de munții albastrii, către malul apelor mari, alții ceruseră să se facă noi sacrificii. De-abia când iarba se uscaseră în câteva ceasuri, iar animalele începuseră să moară pe capete, înțeleseră toți ce năpastă îi lovise, una pe care n-o puteau numi, mai cumplită decât toate cele pe care și le aminteau bătrânii și vocile li se uniseră într-un vaiet continuu „Paudib, îndură-te de noi, arată-ți fața, salvează-ne viețile, tu, fiul al stelei!”

Se trezi brusc, ca și cum o mână uriașă îi zgâlțâia umărul și murmură:

„Florile și păsările a căror nume încep cu litera C... ele îi plac: campanule și cristei, crini și ciocârlii, clematite albe și corbi...”. Se ridică adăugând: „copilării, trebuie să găsec locul, să-ncep jocul apei care cade din cer!”

În timp ce mergea printre frânturile de rocă sfărâmicioasă se întrebă din nou cum ajunsese pe acel tărâm înstrăinat. Nu avea altă explicație decât una naivă, legată de fiul stelei și o viziune cețoasă care îi bântuia somnul, cu sori pitici, rotitori, corbi cu aripi din oțel și o siluetă neclară care-și întindea brațele spre trupul lui, învăluindu-l într-o lumină orbitoare. Se agăță de ea până când, în

Întinderea aridă găsi locul potrivit, un tăpșan rotund cu raza de cincizeci de pași, cu pământ moale prin care rădăcinile ierbii puteau răzbate. Trasă cercul cu o piatră ascuțită, înmulțind distanța brațului său întins de cinci ori ca-n urmă cu de cinci ori cinci echinoctii. Zâmbi copilul(ui?) de atunci și-și aminti descântecul dar acum era singur, îi lipseau ceilalți patru participanți la joc. Propti vertical un bolovan din piatră brun-roșcată șoptind: „numele tău este Butzin”. Lângă el ridică altul, albicios cu striații aurii: „tu ești Suaren”. Făcu încă cinci pași și găsi o tulpină netedă de sicomor, cu ramurile subțiri atârânănd ca pletele unei fete: „ești Urha, uite până și părul ți-e la fel!” Bunul său cel mai de preț, de care nu se despărțea niciodată, un pumnal cu plăsele împodobite cu o piatră viorie fu înfipt la distanță egală de celelalte obiecte. „Moroa, gândul tău ca tăișul, privirea ca luminișul, gura ca zmeurișul!”

Se îndreptă încet spre centrul circumferinței și-și ridică brațele strigând „Paudib, adu-ne ploaia...tu, cel netemut, ne-auzi, ne-nțelegi, ești singurul care ne poți ne salva de tot răul!”

Pământul rămase neudat tot restul zilei. Nici spre seară când steaua Câinelui pâlpâi palidă deasupra colinelor nu căzu strop de ploaie, numai vâjâitul vântului sec mătura solul. Ațipi murmurând:

„Crini și campanule, cristei, ciocârlii, clematitele pe care corbii-copii îi ating cu aripile albe și, nu ultima, dar cea mai modestă, rochița-rândunicii, vestitoarea răsăritului, floarea mică a speranței așteptând un semn din cer...”

Așteptă încă cinci zile în cerc. Într-a șasea, pe când picotea amorțit de foame și frig un bărbat înalt, cu veșmintele sclipind metalic în lumina crepusculului, apăru dinspre soare-apune. Când acesta ajunse la câțiva pași, Nyel se ridică și strigă cu toată bucuria speranței inundându-i chipul spre silueta neclară:

„Paudib, ai venit...”

Lancea grea, ghintuită, cu lama din bronz îi străpunse toracele înainte de a mai putea murmura ceva. Nu era fiul stelei, ci șeful unei cete de tâlhari care prăda orice călător singuratic care se rătăcea pe coclaurile din Gliese. Când membrii patrului care colinda periodic prin deșert îi găsiră trupul, în jurul rămășițelor răsărise un lan de maci.

Moarte la bordel

by Gabriela-Beatrice Moiescu

<http://fanzin.clubsf.ro/moarte-la-bordel/>

„Durerea este cea mai mare putere a dragostei.” (Stephen King)

I.

1.

Alessia Wiseman strânse copila de numai patru ani la piept, plângând amar. Willow, de asemenea, o strângea fără forță în brațele mici și palide. Tremura și hohotea descumpănită.

- Will... îi șopti numele și o lacrimă se prelinse de pe obrazul ei ridat pe mânuța nepoatei.

- Buni, mami și tati nu se mai întorc?

George Wiseman, bunicul fetei, veni și le îmbrățișă pe cele două, încercând pe cât posibil să-și păstreze calmul. Era disperat, pustiit. Își pierduse fiul și nora; unicul lucru rămas era micuța lor nepoată.

- Nu se mai întorc, dovlecel. Îmi pare rău...

George fu sincer, cu toate că-l durea să accepte adevărul.

Willow a făcut cunoștință de mică cu tragediile vieții. A întâlnit moartea când alții se jucau și făceau în scutece. Ea descoperise cadavrele mutilate ale părinților ei.

- Buni, suspină fetița și-i strânse pe amândoi în brațe. Îi voi pedepsi pe acei oameni.

George o mângâie pe spate.

- Așa să faci, dovlecel, așa să faci.

Două zile mai târziu, familia se afla în casa Alessiei Wiseman din Castrogiovanni, Sicilia.

2.

- Cine dracului sunteți voi?! țipă Willow enervată, încercând să se îndepărteze de un grup de bărbați necunoscuți.

Părea nervoasă, dar, de fapt, încerca să ascundă toată frica pe care o trăia în acele momente

de cumpănă.

Încercă să ajungă la glezne, dar doi bărbați masivi o prinseră de ambele mâini. Un al treilea se apropia de ea.

- Ești foarte frumoasă...

Își așeză o mână pe chipul ei palid. Îi putea citi frica în ochi; îl încânta acest lucru.

- Mori! țipă ea.

- Ce caută o fată frumoasă ca tine pe străzile pustii ale nopții? o întrebă și, pentru un moment, i se păru că văzu o strălucire ciudată în ochii lui negri, ciudați.

Era atât de aproape, încât îi putea simți respirația puturoasă pe față. Îi veni să vomite. Omul arăta ca un hoț ordinar și probabil că și asta era. De fapt, cu toții erau niște bătăranii. „Dacă aș putea să ajung la cuțitul ăla nenorocit...” gândi Willow și se forță să ridice piciorul. Scoase un țipăt în momentul în care simți o mână cuprinzându-i coapsa.

- Șefule, se pare că fetișcana vrea distracție! rosti cel care o ținea de brațul drept.

Se aflau pe o străduță lăturalnică și îngustă a Castrogiovanniului de altă dată. În jurul lor erau doar case cu lumini stinse și ferestre ferecate. N-avea s-o ajute nimeni.

Începu să se zbată și să lovească în stânga și în dreapta, dar puterea unei femei e incomparabilă cu cea a unui bărbat. Nu a putut să scape din mâinile lor; nu a ajuns nici la gleznă, să poată scoate cuțitul pe care îl purta mereu cu ea.

Într-un final, văzu că nu există așa ceva.

A început să plângă. Simțea lacrimi fierbinți prelingându-i-se pe față rece. Simțea teana cum i se face ghem în stomac.

- O...Opriti-vă... ceru înghețată.

I-ar fi ucis. Fără nicio părere de rău, i-ar fi ucis.

- Duceți-o în casă! În seara asta ne vom bucura de o superbă femeie cu păr de foc! ordonă „șeful”. Unul dintre ei, Willow nu știa care, îi dădu drumul la braț. Profită în acel moment și încercă să ajungă la glezne, dar cineva a lovit-o în moalele capului.

Nu a leșinat, dar și celălalt bărbat i-a dat drumul, iar ea a căzut pe jos. Îi ajunsese praf în gură și nu-l putu scuipa; o îneca.

Simți cum o mână o apucă de păr.

- Să nu care cumva să îi loviți față! E frumoasă, nu vreau să văd vreun semn pe ea! strigă unul dintre ei. Cineva o ridică în sus, după care și-a pierdut cunoștința.

O găleată cu apă îi stropi fața. Fata se trezi speriată, neștiind ce s-a petrecut. Se pregătea să-i spună bunicii sale ce vis urât a avut, când fu întâmpinată de un chip brăzdat de o cicatrice mare și urâtă. La cum arăta, probabil că avea mult, mult timp.

Încercă să țipe. Reuși să scoată doar câteva sunete înfundate, apoi pricepu că e legată. Din nou începu să plângă. Își roti ochii în jur, căutând o porțiță de scăpare.

Nu descoperi niciuna.

- Prințesica s-a trezit în sfârșit, mormăi cineva cu ironie. Era o voce groasă de bărbat. Șefuuu! țipă și, dintr-o altă cameră, își făcu intrarea un bărbat destul de chipeș, cu păr brunet, tenul ciocolatiu și o mustață de puștan deasupra buzelor cărnoase.

- Eu sunt Miguel, i se adresă tinerei fete. Îi desfăcu încet căușul, încercând să n-o rănească. Willow plângea încet și, printre sughituri de spaimă, întrebă:

- De ce îmi faceți asta? Nu am făcut nimic nimănui... O dată am întârziat și eu și uite...

Miguel se așeză pe dormeaza pe care era legată la mâini și picioare, cu membrele inferioare îndoite sub șezut acum. Într-un fel ocrotitor, o luă de după umeri și îi așeză capul pe umărul lui.

- Nu eu îți fac asta... Nu eu sunt șeful lor, tata este. Dar voi încerca să te protejez. Cum te cheamă?

Se întoarse spre el. Erau destul de aproape unul de celălalt, îi putea simți respirația pe fruntea ei asudată.

- Willow, spuse întrezărind o mică speranță că nu va păți nimic. Will Wiseman. Dar tu?

Se întoarse încet și-și șterse lacrimile pe umărul acestui băiețandru. Se gândi că s-ar putea enerva și nu ar mai ajuta-o, dar el, în schimb, îi mângâie părul roșcat și lung până la mijloc.

- Mă numesc Miguel DeCielo. Hai să te dezlegăm, probabil că te rănesc frânghiile astea.

- Miguel, nu atinge femeia! Tatăl tău...

- La dracu cu tatăl meu, spuse Miguel fără să se agite și îi aruncă roșcatei o privire tristă. Ești frumoasă, Will. Voi încerca să te scot de aici, bine?

Ea clătină din cap, sperând că la ce-i mai bun. Dacă o mințea, era pierdută.

- Ce dracului faci?! țipă un bărbat în spate. Era aceeași voce de mai devreme.

- Tată, ești nebun?! Aduni femeii de pe stradă?! Nu ai atâtea târfe în bordelul tău infect, chiar trebuie să o ai și pe ea?

- Tacă-ți gura, i se adresă bărbatul. Semănau leit, doar că bătrânul avea părul cărunt și mustața foarte deasă.

- Lasă-mi-o mie pe această femeie. Și-așa spuneai că vrei să mă-nsor.

Willow simți cum inima i se frânge. Era tânără, avea numai șaisprezece ani. Nu voia să se mărite. Cu toate astea, gestul acestui băiat de a o salva din mâinile răufăcătorilor, între care și tatăl lui, o mișca enorm.

„Blestemați să fiți, nenorociților, pentru ceea ce faceți și pentru ceea ce ați făcut multor altor fete înaintea mea!”

Începu din nou să plângă. Deși ar fi putut vorbi, alege să păstreze tăcerea.

Bărbatul cu mustață deasă se apropie de fiul său și-l lovi peste față cu dosul palmei. Willow scânci și inima i se frânse. Înțelese că Miguel nu ar fi putut-o salva niciodată – se păcălise pe el însuși. Îi păcălise pe amândoi.

Bărbatul cu mustață deasă, șeful lor, se întoarse către ea. I se vedeau dinții rânjind într-un zâmbet dement.

- Cum te-aș putea lăsa să te căsătorești cu o târfă, Miguel? își întrebă fiul și râse din nou.

- Nu e o târfă!

Se întoarse și-l lovi încă o dată. De data aceasta a fost un pumn. Unul atât de puternic, încât îl azvârli pe jos.

Nici de această dată, Will nu îndrăzni să scoată vreun sunet. Bărbatul își îndreptă, apoi, toată furia către ea. Se apropie încet, cu pași mici, privind-o, analizând-o. Se așeză pe aceeași dormeză micuță și o luă pe tânără de după umeri.

Nu scoase niciun sunet, doar continuă să plângă. Simțea atâta furie și o dorință uriașă să îlucidă pe acest bărbat, și lipsa de orice putere o deznădăjduia. Era legată. Și chiar de n-ar fi fost, erau prea mulți care-l protejau. Altfel, l-ar fi ucis fără să stea pe gânduri.

„Nu-i a bună”, își spuse. În adâncul sufletului putea să simtă pericolul la fel de bine cum putea să simtă legăturile care-i strângeau încheieturile.

- Băieți, să-i demonstrăm lui Miguel că e doar o târfă. Dezlegați-o și dezbrăcați-o.

Will începu să tremure. Nu așa își imaginase că avea să fie întâia oară.

„Să nu țipi. Să NU care cumva să țipi sau să scoți vreun nenorocit de sunet”, își spuse, așteptând și rotindu-și ochii prin cameră. Nu era nimic altceva în afară de acel pat. Păreau să fie într-o casă părăsită, în afară de niște lămpi cu gaz. Cum de nu observase asta până atunci?

Dar răspunsul veni de la sine – nu conta. Oriunde s-ar fi aflat, dacă țipa era ucisă. Nu avea să o salveze nimeni, pentru că oamenii erau ignoranți și speriați de cei cu putere din Castrogiovanni.

Un bărbat, cel care o dezlegase, o privi cu compasiune. Nu avea o figură de om rău. Ochii îi trădau sufletul bun și Will bănuia că se afla acolo din cauza problemelor. Nu-i plăcea să facă ceea ce era pus, dar ordinea era ordine. Bănuia că acest bărbat are o familie de hrănit și o datorie de plătit acestui șef al lor.

Același bărbat o dezbracă. Ochii lui îi cereau iertare. Și erau înlăcrimați.

Willow rămăsese goală în fața lor. Nu se mișca, nu își ascundea intimitatea.

- Vezi, băiete? E doar o altă târfă ordinară. Nu se sfieste să ne arate ce are între picioare.

Miguel o privi. Era frumoasă. Roșcată, cu pielea foarte albă și niște ochi uriași, verzi. Lacrimile nu îi furau frumusețea, așa cum se întâmpla cu majoritatea persoanelor. Trupul ei era slab, dar nu într-un sens rău. Era superbă, cu talia ei mică și șoldurile înguste, sânii mici, totul.

„Willow Wiseman”, repetă în minte și tristețea îi încătușă sufletul.

Îl văzu pe tatăl său cum își desface pantalonii.

- Nu! țipă nervos și se repezi către el, dar două namile de oameni îl prinseră de mâini, ținându-l răstignit în fața acestuia.

- Îndrăznești să mi te opui! Îndrăznești să te opui în fața lu' tac-to pentru o nenorocită! răcni apropiindu-se de el. Îl lovi cu pumnul în stomac, apoi în falcă. Tu, copil nenorocit, am făcut orice pentru tine ca să crești, după ce mă-ta s-a dus, iar tu îndrăznești să-mi spui ce dracului să fac!

Îl mai lovi o dată, dar Willow își închise ochii. Miguel suferea pentru că o prinseseră pe ea. Acel băiat... nu era o persoană rea.

„Blestemați să fiți cu toții pentru ceea ce-i faceți... Pentru ceea ce-mi faceți!”

Pielea i se făcuse de găină. Îi era frică și frig.

Omul cel rău era plin de sânge în momentul când se întoarse către ea. Luă o cârpă și se șterse, apoi o aruncă într-o parte. Sângele fiului lui zăcea în praf, îmbibat într-o bucată de material. Iar lui nu îi păsa.

- Faceți-l să se uite cum îi regulez târfa!

De data aceasta, nimic nu-l mai împiedică. Își dădu pantalonii jos și se aruncă deasupra fetei, în timp ce ea scânci. Aproape că o lăsase fără aer.

O prinse de păr, trăgând-o cu putere, și își făcu loc între picioarele ei. Putea a alcool și a transpirație. Tânăra simți că stomacul i se întoarse pe dos; îi era groază. Își închise ochii.

Bărbatul de pe ea îi puse mâna peste gură, să nu țipe, apoi se împinse fără milă în ea. Era o durere sfâșietoare, nenorocită, așa cum niciodată nu mai simțise în viața ei. O rodea ceva pe dinăuntru, i se răscolea carnea, stomacul i se făcuse cât un pumn.

Era în dureri groaznice. În schimb, cel de deasupra ei scoase un geamăt. O scârbea.

- E mai strâmtă decât credeam, le spuse celorlalți și câțiva dintre ei râseră amuzați. Majoritatea sorbeau spectacolul.

Will îl văzu pe Miguel și pe cel care o dezlegase și dezbrăcase. Amândoi plângeau în tihnă. Puștiul era plin de sânge, fața îi era umflată și de nerecunoscut. Se miră cât de mult se poate schimba o persoană în doar câteva momente.

Omul de pe ea se mișcă din nou, în față și în spate. Pe măsură ce se împingea, carnea ei era sfâșiată. Putea simți fierbințeala sângelui în acel loc și durerile nemaiîntâlnite. Plângea, dar îndură ca o martiră totul.

Bărbatul de pe ea se trase brusc în spate și Will apucă să-l vadă doar întorcându-se. Pricepuse că proteja ceva în căușul palmelor. Luă aceeași cârpă însângerată de pe jos și se șterse în zona intimă.

Unul dintre acoliții acestuia sparse liniștea:

- De ce nu ai umplut-o pe târfă, șefu?

Nenorocitul chicoti.

- Nu avem nevoie de ea cu burta la gură, deșteptilor. Trebuie să rămână la fel de slabă și de frumoasă ca acum. Mergi la bordel și se alătură celorlalte femei. Și dați-i drumul lui Miguel, ordonă în timp ce-și îmbrăca pantalonii și se șterse cu un colț al cămășii pe fruntea îmbrobonată de sudoare.

Fiul acestuia merse legănat și se opri numai când ajunse lângă fată. Îi luă capul în brațe și plânse deasupra ei, udând-o de lacrimi. Îi mângâie părul cu afecțiune.

- Ai umplut-o de sânge, curvar nenorocit! Îl acuză pe tatăl lui, care își trăgea răsuflarea.

Picioarele roșcatei erau, într-adevăr, împăienjenite de firișoare sângerii. Miguel scoase o bucată de mătase din buzunarul pantalonilor și o șterse pe față ca și cum avea grijă de un copil mic.

- Da, se pare că m-am înșelat. A fost virgină.

Începu să râdă. Ceilalți îi urmară exemplul și râseră dement.

- Nenorociți să fiți... șopti pe o voce sfârșită Willow. Încerca să-și țină ochii deschiși.

Miguel îi înclină puțin capul și-i dădu apă dintr-o carafă.

- Șefu, o vreau și eu. E tânără, e frumoasă. Nevastă-mea nu mai e nici pe departe ce e fetișcana asta! ceru unul.

- Luați-o, nu-mi pasă. Dar vă omor dacă o lăsați borțoasă. Vă omor pe toți!

Will simți cum pielea i se zbârlește. Miguel își dezbracă bluza și o acoperi cum putu, apoi se întoarse cu un cuțit micuț în mână către toți spectatorii.

- Unul din voi dacă mai face vreun pas, îl omor. Dacă se atinge unul de această fată, vă dau cuvântul meu că îi fac buzunar la burtă.

Cineva din spate râse. Miguel se așteptase ca mai mulți să se apropie, dar se înșelase. Toată lumea rămase pe poziția sa.

- La fel mă gândeam și eu, rosti enervat. Acum fiecare să se ducă dracului unde are treabă și să mă lase în pace.

După ce s-au împrăștiat, băiatul încuie ușa.

4.

Will își deschise ochi și-l privi sfârșită de puteri.

- Dacă și tu vrei să-ți bați joc de mine, fă-o cât încă mai sunt vie... Pentru că simt că mă sfârșesc, Miguel.

Tuși, apoi își așeză mâna peste pânțele.

- Nu vreau să-ți fac nimic, Will. Nu te-am protejat ca să te rănesc, draga mea. Și liniștește-te, nu mori... Nu te las să mori.

- Dar mă doare ca dracu, Miguel. Simt că mă arde, că...

Băiatul îi mângâie fruntea, apoi se aplecă și o sărută. Vru să-i așeze mai mult bluza peste trupul gol, dar ea se feri.

- Nu... Nu-ți fac nimic, ți-am spus. Nu te teme de mine, eu nu sunt ca ei, îi spuse șoptit. Luă mâna ei mică și rece într-a sa și o duse la gură, sărutând-o. I-o așeză, după, înapoi pe pânțele.

- Miguel? șopti abia imperceptibil. Băiatul se așeză lângă ea în pat, plângând. Îi cuprinse trupul mic și firav în brațe. Întrebarea ei veni într-un final: O să... O să aduc pe lume un copil?

Băiatul își ridică privirile asupra chipului ei. Îi analiză trăsăturile: pielea fină, buzele de o nuanță mai închisă decât aceasta, subțiri, nasul ei micuț și rotund, ochii mari și foarte verzi, cu gene lungi, sprâncene frumos conturate și o frunte micuță, după care începea podoaba de păr lung și roșcat. Era plină de măiestrie.

- Will... Nu, nu vei aduce, termină scăpând un oftat.

- Cum de ești sigur?

Se răsuci puțin, cu grijă. Își simțea tot trupul în dureri groaznice.

- Sunt, pentru că... a avut grijă să... după... A zis și el că...

Se bâlbâi încontinuu, neștiind cum să-i explice. Ar fi sunat urât cum știa el să o spună, așa că alese să lase fraza în aer.

- Ce se va întâmpla cu mine?

Miguel o mângâie încet pe păr. Știa ce o așteaptă; i se rupea inima.

A rămas acolo, ținând-o strâns în brațe, până ce adormiră împreună.

5.

- Trezește-te, micuț! o mișcă un om cu o mână mare și aspră. Avea vocea blândă.

Willow deschise ochii, văzându-l pe bărbatul în vârstă care părusese și în urmă cu o seară că îi e milă de ea. Nu scoase niciun sunet și nici nu se mișcă. Se uită lângă ea, dar Miguel nu mai era acolo.

Nu se agită. Se simțea extenuată. Oricum nu avea să scape, asta presimțea.

- Domnișorică, îi spuse omul lăsându-se pe vine. Îmi pare sincer rău pentru ceea ce ți se întâmplă. Șeful e un om rău și ai face bine să nu spui nimic. Și... mai departe îți va fi greu, ascultă de ceea ce ți se spune să faci. Îmi pare foarte rău pen-

- Ce faci acolo, Aldo? se răsti un bărbat înalt și gras la el.

- Voiam să văd dacă-i e rău, domnule, răspunse aproape tremurând.

- Nu te interesează dacă-i e rău. E doar o cârpă. De fapt, va fi în curând. Pleacă de lângă ea, babalâcule!

Așa-zisul Aldo se îndepărtă în tăcere de ea, aruncându-i o ultimă privire tristă, dar menită să o îmbărbăteze. Will îi zâmbi.

„Să fii binecuvântat, Aldo. Cât despre restul...”

Se ridică încet din patul îngust. Resimțea ceea ce se întâmplase în urmă cu o seară. Se simțea jagoasă și era murdară de propriul sânge. Cu toate astea, se îmbracă.

- Vreau să mă spăl, îi porunci celui de la ușă.

- Nu-mi pasă.

Will se aplecă pentru un moment în fața acestui om. La prima vedere, arăta un semn de respect. În momentul în care se ridică, își propti antebrațul stâng pe pieptul bărbatului, iar pe cel de-al doilea îl ridică deasupra acestuia, la gât.

Lama rece a unui cuțit mic îi atinse pielea omului. Fusese ascuns în dreptul gleznelor, într-un buzunar al hainei.

- Mi-a părut bine!

Fără a schița vreun gest, a tăiat. A simțit lama cum pătrunde în carnea fragedă a gâtului, în dreptul venei. Apoi sângele fierbinte care izvorî de acolo i se prelinse pe mâini, inundând-o de acea căldură lipicioasă.

Ucisesse. Prima crimă se spunea că era cea mai grea, dar pentru Willow a fost o ușurare. Se șterse pe cămașa transpirată a omului, după care se întoarse către Aldo.

- Fugi, sunt puțini oameni aici! o înștiință omul, radiind de fericirea învingerii.

- Spune că te-am lovit în coșul pieptului și ai leșinat. Oamenii chiar pătesc asta dacă se lovesc puternic acolo. Prefă-te că tușești și nu poți respira prea bine când se vor întoarce și te vor găsi. Și mulțumesc, nu te voi uita!

Bărbatul dădu afirmativ din cap înainte ca femeia cu părul roșu să îi întoarcă spatele și să dispară.

Parcurse în fugă drumul prin casa aceea pustiiță care părea că nu se mai termină. Zărise într-un final ușa care dădea spre exterior, dar tocmai atunci, un grup de cinci bărbați intrară. Șeful, desigur, era primul dintre ei.

Rămaseră cu toții surprinși dând cu ochii de tânăra femeie.

- Nenoro...

Bărbatul se apropie de ea și o lovi cu putere peste față. Will se clătină pe picioare, apoi se sprijini de zid ca să nu cadă. Își recăpătă echilibrul, apoi apucă același cuțit folosit și mai înainte și se năpusti asupra celui care o abuzase, încercând să-l înjunghie.

Doar că nu a avut forța necesară. Și au depășit-o numeric. Unul din subordonați îi prinse mâna

tinerei și o strânse așa tare, încât i-a dat drumul cuțitului. S-a aplecat „Șeful” după el și l-a ridicat, analizându-l. Părea argint.

- Bun, băieți, această bijuterie ne spune un singur lucru despre domnișoara aceasta: provine dintr-o familie bună, deci trebuie să plece din acest loc.

- Unde, șefu? Întrebă unul dintre bărbați, posesor al unei mutre tâmpe.

- Să mă gândesc... Cât mai departe de aici. La Trapani! rosti repede, apoi zâmbi mârșav. O plesni din nou pe față, apoi o apucă de păr.

Fără pic de milă, a tras-o până în prima cameră. A violat-o din nou.

II.

1.

Willow ajunsese în Trapani, o provincie în Sicilia, care se întindea pe țărmul Mării Tiraniene. Bănuia de ce omul acela o trimisese tocmai aici - era cel mai îndepărtat loc unde ar fi putut să o trimită.

O femeie o însoțea. Era pitică și durdulie, dar cu o mutră răutăcioasă. Nu încercă să vorbească nimic cu ea. Oricum nu ar fi ajutat-o. Și ea nu voia să se plângă.

Era atât de nefericită. Ar fi plâns, dar nimeni nu ar fi ascultat-o. Preferă să înfrunte ceea ce îi rezerva viitorul.

- Unde mergem? Întrebă pe o voce joasă, dar hotărâtă.

- La un bordel. Țăla va fi locul unde vei sta de acum încolo, într-un bordel. Ești frumoasă, bărbații te vor dori. Poate și unele femei.

„Unele femei?”

Gândul i se părea aiurea. Cum să o placă femeii, din moment ce și ea era tot o femeie?

- Vei fi damă de companie. Dacă oamenii vor veni să mergi cu ei la vreo petrecere, te vei duce. Dacă vor vrea vreo cameră, tu le vei satisface orice plăcere, oricât de ciudată sau scârboasă ți s-ar părea.

Tânăra privi în zare. Simțea înțepătura lacrimilor în colțurile ochilor.

Nu după mult timp de mers, ajunseră la bordelul cu pricina. Dacă în jur, casele sărăcicioase, dărăpănate, construcția din fața celor două era inimaginabil de frumoasă. Se urca, față de celelalte imobile, cu două etaje mai sus. Dacă nu ar fi fost un bordel, Will s-ar fi îndrăgostit de acest loc.

- Încearcă să nu te sinucizi în primele câteva săptămâni. După aceea va fi mai bine, te vei împăca cu soarta, rosti împingând-o de la spate prin ușile de lemn masiv, sculptate.

În fața ei se deschise apoi luxul. Pereții erau îmbrăcați în tapet, canapelele și fotoliile păreau nou-nouțe, erau plante în ghivece, draperiile erau colorate viu și lumina pătrundea puternică prin

ferestre.

- Fetelor, ea este noua voastră colegă.

Câteva femei mai în vârstă decât ea se apropiară.

- Ce frumoasă ești! i se adresă una dintre ele, luându-i o șuviță de păr între degete. Ce păr catifelat și ce culoare excepțională! Cum te cheamă, păpușă?

- Willow, rosti uitându-se cu tristețe la ea. Nu era nici ea o persoană în vârstă, ci era puțin mai mare decât ea.

Înainte ca ea să observe, femeia care o adusese acolo plecase. Nu îi spusese nimic, nu o învățase nimeni. Dar probabil că regulile jocului aveau să i le spună...

- Tu trebuie să fii roșcata, rosti o femeie cu chip sever, care se apropia de 40 de ani. Puștoaico, eu conduc locul ăsta. De acum încolo ești a mea, s-a înțeles? Întrebă și i se primi o aprobare mută. Ai voie să faci orice, în afară de a părăsi curtea aceasta, cu excepția momentelor când ești însoțitoarea vreunui om bogat. Nu poți refuza ce îți cere clientul, indiferent de cât de scârbos sau ciudat îți va părea.

„Asta mi-a spus și aia...”

Willow dădu afirmativ din cap. Începu să se gândească la mișcarea ei viitoare - să încerce să fugă? Să își riște viața și să o prindă și să o ucidă?

Se temea pentru viața ei. Nu voia să renunțe la asta în ruptul capului. Știa că, oricum, soarta îi va zâmbi într-o zi.

Mai devreme sau mai târziu.

2.

Se auzi un clinchet de clopoțel și femeia în vârstă, patroana bordelului, dădu două draperii vișinii de catifea la o parte. Îl întâmpină pe client toată un zâmbet, dar ochii ei trădau indiferența, ba chiar scârba.

- Care e numele tău? o întrebă omul, adresându-i un zâmbet șarmant.

- Oriana.

- Ei bine, Oriana, eu sunt Marco. Bănuiesc că tu faci legile aici, așa-i? Văzând-o că dă din cap, omul continuă: Vreau una dintre fete, să mă bucur de ea. Cum se face plata, pe oră sau... ?

Oriana zâmbi.

- În funcție de ce fată alegeți și ce faceți cu ea.

Acesta scoase un teanc de bancnote și patroana bordelului păru de-a dreptul încântată. Întinse mâna și numără tot ce i se dăduse, apoi i se adresă:

- Domnule Marco... Sunt mulți bani aici.

- Ține-i. În schimb vreau o femeie curată, frumoasă, pe care să o iau cu mine la o cină... Și așa mai departe, înțelegeți dumneavoastră.

Femeia dădu afirmativ din cap. Se întoarse fără să-i spună nimic bărbatului, dar îi făcu semn să o urmeze. Ascunse suma în sân. Deschise apoi o ușă, pentru ca omul să intre în camera fetelor.

Rămase uimit, la fel ca și toate domnișoarele de acolo.

Era un om îmbrăcat în costum, nu asemenea nenorociților care veneau acolo în majoritatea nopților. Marco descoperi pe umărul uneia dintre ele o mușcătură, pe alta o vânătăie și, mai mult, o femeie mai în vârstă avea chiar și o cicatrice urâtă pe obrazul stâng.

Apoi remarcă, între acestea, o fetișcană superbă, mică în trup, picioare lungi, pielea albă și aparent fină. Avea părul lung și roșcat, atârându-i pe spate. Nu îi putea vedea chipul. Stătea în șezut pe o pătură pufoasă, privind în jos.

- Cine e fata de acolo? o întrebă pe Oriana fără să-și întoarcă privirea de la viitoarea sa achiziție.

- Aia? E nou-venită. De fapt, abia a sosit ieri. Din câte am înțeles, a fost violată de un nenorocit de două ori. Acel om a deflorat-o, deci e considerată de cea mai bună calitate. Nu a avut niciun client, e foarte tânără și nu cred că are pic de experiență.

Bărbatul zâmbi. Pentru prima oară, însoțitoarea lui văzu că era destul de tânăr, frumos, bine îmbrăcat. Era un bogătaș în adevăratul sens al cuvântului. Ochii ei se ațintiră apoi asupra roșcatei, cu o urmă de gelozie tristă. Cândva, la fel de frumoasă fusese și ea. O violaseră și o trimiseseră aici, departe de familia ei, de toată viața ei. Dar să trăiești ca damă de companie nu era chiar așa de rău. Nu la bordelul ei.

- Fără experiență, zici? Și recent deflorată? O iau... Și dacă vă dau bani în plus, se poate să nu se atingă și alt bărbat de ea?

Femeia se întoarse către el, uimită.

- Se... Se poate, domnule Marco, rosti. Apoi se apropie de Willow, cu mersul înțepat, și o mângâie pe cap. Tânăra își ridică privirile către aceasta. Volpe, i se adresă, ai primul tău client. Vrei să te ridici și să vii cu mine, să discutăm puțin înainte?

O ascultă. Merse după ea într-o cameră micuță, îngustă.

- Ascultă, puștoaico. Știu că ai fost violată. Și eu am fost, și apoi am ajuns aici. Dar ceea ce faci nu e la fel de greu ca ce îndură ceilalți oameni. Nu vreau să îți fie frică, nu ai cum să dai greș. O să știi să te descurci cu timpul, iubito.

Femeia asta nu era, de obicei, blândă. Copila îi fu recunoscătoare pentru cele câteva vorbe, dar nu spuse nimic.

- Încă ceva. Domnul acela vrea ca tu să mergi cu el la o cină mâine seară. În această seară nu știi ce se va întâmpla. Oricum, va fi singurul tău client, fiindcă va plăti o sumă frumușică să rămâi doar a lui. Ești de acord?

Scoase primele ei sunete față de șefă:

- Da, sunt de acord. E chiar o binecuvântare, față de ce s-ar fi putut întâmpla. Mulțumesc.

Clătină din cap. Oriana clătină la rândul ei, după care îi puse mâna pe față. Ca și cum îi transmitea binețe. Fără vorbe.

Roșcata își făcu puțin curaj. Patroana își puse mâna pe spatele ei, împingând-o către domnul Marco. Bărbatul îi zâmbi, dar ea nu îi răspunse decât printr-o privire indiferentă.- Cât trebuie să vă dau pentru ce am discutat mai devreme? o întrebă pe șefă, dar ea dădu indiferentă din umeri.

- Atât cât mi-ați dat e destul, momentan. Cam pentru o lună e destul.

Domnul zâmbi reținut. Își afundă mâna în sacoul negru, de unde scoase încă un tenculeț de bancnote, puțin mai mic decât cel dinainte.

- Deci? Ajunge pentru două luni?

Femeia înclină în semn de „da” din cap, zâmbind cu mândrie.

- Acum, vreți o cameră aici sau... ?

- Alegem „sau”, o ironiză Marco, punându-și mâna pe șoldul roșcatei cu un zâmbet mârșav pe chip. Drăguț, mergi și îmbracă-te în ceva mai puțin provocator, apoi vom pleca.

„Doamne, unde dracului am ajuns?!” se enervă Willow. Cu un suspin, se întoarse cu spatele și se îndreptă spre camera pe care o împărțea cu alte două fete, Agnes și Romina. Își luă o ținută la întâmplare, una care avea să-i fie incomodă cu siguranță, și se îndreptă către Marco.

- Acum? îl întrebă încercând să-și imagineze ce fel de om era și ce avea să-ncerce să-i facă. La prima vedere, nu părea un om rău, dar învățase să nu se lase condusă de aparențe din ultima ei experiență.

- În trăsură, rosti luând-o de braț. Salută respectuos în spate, în timp ce Will aruncă pe rând priviri lipsite de neajutorare tuturor fetelor din bordel.

3.

- Cum a fost? o întrebă Agnes, așezându-se în pat lângă ea.

Volpe se uita pe pereți, indiferentă. Gândindu-se la moarte.

- Greu. Același om, timp de două luni de zile. Am făcut dragoste de câteva ori, are grijă să nu mă lase grea, apoi mă aduce aici. Nu-mi spune că mă iubește, nu mă întreabă dacă-mi e bine. Vrea doar să fiu a lui.

- Nu trebuie să-ți spună că te iubește. Noi suntem dame de companie, nu pretindem sentimente. Noi simțim doar cu...

Willow o întrerupse agasată.

- Știu, știu. Dar eu ce fel de damă de companie sunt, dacă trebuie să mă culc cu același om mereu? Primesc bani sau îmi cumpără haine, mă plimbă și tot așa. Ce naiba vrea de la mine? Dacă

tot petrecem atâta timp împreună, mai bine m-ar lua de nevastă și gata.

Cealaltă femeie râse, întinzându-se lângă Will. Își puse o mână peste mâna acesteia și degetele lor se împletiră într-o strângere plăcută.

- Mă bucur pentru tine. Serios.

Cuvintele o făcură pe roșcată să-și dea seama de egoismul propriu. Se gândise numai la ea și la cât de tragic e să stea într-un bordel și să-l vadă pe Marco aproape mereu, în timp ce prietenele ei se culcau cu tot felul de libidinoși, nebuni, violenți, animale.

- Iartă-mă. La tine cum e?

Agnes râse cu tristețe.

- Cum să fie... ? M-a tăvălit unul pe toată podeaua camerei, am genunchii juliți, explică și își ridică ambele picioare în sus. Rochia se ridică, descoperindu-i-le. Avea, într-adevăr, răni. Și îți vine să crezi că unii chiar vor să lingă...

- Agnes! se enervă roșcata, ridicându-se în șezut. Chiar nu vreau să aud detalii scârboase.

- Iubito, dacă tu nu ai parte de ele acum nu înseamnă că nu există. Sau că ești protejată întreaga ta viață împotriva acestora.

Oftă.

- Plâng pentru sufletul tău. Ție chiar îți place aici! concluzionă ea.

Cealaltă femeie, mângâindu-și ușor rănilor de la genunchii mici, zâmbi.

- Am venit de bună voie aici. Fac un ban în plus, e o muncă ușoară, nu prea sunt riscuri. Suntem în regulă în perioada asta. De fapt, așa am fost de opt ani, de când sunt eu aici. Și Romina, care are cam tot așa prin locurile astea ale plăcerilor nebune.

Râseră amândouă.

- Chiar, Romina? Întrebă roșcata, fixându-și ochii de un verde-smarald pe vânătaia de pe mână a prietenei sale.

- Se duce să elimine un plod din ea. Un nenorocit nu a vrut să folosească mațul de bou, a zis că e scârbos. A plătit triplu pentru momentele cu Romina a noastră, dar a făcut ca jumătate din bani să zboare pe apa sâmbetei.

Asta nu mai părea amuzant, deși femeia râdea încântată. Will vru să se ridice de pe patul scund, dar cealaltă o prinse de mână și o trase înapoi.

- Nu am chef de joacă, Agnes, îi spuse, dar mâinile femeii îi cuprinseră capul, apoi fu sărutată.

Când se îndepărtară, tânăra simțea deja pământul cum încerca să-i fugă de sub picioare. N-a putut să spună absolut nimic. Se ridică pentru a doua oară și nimeni nu a mai tras-o înapoi.

Agnes nu încercă să-și ceară scuze. Rămase cu capul plecat, stând pe genunchi și strângându-și rochia lungă în pumni.

- Nu sunt supărată, îi spuse și dispăru.

4.

Îmbracată după ultima modă, cu o rochie lungă și voluminoasă, verde ca ochii ei, încinsă cu un brâu auriu, frumoasa cu păr de foc era pregătită de serata împreună cu clientul ei. Același de când se știa.

- Ești încântătoare, i se adresă Marco sărutându-i mâna. O ajută să se urce în trăsură, apoi o urmă.

Se așternu o lungă tăcere și ea profită de moment pentru a-și închide ochii. La bordel era gălăgie în majoritatea timpului și fiecare fată se foia și se învârtea de colo colo sau alta gema și urla pentru clientul ei, satisfăcându-i poftetele.

„E așa de bine să fie tăcere...” se gândi și, pentru un moment, imaginea unui copil îi apără în minte. Mic, înfășat, zâmbindu-i. Având ochii ei, dar părul altcuiva. Nu al lui Marco, sau cel puțin nu credea.

Ideea unui copil în viața ei o îngrozi. „Gălăgie mai mereu, lapte, lipsă de ocupație... la dracu, asta nu se va întâmpla”, își spuse.

Bărbatul își puse mâna pe piciorul ei, începând să ridice rochia. A fost nevoie doar să-și plece privirile puțin și Will înțelese ce avea să urmeze. Își ridică poalele și se sprijini cu mâinile de spătar. De restul s-a ocupat Marco.

- Mă voi murdări. Înghite, îi spuse, dar roșcata îi aruncă o privire de felină jignită.

- Nu.

Refuzul ei a fost pedepsit. Simți șuvoiul cald în interiorul ei, dar nu schiță niciun gest. Niciodată nu nutrise vreun sentiment pentru acest om, dar acum simțea dezamăgire. Nu știa de ce, fiindcă nu-i purta dragoste sau măcar recunoștința că o scăpase de toți porcii. Desigur, bănuia că asta avea să se termine în această seară.

- Tu ai vrut-o.

Trăsura se opri. Marco se îmbracă repede, iar Willow se ridică și ea și se aranjă. Bărbatul îi puse pe cap o mască ce voia să aducă într-un fel cu o vulpe. Își puse și el una; fata ar fi vrut să râdă, fiindcă semăna cu un șacal obosit astfel.

„Sper să mori.”

Avea să se răzbune într-o zi. Pentru tot.

- Haide, șopti bărbatul ajutând-o să coboare din trăsură. O privi cât era de frumoasă și simți cum inima i se topește în el.

„O s-o cer de nevastă. În seara asta.”

Privi spre cer. Îi veghea luna plină. Un sentiment de împlinire îl asaltă. Roșcata își trecu brațul

pe sub al său și porniră pe aleea întunecată, către casa dinspre care se auzea o gălăgie infernală.

Au intrat ca un adevărat cuplu, în aplauzele oamenilor. Dansară, se distrară.

Dar Willow observă cum alt bărbat avea privirile ațintite asupra ei. Se afla undeva într-un separeu, alături de două femei dezbrăcate. Ținea în mână un pahar cu vin roșu.

Când văzu că îl privește, ridică băutura și, zâmbind, dădu din cap. O chema acolo.

Will se uită după Marco, dar acesta tocmai dispăruse alături de o altă femeie. Nu era geloasă. Nu o interesa măcar.

Se îndreptă către necunoscutul fără mască, cu pași siguri. Încercând să nu pară ce era de fapt, dar simțea că el știe. Ar fi vrut să se facă mică de rușine pentru meseria pe care o presta.

- Domnișoară... rosti bărbatul când ea ajunse. Intră și ia loc, o îndemnă, închizând ușa separeului. Una dintre cele două femei aproape dezbrăcate se lăsă în genunchi, desfăcându-i pantalonii și făcându-i plăcerea acestui om necunoscut.

- Așează-te aici.

Roșcata îl ascultă, fermecată cumva de prezența sa. Se îndrăgostea? Așa, pe neașteptate, de o persoană pe care nu o mai văzuse înainte?

Bărbatul îi puse un pahar cu vin, îndemnând-o să bea. Ascultă politicoasă, analizându-l. Era o persoană înaltă, arăta bine, avea părul bălai și ochii de un albastru marin superb.

- Nu ești de pe aici, nu e așa? Întrebă zâmbindu-i.

- Nu, nu sunt. Se pare că nici tu.

- Sunt din America, îi spuse cu tristețe. Mă cheamă Willow, dar cunoscuții îmi spun Volpe.

Bărbatul îi luă mâna într-a lui și i-o sărută.

- Ai pielea catifelată și miroși frumos, Willow. Numele meu e Ayisworth. Vin din Germania. Îmi poți spune Angel, e mai ușor.

- Angel, repetă ea.

Bărbatul nu îi dădu drumul la mână. Ochii săi albaştri se plimbau peste trăsăturile ei frumoase, analizând-o cu ochi de cunoscător.

- Ce te aduce aici, copilo? Nu ai mai mult de douăzeci de ani.

Willow chicoti, dar în râsul ei reținut se făcu simțită prezența amărăciunii absolute.

- Am șaisprezece, Angel. Încă puțin până la șaptesprezece ani. Ce fac aici? M-am mutat cu bunicii încă de la patru ani, dar...

Angel nu o grăbi. Așteptă până când ea fu pregătită. O văzu scăpând o lacrimă și o împinse pe femeia care îl satisfăcea, îmbrăcându-se. Se apropie de roșcată și o cuprinse în brațe.

- Iartă-mă. Nu-mi stă în fire să mă pierd. Nu am plâns de când... Sunt... Am fost....

Trase aer în piept. Bărbatul cu părul bălai îi întinse paharul cu vin și așteptă până când ea luă o înghițitură. Apoi se apropie încet și o sărută pe obraz, uimind-o. Ca și cum aștepta de-o viață această apropiere, se întoarse și-i cuprinse buzele într-un joc, așa cum nu mai făcuse niciodată. Blând, doritor, fără protest, cu dragoste.

- Șșșt...

Vru să o sărute din nou, dar ușa separeului său se deschise și Marco dădu buzna înăuntru. Băut. Mușcat de gât și cu pielea acoperită de ruj roșu. Will își plecă ochii.

- Târfă! Vrei să te tăvălești cu altul și eu sunt în același loc?! Ești a mea, nenorocito, plătesc pentru tine! urlă repezindu-se către ea, dar Ayisworth se puse în fața lui și-i prinse mâna cu pumnul strâns.

- Lasă domnișoara în pace, spuse calm.

- Domnișoară pe dracu, e doar o târfă ca oricare alta! răcni la el, încercând să se desprindă din încătușare. Nu reuși, deși se agitase.

În învălmășeală, îl lovi pe german peste mână, ceea ce-l enervă la culme. Dintr-o singură mișcare, îi prinse capul lui Marco în mâini și-l răsuci la spate. Se auzi trosnetul, deși gălăgia pătrundea și în această cameră.

Willow o luă la fugă către ușă, alături de celelalte două femei. Pentru un moment, Ayisworth crezu că va ieși din încăpere și va dispera. Ea, în schimb, se încuie înăuntru după ce le împinse pe intruse în camera petrecerii.

- Repede, aruncă niște băutură pe el. Să parcă că s-a îmbătat, Angel. Astfel poți dispărea de aici. Și când voi fi întrebată, dacă mă suspectează, voi spune că...

- Șșșt, Volpe, șșșt. Nu te mai agita, cadavrul nu e problema noastră.

Privirea lui era atât de fixă într-a sa, încât se rușină. Plecă ochii în pământ, simțindu-se prost de ceea ce îi strigase Marco. Adevărul despre ceea ce era ea ieșise la suprafață.

- Îmi pare rău, ar trebui să pleci. Nu trebuie să stai de vorbă cu femeii ca mine...

Angel râse. Se apropie de ea și îi cuprinse buzele într-un sărut înflăcărat, punându-și mâinile în jurul taliei ei și strângând-o cu putere.

- Cum de nu te temi? Tocmai am ucis un om în fața ta.

Așezându-se pe canapea, roșcata îi luă mâinile într-ale sale.

- Dac-ai ști tu de când aș fi vrut să se întâmple asta... Sau că nu e el singurul pe care l-aș omorî... Oricum am mâinile pătate, am ucis un om, l-am înjunghiat.

Angel îi dădu o șuviță buclată din ochi, apoi o sărută din nou. Mâinile lui căutară iscoditoare rochia, pe care începu să o tragă în sus, căutându-i coapsele fetei.

Pentru un moment, ea simți un junghi în piept. Apoi tresări și vru să-l oprească.

- Uite... Nu... Ești un om prea bun, nu poți să... Am fost violată acum puțin timp și m-am culcat și cu omul ăsta. A plătit două luni la rând să nu mă aibă altcineva, dar m-am culcat cu el. Obişnuim, în mod normal, să folosim mațe de bou ca să ne ferim de probleme, dar el a refuzat și... Ayisworth,

nu pot risca să iei ceva, dacă sunt bolnavă! îi spuse direct.

Apoi se trezi sărutată și încercă să-l întrerupă încă o dată. Își pusese ambele mâini pe pieptul său și-l împinse în sus. Imaginea pe care o văzu o lăsă fără grai, dar nu o sperie.

Bărbatul de deasupra ei avea colți. Ca de câine, dar foarte ascuțiți.

Uimită, Will își întinse o mână înspre gura lui și îi atinse minunățiile cu un deget. Se înțepă ușor și își trase mâna la gură. Înainte să ajungă, el o opri și-i gustă fugitiv picătura de sânge de pe buricul degetului.

- De necrezut... Ce ești tu, Angel? Întrebă mângâindu-i fața de copil. Se ridică și-l sărută ușor.

- Te-aș putea ucide într-o clipă, nu te temi?

- Nu am ce să pierd. Nu sunt mândră de cine sunt și probabil merit să mor. Cine știe? Oricum, nu mi-e frică. Ești un om bun.

Îl trase deasupra ei și îl sărută cu blândețe, bucurându-se de îmbrățișarea lui.

- E timpul să te duci înapoi la bordelul tău, rosti scuturat de un fior.

Will dădu afirmativ din cap. Ayisworth se ridică și ea îl urmă supusă. Bărbatul trase cadavrul lui Marco pe canapea și aruncă niște vin pe el, după care o conduse pe fată înspre ușă și o închise în urma lor.

- Mi-a părut bine, îi spuse ea și zâmbi văzându-l că se îndepărtează. Angel.

5.

„Marco e mort, ce mă fac? Or să spună că m-au văzut ieșind de acolo fără el și mă vor închide! Sau or să mă omoare! Doamne...”

Willow oricum era o persoană închisă, dar de această dată chiar era tăcută. Stătea în pat, aproape dezbrăcată, cu apă încă uscându-i-se pe trupul slab și alb. Plângea.

Agnes și Romina erau amândouă cu niște clienți, iar cu celelalte femei din bordel nu prea vorbea. Simțea că nu are ce să împărtășească cu acele persoane. La fel de bine cum știa și că multe o invidiau pentru singurul ei client, dacă se putea numi Marco așa.

„Dacă s-ar fi putut numi”, se corectă și-i veni să râdă. Gândurile ei fugiră imediat la Ayisworth. Ce nume ciudat avea! Spunea că e din Germania. Nu mai cunoscuse niciodată vreun om de acolo.

„Oare ce face acum...?” se întrebă plină de curiozitate. Ar fi vrut să îl mai întâlnească, dar părea foarte puțin probabil.

Cum știa că nu avea să mai vină nimeni după ea, căzu într-un somn adânc.

Era noapte deja când se trezise. Privi în jur sfioasă, văzând că lipsa lui Marco nu făcu pe nicio femeie curioasă. Nimeni nu o privea, nimeni nu discuta despre ea.

Se ridică de pe patul ei mic, luă pe ea o cămașă de genul celor bărbătești, lungă atât cât să-i acopere pulpele, apoi se îndreptă către odaia în care își făcea Oriana veacul.

Bătu la ușă, apoi intră. O găsi pe șefa lor, întinsă în pat și acoperită doar cu un cearșaf subțire. Alături de ea se afla Romina, spre marea uimire a roșcatei.

- Am venit să-ți spun că voi coborî la apă. Mi-e cald, vreau să mă scald. Nu mă simt prea bine. Dacă vine Marco, trimite-l acolo, va ști unde să vină.

- Bine. Acum ieși, îi spuse fără să stea pe gânduri femeia, după care se întoarse cu spatele și începu să se hârjonească cu partenera ei.

„Aș fi trăit mai fericită dacă nu vedeam asta.”

Se grăbi să iasă din bordel pe ușa din dos și coborî pe panta ușor înclinată, către mare. Era o plajă doar a lor, unde nimeni nu le invadea spațiul. Oamenii oricum nu se apropiau de locurile acelea, în special femeile. Acestea le urau de-a dreptul pe fetele superbe de la bordel.

Luna se ridica încet, mândră pe cer. O privea pe Will și ea se întoarse pentru câteva momente, pentru a o contempla. Se bucura de liniștea nopții și răcoarea ei plăcută.

Se dezbracă de cămașă când ajunse pe malul apei și intră. Era călduță marea, fusese o zi însorită. Simți cum îi mângâie gleznelor, apoi începu să înainteze înspre larg. Pe rând, valurile i-au atins genunchii, coapsele, șoldurile, talia, umerii. Îi înfiorară trupul gol, făcând-o să se gândească la viața de dinainte de viol, apoi la Ayisworth.

„Angel...”

Oare unde era el?

Trase aer în piept, apoi se scufundă în totalitate în apă. Înotă înspre larg, bucurându-se de căldura plăcută care îi ocrotea corpul. Simțea că obosește. Nu mai înotase de mult.

Se ridică la suprafață și privi înspre plajă. Se aștepta să fie doi ofițeri acolo, care să o pedepsească pentru crima lui Marco, dar locul era pustiu. Zâmbi și se scufundă iarăși, profitând de momentele de liniște.

Aproape de mal, când într-un final putea să pună picioarele jos, renunță la înot. Se uită la nisipul fierbinte încă de soarele dogoritor al zilei. Urmele ei mici erau dublate de altele.

„Oare cine a venit după mine?” se întrebă, fiindcă nu ar fi putut-o căuta nimeni, din moment ce Marco nu mai era și avea încă plătit un avans.

Ieși pe nisip și luă în mână o scoică. Se juca distrată, privind spre larg, când două mâini puternice se așezară pe umerii ei. Persoana aceea era așa de rece, încât se înfioră.

Se întoarse încet, descoperind doi ochi mari și albaștri ca cerul zilelor senine, un chip blând, o gură mică, un nas mic și un chip acoperit de o claiă de păr blond și ciufulit.

- Ayisworth! strigă extaziată.

Uită de goliciunea ei și își lipi trupul de al său, sânii ei presându-i pe piept.

- Mă întrebam unde ești...

Se uită la buzele lui roșii în contrast cu tenul alb și zâmbi.

- Am venit după tine, Willow. Trebuia să te văd. Să facem o baie, rosti dezbrăcându-se rapid.

Pentru ea, era prima dată când vedea pe cineva să nu se ferească de goliciunea proprie. Cu excepția ei, care era o damă de companie și ar fi fost ciudat să fie rușinoasă.

Angel intră în apa caldută, iar femeia îl urmă cu sângele inundându-i fiecare părticică a corpului, circulând nebunește. Era emoționată.

Băiatul se întoarse către ea, privindu-i chipul.

- Ești frumoasă. Ai curaj, vino mai lângă mine.

- Nu e vorba de curaj, chicoti ea. Dacă vede cineva de la bordel, vor veni să-ți ceară bani pentru timpul petrecut cu mine...

Își feri privirile. Se înroșise.

Ignorând ce tocmai spusese, o întrebă:

- De ce îți bate inima așa de tare? Și obrajii tăi..

Se apropie și-i cuprinse fața în palme. Se uită fix în ochii ei verzi, căutându-le tainele, și zâmbi. Will întinse mâinile și le așeză pe încheieturile partenerului.

- Nu am văzut nicio persoană așa de frumoasă ca tine, îi șopti apropiindu-se de el. Prinzându-l în brațe, mângâindu-i pielea, trecându-și degetele peste șoldurile, spatele, pieptul lui.

Își plecă ușor capul într-o parte și-și închise ochii, apoi îl sărută pe Ayisworth așa cum nu mai sărutase în viața ei, cu atâta dragoste. Și el îi răspunse cu blândețe.

Gesturile lui au început să devină mai tandre, mângâierile aveau un fel anume de a o atinge.

- Te vreau, îi șopti la ureche.

Când l-a privit, văzu cei doi colți ascuțiți după care întinse iarăși mâna, plină de curiozitate. Se înțepă într-unul, apoi se aplecă și-l sărută fără să se sinchisească de ei.

- Sunt a ta...

III.

1.

- Domnilor polițiști, rosti Oriana fără prea mare tragere de inimă. Ce v-duce pe la bordel? Să vă ofer câteva domnișoare pentru plăcere? Sunt gratis, rosti făcându-le cu ochiul celor doi ofițeri veniți în recunoaștere.

- Căutăm o femeie roșcată, tânără. O copilă.

Oriana deveni palidă.

- Îmi pare rău, domnule, dar...

- Femeia aceea este, rosti un bărbat care venea din spate. Ea și cu bărbatul blond au ieșit din cameră, apoi l-am găsit pe domnul Marco mort.

Degetul lui o acuza pe Willow.

- Volpe, domnii aceștia vor să aibă o vorbă cu tine, îi spuse femeia.

Inima ei începu să bată nehotărâtă în toate părțile. Simțea cum îi fuge sângele cu iuțeală prin vene și îi invadează tenul alb al obrazilor.

Se ridică și își strânse mai bine rochia de mătase în jurul taliei.

- Domnilor.

Ajunsese în fața celor doi.

- Vino, rosti apucând-o cu brutalitate de braț și trăgând-o ca pe un animal după el.

Will aruncă priviri speriate către Oriana și celelalte femei de la bordel. Dar știa foarte bine că erau neputincioase. La fel de bine cum știa și că trebuia să vină și ziua când avea să fie acuzată de crima aceluia nenorocit.

Au urcat-o într-o trăsură și au luat loc de-o parte și de alta-i. Păreau oameni serioși. Niciunul dintre ei nu vorbi, nu-i adresă niciun cuvânt.

Liniștea... De obicei îi plăcea. De această dată simțea că avea să înnebunească dacă nu auzea altceva în afară de tropotul cailor.

Îi venea să plângă, dar nu putea să o facă atât cât îi avea pe ei prin preajmă. Să încerce să-i vrăjească, să-i prindă în mrejele ei de femeie ușoară? Ar fi avut vreun rost...?

Simțea că era pierdută. I se înfioră pielea. Gândurile îi fugiră la Angel, la buzele lui reci pe pielea ei fierbinte, la apa din jurul lor și atingerea lui blândă.

Plătea prețul pentru puținele clipe cât fusese și ea fericită în toată viața ei.

De ce trebuia să fie așa?!

Trăsura se opri în fața unei clădiri impunătoare și unul dintre bărbați o luă de braț și o târî până într-o cameră cu gratii. Deschise ușa celei și o aruncă acolo, alături de alte două femei.

Se refugie într-un colț și cele două veniră protectiv lângă ea, punându-și mâinile în jurul umerilor ei și aruncând priviri ucigașe către polițist.

„Ayisworth... Un vis sau aievea? Momente de bucurie, prețul pentru ce avea să urmeze?”

Promisese să nu-l dea în vileag, deși bănuia că nu prea conta pentru străinul ucigaș. El era oricum o creatură a nopții despre care auzise numai în basme, pe când era în America.

- Copilă, de ce ești aici?

Se părea că ațipise plângând. Se trezi cu capul în poala uneia dintre femei și cu pielea din jurul ochilor întărită de la lacrimi.

- Ăăăh... Prietenul meu... Clientul, se corectă ea, a murit. A băut așa de mult, încât și-a dat duhul, iar ei cred că eu sau altă persoană care mai era cu noi au făcut asta.

Înghiți în sec.

- Client?

- Da, rosti ridicându-se în șezut. Se sprijini de peretele rece și aruncă o privire către fereastra îngustă, printre zăbrelele metalice. Sunt o femeie ușoară... Ezită, dar ce avea de pierdut să le spună povestea ei? Continuă: Eram în Castrogiovanni cu bunicii și am ieșit într-o noapte afară, voiam să văd cum prin întuneric. M-au prins niște nenorociți și am fost închisă într-o casă, unde unul dintre ei m-a violat. M-au trimis aici, să nu mă găsească bunicii mei... Și m-au luat femeile de la bordel.

Își dădu seama că plânge din nou.

- Șșșșt... Bărbații sunt niște porci nenorociți, îi spuse una dintre femei. Părea în vârstă. Nu e vina ta ce s-a întâmplat, copilă...

Cealaltă îi aruncă o privire ucigătoare.

- Soțul meu m-a părăsit pentru una dintre cele de la bordel. Să fii tu aia?

Tonul ei era amenințător. Doar că Volpe nu avea prea multe să piardă.

- Îmi pare rău... Nu am avut decât un singur client care plătea pentru mine să nu primesc și alți bărbați. Îl chema Marco.

- Vezi?! Nu era amanta soțului tău, o acuză cealaltă.

- Dar e tot o târfă de-a lor! țipă femeia și se repezi către Will.

Se opri când auzi că ușa din gratii de metal se deschise.

- Las-o în pace, rosti un polițist, intrând în celula celor trei femei. O apucă pe roșcată de păr și o târî spre ieșire.

A închis altul în urma lor, în timp ce pe ea a continuat să o tragă după el până într-o cameră pustie, de care erau legate niște lanțuri de pereți.

„Doamne...”

- Târfă, de ce l-ai ucis? Întrebă la început calm, sumecându-și mânecile de la cămașă.

Îi întoarse spatele, masându-și pielea capului care protesta de durere arzătoare.

- Nu l-am ucis. Porcul ăla a băut ca un nenorocit, te-ai gândit că poate de-asta a dat colțul? Întrebă acidă.

Bărbatul se apropie nervos de ea și o plesni cu dosul palmei peste față. Fără să vrea, corpul îi căzu pe podeaua de piatră.

- Lasă-mă! țipă la el.

- Am mai adus o grămadă de femei ca tine aici, dar niciuna nu a avut curajul să vorbească! Să vedem dacă ai atâta curaj și în alte moduri, curvă ordinară! strigă dându-și pantalonii în vine.

O prinse pe Willow de păr și o întoarse cu fața la podea, ridicându-i șezutul și împingându-se animalic în ea.

Simți cum i se sfâșie carnea, interiorul. Ar fi țipat de durere, dar nu voia să-i dea satisfacție acestui om bolnav, animal însetat.

Începu să plângă fără sunete, icnind din când în când de durerea provocată. Îi trase părul mult pe spate bărbatul, întinzându-i gâtul până la refuz. Apoi a simțit cum e invadată de un șuvoi cald. Se mai împinse puțin, apoi o lăsă să zacă și să plângă.

Se îmbrăcase și ieșise din cameră.

Will crezuse că scăpase și că putea sta liniștită. Se simțea oribil. Fusesse violată din nou, ca o copilă neajutorată. Dar ea nu mai era așa, se putea numi o femeie în toată firea. Sau așa spera.

Începu să se târască încetul cu încetul spre un perete de care să se sprijine. Își ridică genunchii la piept și, sprijinită de acesta, nu își mai putu înfrâna sentimentele și începu să hohotească, sfârșită de forțe.

Sângera. Când își dădu seama, își strânse picioarele sub ea.

Nu trebuia să rămână acolo și să zacă, trebuia să scape cumva din locul blestemat. Cu inima sfâșiată și ochii împăienjeniți, văzu ușa de zăbrele că se deschide și omul intră din nou, alături de celălalt.

Se apropiară amenințător de ea, țintuind-o cu privirea.

- De ce sângerează? Întrebă cel de-al doilea, privindu-i picioarele împăienjenite cu fire de sânge.

- Am încercat-o și eu, rosti. Încearc-o și tu.

Se uită la ea, gândindu-se la propunere. Arăta bine într-adevăr, iar soția lui nu îl mai putea satisface de foarte mult timp.

- Cred că o s-o fac.

Veni lângă ea și se lăsă pe vine. Întinse încet o mână veștejită de timp și încercă să-i mângâie fața, dar ea se trase în spate. Încercă și-a doua oară, dar ea îl scuipă. Oricum nu mai contau consecințele, fusesse violată iar.

- Curvă nenorocită! țipă omul ștergându-se pe mânecă. Te omor!

O lovi cu palma peste față, trântind-o cu capul de zid. Se lăsă lângă ea, în genunchi, și își

împleți mâinile în părul roșcat, apoi începu să o lovească repetat de perete, până când se auzi pârâitul osului și partea dreapta a capului fetei era plină de sânge.

Celălalt îi veni în ajutor, lovind-o cu picioarele în burtă, în timp ce Will își pierdea încetul cu încetul cunoștința în întunericul abisal. Sufletul ei pleca.

Dar loviturile au încetat într-un final. Locul spre care se ducea începu să se îndepărteze.

„Acum nu mai simt... Pot să mor. Asta fac, mor. Nenorociții poate că încă mă lovesc, dar eu sunt pe moarte și...”

3.

Făcu un efort să își deschidă ochii. Credea că va fi întâmpinată de lumină și părinții ei o așteptau cu brațele deschise și chipuri fericite.

În schimb, în fața ei erau cei mai mari ochi pe care îi văzuse vreodată. Și mai albaștri ca ei era doar cerul.

Fața lui era plină de sânge. Părea că lăcrimează, dar de fapt sângera. Privirea ei coborî pe buzele pline, pătate și ele de culoarea stacojie.

- Înge...rul... meu, șopti și începu să plângă de fericire. Te rog, rămâi cu mine... Nu vreau să mor singură.

Ayisworth hohoti ușor și o strânse la pieptul lui cu grijă. Să o miște fusese crucial pentru Will. Fiecare parte a ei se simțea distrusă, trupul îi era măcinat pe interior.

Băiatul îi prinse cu degetele bărbia și îi ridică fața însângerată către el. Buzele li se contopiră într-un sărut. Unul adevărat, tandru.

Willow Wiseman își promise sărutul de adio și avea să ia toată dragostea acestui necunoscut în mormânt cu ea.

- Te... iu...besc... rosti, apoi totul s-a scufundat în întuneric.

4.

Durere. Disperare. Lacrimi. Suferință.

Dorințe de neîmplinit. Tânjea să o aibă lângă el. Era prima persoană pe care o cunoscuse și care nu se temuse niciodată de colții lui, de el. Dorise să-l vadă, discutase cu el, îl tratase ca pe un om.

Îl dorea sufletul...

Egoism.

Se gândea numai la el, la faptul că avea nevoie de ea pentru a trăi mai departe. Îl dorea sufletul să se gândească la pierderea acestei femei speciale, care arătase că-l dorise, că-l plăcuse.

Erau trei zile de când Ayisworth continua să-i picure sânge în gură, sau să i-l împingă cu forța pe gât, dar Willow a rămas rece. Moartă. Uneori i se părea că-i aude inima bătând, dar se înșela.

Nu respira, nu avea puls, nu era caldă. Rămase nemișcată. Rece ca o stană de piatră. Dar, deși era cald, nu începuse să se descompună.

„Ce e cu ea?” se întrebă disperat.

Plângea, simțea că e pustiu în interior și lipsit de puteri.

Nu găsea nicio speranță pentru ziua de mâine. Noapte de noapte, se simțea tot mai slăbit. Vărsa lacrimi însângerate...

Într-un final, hotărî să o îngroape.

„De ce... De ce m-ai părăsit? Nu trebuia să mori. M-ai lăsat aici. Te iubesc, Willow, nu vreau să mori...”

Constată că plânge ca un copil. De cât timp nu mai plânsese? Probabil de pe vremea când niște nenorociți de vânători îi ucisese fratele. De fapt, se sacrificase pentru el din dragoste.

Se înfurie și lovi cu pumnii în pământ. Se aflau într-o pădure, într-un fel de grotă la poalele unui copac, ascunsă de un tufiș de mure. Dormea acolo de câteva luni, de când ajunsese în regiune.

Privi trupul rigid al roșcatei, părul lung și mătăsos, gura mică ușor întredeschisă și murdară de sânge. Îi spălase trupul cu ușurință, nu căpătase rigiditatea morților. Dar nu știa dacă e un lucru bun sau nu, pentru că nu mai trăise un astfel de eveniment în cei șapte sute de ani ai săi.

- Will, nu-mi face asta...

De când murise ea, o ținuse în brațe în fiecare zi și noapte. Nu ieșise să se hrănească, doar rămăsese acolo, cuprins de tristețe, plângându-și de milă și adresând blestemății către un Dumnezeu în care nu mai credea din noaptea în care un vampir necunoscut îl transformase și-l abandonase într-o peșteră din munți, pradă foametei, confuziei, întunericii.

O ridică în brațele și o sărută lung. Apoi îi sărută fruntea, fiecare ochi, nasul, obrații, bărbia, buzele. Apoi coborî încet către gâtul ei alb.

Avu un fior în tot corpul când ajunse pe vena care pulsa abia perceptibil. Atât de încet, încât de multe ori crezuse că i se pare.

- Will a mea, șopti și o sărută. Apoi își înfipse colții în gâtul ei, lăsându-se pradă senzației inimaginabile pe care i-o dădea sângele care izvora în gură.

Bău până când o secă, apoi își mușcă încheietura și trase sângele în gură, după care își presă buzele peste cele ale ei și împinse tot lichidul vâscos și cu gust metalic în ea.

O ținu apoi strâns în brațe, continuând să plângă. Fără nicio speranță.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Will nu a deschis ochii.

O îngropă și rămase lângă mormântul ei până ce adormi cu sufletul frânt. Sigur că dăduse greș și că o pierduse pentru totdeauna.

5.

O siluetă se cuibări în brațele sale. Îi simți răceala pielii și mișcarea de a se răsuci în brațele lui. Era așa de fericit, încât nu-și dorea să deschidă ochii, să constate că e doar un vis.

- Ayisworth, îi pronunță numele.

Deschise ochii pentru a o vedea mai frumoasă ca oricând. Palidă, roșcată, cu ochii mari. Și niște colți de toată frumusețea.

- Willow!

O cuprinse în brațe fără alte cuvinte, strângând-o la pieptul lui. Nu puse întrebări, nu vruse să audă răspunsuri. Tot ce dorea era să o aibă lângă el pentru totdeauna.

- Am crezut că am murit, spuse în șoaptă la urechea lui.

- Și eu am crezut că te-am pierdut. Dar ești aici, cumva, și nu mai contează. Doar... ține-mă în brațe.

IV.

Stătea în brațele lui Ayisworth, ca în fiecare seară. Trecuse un an și putea spune că îl cunoaște pe cel alături de care își petrecea eternitatea. Fără regrete.

- De ce ai vrut să ne întoarcem aici? o întrebă Angel, privind cerul întunecat al nopții.

- Am o treabă nerezolvată. Când m-au violat acei oameni, i-am blestemat. Ceva sau cineva trebuie să le facă de petrecanie. Acel cineva...

- Ești tu. Suntem noi, continuă el și se întoarse către ea. O sărută scurt pe buze. Să-mi spui când ești gata, Will.

Se ridică numai câteva momente mai târziu. Această nemoarte pe care i-o dăruise Ayisworth avea avantajele ei enorme - era foarte rapidă, nu simțea foamea omenească, avea mirosul foarte puternic, auzul. Era... îmbunătățită.

Și simți. Cunoștea de atunci, de demult, mirosul acru al omului care o violase. Colții ei ieșiră la iveală și porni cu repeziciune către acea casă părăsită.

* * *

O străină bătu la ușă, purtând pelerina pe capul plecat. Doar părul roșu îi cădea pe umeri.

- Vă rog... Ajutor...

Vocea ei părea sfârșită.

- Intră, domniță, rosti un bărbat mătăhălos, adresându-i un zâmbet mârșav, ascuns.

Necunoscuta intră încet în încăpere. Parfumul ei îmbătător îi chemă pe toți bărbații afară, inclusiv un tânăr cu chip blând și un om mai în vârstă, cu totul rupt din acest tablou.

Un mustăcios se apropie de ea și o apucă de mână, apăsând.

- Bun venit, domniță. Promitem că te vom trata bine.

Râse.

- Bine v-am găsit, mormăi de sub pelerină vocea cunoscută acestui om.

Apoi două mâini albe se ridicară de sub materialul întunecat și, îndreptându-se către cap, pe care îl descoperi.

Părul roșu, superb, parfumat. Ochii mari și verzi, buzele micuțe și colții.

- Chiar mă bucur să vă văd!

Privirile i se schimbă. De la o femeie cuceritoare, superbă, deveni ucigașă, scânteietoare. Se abătu asupra fiecăruia, rupându-le gâtul.

Sângele țuruia peste tot, creând o baltă în jurul ei. Ayisworth intră în cameră, ducând cu el doi bărbați care putuseră să scape - un tânăr și un om în vârstă.

- Will, ei scăpau, spuse mirosindu-l pe cel tânăr.

Tânăra se uită la amândoi în parte.

- Omul acesta, rosti apropiindu-se, e cel care m-a ajutat să scap. Și este aici din cauza problemelor. Nu are ce să caute printre oamenii ăștia, are suflet bun.

Umblă în buzunarul interior al pelerinei și scoase un săculeț.

- Vei pleca, rosti Angel zâmbindu-i binevoitor.

Tânăra se apropie și își puse mâinile peste ale lui, înmânându-i darul. Bărbatul nu se feri, nu se temu.

- Mă bucur că ai ajuns bine, domnișoară, îi spuse aplecându-se în fața ei. Îi sărută mâna, apoi se apropie de ea.

Înainte ca femeia să-și dea seama, bătrânul o îmbrățișă. Plângea.

- Noapte de noapte m-am zvârcolit în pat, neputând să pun geană pe geană pentru că n-am putut să te salvez. Nu mai am tinerețea de altă dată, altfel te-aș fi scăpat... Sau aș fi încercat. Dar

acum am o familie numeroasă, dar nimeni nu voia să mă primească la muncă. Am făcut ce puteam pentru a trăi...

- Știu. Pleacă acum. Și-ți mulțumesc.

Bărbatul se îndepărtă fără să privească în spate, ștergându-și lacrimile cu mâini tremurânde.

Apoi Willow se întoarse către Miguel.

- Băiete... Te credeam mai puternic. Speram că ai să poți scăpa de nenorocitul ăla, șopti ea făcând semn cu capul către cadavrul rupt în două bucăți de pe podea.

Tânărul schiță un zâmbet.

- Will... Am fost abuzat la fel ca și tine, ținut în camerele astea închis, deseori bătut. Omul ăla nu mi-a dat nicio șansă să scap.

- Acum ești liber. Dispari, îi spuse cu buza de jos tremurându-i.

Angel îi dădu drumul acestuia, apoi se apropie și o prinse în brațe pe cea pe care o iubea. Mângâindu-i spatele și ascultându-i plânsetul într-o tăcere de mormânt.

- Te iubesc...

* * *

- Iată-ne intrând în 2014, rosti râzând femeia cu părul roșcat, dezvelindu-și dinții albi pe sub buzele palide. La mulți ani! râse cristalin.

Angel o prinse de mijloc și o strânse cu putere înspre el. O sărută, după care își împletiră mâinile și băură din paharele de șampanie în care era sânge.

- Două sute de ani împreună, șopti strângând-o la pieptul lui.

- Și cu eternitatea întunecată înaintea noastră, rosti în clipa dintre ani, cuprinzându-l la rândul ei în brațe pe Ayisworth, apoi pecetlui cu un sărut spusele.

Genesisis

by Daniel Boca

<http://fanzin.clubsf.ro/genesis/>

Este foarte interesant cum omul, o mână de atomi în imensitatea universului, se consideră mai important decât tot ce există. Fiecare om în parte crede despre sine că este centrul realității, că, deși sunt miliarde de semeni întrutotul asemănători, el este singurul care contează cu adevărat. Sufletul lui, conștiința lui, viața lui sunt singurele centre ale realității. Totul din jur este un cadru pentru viața sa, pentru existența sa. Această perspectivă este falsă și adevărată în același timp. Nu poți considera că timpul și spațiul au relevanță în cazul inexistenței tale. Viața în ansamblul ei poate fi negată atâta timp cât tu nu ești personaj. Iar devreme ce tu ești, realul capătă sens. Atunci, oare nu ești important prin existența ta în marele joc al universurilor? Și oare nu este realitatea o răscruce de destine?

Asta îmi amintește de o poveste, de două vieți care s-au intersectat în jocul infinitului, al cercului. Ia un loc și ascultă uimitoarea poveste de dragoste dintre Adamah Centurionul și Eva Cohen von Lehman!

* * *

Templul era probabil singura clădire din piatră construită în capitala Quercus. Pe lângă piramida-helioport, desigur. Blocurile mari din piatră, atât de rare pe Sylva, fuseseră transportate de la multe mile distanță. Se vroia o clădire impunătoare, diferită de tot ce era construit. Lemnul ar fi fost materia primă cea mai la îndemână dacă nu s-ar fi dorit sublinierea faptului că pentru zei trebuie făcut ceva special. Pe lângă utilitatea religioasă, templul avea și o însemnătate practică: oferea un adăpost sigur, durabil, Marii Loje a Corpului Clericilor. Marea Lojă era ceea ce noi am considera un guvern central. Totodată, era și forul decizional pentru toate proiectele științifice. Sylva avusese timp, în cele două milenii trecute de la descoperire, să reducă mai întâi avansul tehnologic al oamenilor de pe Gliese, pentru ca apoi să devină deschizătoare de drumuri în știința și tehnologie. Puși la adăpost de o eventuală invazie prin construirea piramidei-helioport astfel încât să controleze accesul prin gaura de vierme, au găsit curajul să strângă legătura cu Gliese pentru desfășurarea unor proiecte comune. Așa s-a ajuns la Proiectul Genesis. Un proiect îndrăzneț prin care se încerca glieseformarea planetelor noi descoperite pentru a putea fi colonizate ulterior și exploatate de industrializata Gliese.

În urmă cu două zile, o delegație de pe Gliese asylvizase în scopul desfășurării unei ședințe de coordonare. Astfel de ședințe aveau loc lunar, iar delegația numeroasă a gliesenilor profita din plin de paradisul care era Sylva. Plaja nesfârșită de un alb imaculat, pădurea deasă plină de locuri destinate relaxării, cerul albastru-azur, constituiau tot atâtea motive de a te lupta pentru a face parte din delegație. Întâlnirile nu erau protocolare, se preferau cele punctuale între specialiștii ambelor părți.

Adamah era șeful securității delegației de pe Gliese. Centurion pe Gliese, aici avea doar doi oameni în subordine. Nu era nevoie nici măcar de atâția, dar protocoalele trebuiau respectate. Se îndreaptă spre căbănuța unde erau cazați subordonații. Era cocoțată între șase copaci. O scară din două liane și câțiva pari prinși între ele era singura modalitate de a ajunge la ea. Cu mișcări agere se

prinse de scară și urcă vioi.

- Nu sunteți normali, zise el încercând să-și mascheze zâmbetul. Cei doi soldați erau în pielea goală, bălângănindu-se în câte un hamac, deasupra unor stive de nuci de cocos cu capacele sărite.

Ca arși, aceștia săriră în poziție de dreptți. Adamah se făcu că nu îi vede și intră în cămăruță, dându-le răgaz să arunce câteva haine pe ei. Cât ai clipi, erau la masă toți trei.

- Ce program au membrii delegației azi, Guzman? întrebă Adamah pe cel roșcovan.

- Inginerii vor verifica reactoarele de propulsie la ora zece, după care mai au de verificat sondele neutrinice necesare deschiderii găurilor de vierme, urmând să se destrăbăleze pe plajă, dacă îmi permiteți să spun așa, domnule.

- Bine. Și biologii?

- Biologii, au verificat ieri starea capsulelor cu material genetic, azi au pauză, iar mâine au de verificat sistemele de supraviețuire ale navetelor cu echipaj, răspunse prompt cel blond, înainte ca Guzman să zică ceva.

- Bine David, spuse zâmbind centurionul. Să nu mai beți ca porcii. Nu se știe niciodată ce intervine. Eu o să lipsesc câteva ore. Să mă informați pe stația radio dacă sunt probleme. Și stați cu ochii pe cei din delegație.

- Am înțeles, răspuneră Guzman și David într-un glas.

- Ne vedem deseară la focul de tabără, spuse Adamah plecând.

Ajuns la sol, se îndreptă spre inima pădurii. Păsări nevăzute umpleau aerul de cântece fermecătoare. Un vânticel cald adia făcând frunzele să danseze. Își umplu plămâni de aerul curat, mulțumi destinului că l-a făcut norocos, aducându-l în acest loc minunat și mării pasul pe cărarea aproape insesizabilă pentru cineva care nu ar fi știut cum să se uite. Bătea cărarea asta de doi ani, încă de la începutul proiectului, an după an, lună după lună.

Merse timp de două ceasuri, privind înapoi pentru a se asigura că nu este urmărit. Din când în când se oprise pentru a asculta. Era singur. Cascada se auzea într-un crescendo plăcut. Nu dură mult și ajunse la ochiul de apă din inima pădurii. Pârâul cristalin cădea de la mai bine de zece metri, formând un ochi de apă cu o rază nu mai mare de douăzeci de pași. Cât să tragi de câteva ori din brațe. Ea era deja acolo. Eva! Inima lui! De fiecare dată când o vedea în apă, udă, cu apa curgându-i pe trupul măsliniu, știa că este în Paradis. Ea l-a zărit, însă îl ignora intenționat, iar el, ca de fiecare dată îi făcea jocul. După câteva biciuri din păru-i lung care aruncară curcubeie în aer, îi ieși în întâmpinare.

- Ce face scumpul meu centurion? întrebă ea zâmbindu-i cum doar ea știa.

- Am venit să-mi văd preoteasa, glumi Adamah.

- Sunt aici cel mult în calitate de prințesă. Nu glumi cu astfel de lucruri, spuse devenind brusc serioasă.

- Iartă-mă, își ceru el scuze, sărutând-o ușor pe frunte. Îmi vine greu să mă obișnuiesc cu toată clandestinitatea asta. După doi ani ai fi zis că va fi mai ușor, dar tot îmi pare absurd.

- Îți pare așa, iubitul meu, pentru că religia la voi este foarte permisivă. La noi preoția este o datorie ereditară și implică renunțarea la multe din cele ce oamenilor obișnuți le este permis.

- Nu e vina ta că ești descendentă a primilor preoți, nu ai ales tu unde să te naști. Ar trebui ca fiecare să poată alege drumul pe care îl vrea în viață. Iar preoții bărbați au voie să aibă soții. Nu îmi pare echitabil.

- Ai dreptate, scumpul meu. Însă asta ne-a fost soarta în viața asta.

Îi luă mâna și i-o așeză pe sân. Închise ochii și se lăsă sărutată. Adamah o strânse în brațe, o exploră cu mâinile și gura, însetat de ea și o avu acolo, pe patul de frunze moarte, printre copacii muți și în clipocit de apă. O avu și adormiră îmbrățișați.

* * *

Olahus era responsabilul de proiect din partea corporației gliesene Compania Minieră Spațială. Urmare a poluării, temperatura crescuse pe Gliese îngrijorător. Inginerii găsiseră soluția pulverizării de foi de aur în atmosferă. Astfel o importantă cantitate din lumina stelei urma să fie reflectată înapoi în spațiu, ținând temperatura sub control. Însă aurul nu se mai găsea de mult timp pe Gliese, fapt care făcea din exploatarea altor planete o prioritate.

Intră în grădina templului nerăbdător să se întâlnească cu Eli Cohen, Mare Preot, singurul în măsură să îl pună la curent cu stadiul proiectului. Spre surprinderea sa, nu fu primit de îndată, acesta fiind angrenat într-o discuție aprinsă cu un grup de clerici. Nu auzea nimic, dar pe fața lui Eli se citea mâhnirea. Chipul lui, altădată blând și cu un zâmbet permanent, acum era încruntat.

După nici cinci minute, clericii s-au făcut nevăzuți pe cărările întortocheate ale grădinii. Bătrânul preot îi făcu un semn să poftescă lângă el la o măsuță.

- Bună ziua, Mare Preot, spuse înclinându-se protocolar.

- Bună ziua, domnule Olahus. Bine ai revenit. Ceai? Întrebă deja turnându-i într-o minunată ceașcă din porțelan sylvan. Îmi cer scuze pentru întârziere.

Se așeză într-un fotoliu din nuiete, printre perne pufoase aruncate aparent la întâmplare. Îi plăcea grădina. Era plină de flori minunate, cum nu existau la el acasă. Toată Sylva era de vis, iar grădina părea o replică a frumoasei planete la scară mai mică. Grădina era esența planetei, un concentrat de culoare, sunet și miros.

- Mulțumesc, sunteți amabil, spuse Olahus luându-și ceașca. Sper că nu este ceva grav.

- Mi-e teamă, vechiul meu prieten, că este foarte grav. Dar e o problemă personală, nu aș vrea ca necazurile unui om bătrân să îți tulbure șederea la noi. Dă-mi voie, domnule Olahus, să te informez cum a evoluat proiectul, zise așezându-se în fotoliul său. Nu am înregistrat nimic spectaculos, dar suntem cu câțiva pași mai aproape. De exemplu navetele cu echipaj uman sunt acum complet funcționale.

- Am înțeles că mâine vor fi verificate de echipele întrunite de ingineri.

- Da. Însă azi am să mai fac eu un test. Doar pentru a fi siguri că totul este conform planificării. Revenind... Am fost surprins să aflu că aveți nu una, nu două, ci șase posibile ținte!

- Într-adevăr, a fost o surpriză și pentru noi! Mai ales ultima „candidată”. E mică, lângă o stea mijlocie, e a treia cea mai apropiată de stea. Însă e la distanța perfectă. Probabil va rămâne ultima

pe listă, pentru că glieseformarea ei va dura cel mai mult. Nu are viață deloc. Asta înseamnă că, urmând protocoalele, nu o vom putea exploata încă multe generații. Celelalte cinci nu necesită decât o schimbare a compoziției atmosferei și ne putem apuca de treabă. Prin urmare, cred că nu exagerez dacă spun că de fapt avem cinci candidate.

- Așa este. Iar de când stăpâniți trei găuri de vierme stabile, nu se justifică să așteptați prea mult.

Un preot își făcu apariția și se aplecă pentru a șopti ceva Marelui Preot. Cu o înclinare de cap arată că a înțeles și lăsa preotul să plece.

- Domule Olahus, vă rog să mă scuzați. Treburi care nu suportă amânare mă obligă să mă retrag. Vă rog să vă simțiți ca acasă. Sunt convins că aveți nevoie de liniște pentru a vă bucura cu adevărat de grădină. Mâine ne vom vedea din nou, negreșit.

- Nici o problemă, Mare Preot. Înțeleg perfect. Și cred că o să mă bucur de puțină liniște.

Se salutară ceremonios și se despărțiră.

* * *

Nu au dormit mult, dar a fost foarte plăcut să se atingă după atâta timp. Pielea ei îi crea dependență. El o făcea să se simtă protejată. Ca două jumătăți ale aceluiași întreg, tânjeau unul după altul. Au plecat spre casă cu zâmbetul pe buze, în cântec de păsări.

Cele două ore ale drumului de întoarcere au trecut pe nesimțite. Ajunși în zona templului, erau pe cale să se despartă când mai mulți preoți i-au înconjurat.

- Nobilul tău tată dorește să vă vadă, spuse unul din preoți.

- O să vin numaidecât, spuse Eva, apoi adresându-se lui Adamah... Domnule Centurion, ne vedem deseară!

- Nobilul tău tată dorește să vă vadă pe amândoi, completă preotul.

Acest lucru nu prevestea nimic bun. Însă nu vroia să accepte că ceva legat de ei ar putea fi știut. Nu s-au împotrivit. Tot drumul și-au căutat privirea. Însă între ei s-au interpus doi preoți. Știa că ea are nevoie de el mai mult decât oricând. Însă se liniștea gândind că nu este nimic grav, că totul se va rezolva dacă va ști ce să zică. Și în definitiv, era fiica lui, înaintea de a fi orice altceva, nu îi va face rău.

Marele Preot îi aștepta într-o sală întunecată, luminată slab de o lumină artificială. Pe față nu i se citea nimic. Era parcă sculptat.

Urmă un moment de tăcere.

- Tată... încercă Eva să spargă tăcerea.

- E adevărat, iubita mea, lumina ochilor mei, ce spun preoții? Și nu mă minții! Mărturisește în fața zeilor!

- E adevărat, tată, răspuse ea fără să ezite. Îl iubesc mai mult decât viața.

Pe fața bătrânului preot se citea deznădejdea. Pesemne sperase că ea va minți pentru a scăpa. Adamah era și el surprins. Ar fi fost atât de simplu să nege tot. Ar fi mințit orice pentru ea, chiar dacă era crescut cu principii morale solide.

- Domnule...încercă și Adamah.

- Tu să taci, nelegiuitule! Mi-ai pângărit fata! Vei fi expulzat mâine în zori.

- Pentru numele zeilor, am făcut ce am vrut eu! spuse Eva. Și nu m-a pângărit nimeni. Ne iubim!

- Eva, zise bătrânul preot, știi bine că puteai avea orice pe lumea asta, dar ca preoteasă îți este interzis să cunoști bărbat. Nu am ce face. Vei fi închisă în temniță pentru totdeauna, să te rogi neîncetat pentru ca zeii să ierte fapta ta.

Adamah părea fără reacție. Parcă nu realiza ce se întâmplă. Se gândise mult timp că s-ar putea ajunge într-un astfel de moment, dar niciodată nu conștientizase adevăratul pericol la care se expune.

Lacrimile îi șiroiau pe obraji când se aruncă în brațele lui Adamah. Acesta o primi cu drag. O cuprinse în brațele lui, o sărută pe frunte admirându-i curajul și dragostea.

Preoți și soldați i-au luat aproape pe sus. Eli Cohen, Marele Preot, nu le-a aruncat nici măcar o privire. Le dăduse sentința, iar acum erau pe mâna călăilor. Erau târâți printr-un labirint de culoare până în celule, însă Adamah a reușit să transmită prin stația radio un mesaj către David și Guzman. Conținea exact ceea ce aveau nevoie: locație și procedura de urmat.

* * *

Era noapte când David îi deschise ușa celulei. După cinci minute apără și Guzman având-o pe Eva alături. S-au îmbrățișat.

- Domnule Centurion, spuse Guzman, avem o singură șansă, dacă ceea ce vreți cu adevărat e să fiți împreună. În câteva minute sylvanii fac testul premergător pentru lansarea navetei cu echipaj uman. E doar o lansare de control, naveta va fi goală. Iată o schemă cum să ajungeți acolo. Nu după mult timp alte navete cu echipaj de pe Gliese o să vă urmeze, apoi fie că mergeți acasă amândoi, fie că rămâneți în colonia nouă, o să fie bine.

- Vă mulțumesc! Nu o să vă uit!

Mai departe depindea doar de Adamah și Eva. Au pătruns într-o încăpere mare, cu un centru de comandă îmbrăcat în sticlă, la doi metri mai sus de ei. Nu se auzea ce spuneau, inginerii nu îi observaseră. S-au furișat din aproape în aproape, în cele din urmă urcând în navetă. Ușile grele s-au blocat în urma lor. Și-au luat locurile asigurându-se amândoi, pregătiți de decolare. În difuzoarele din cabină se auzeau voci ale celor din încăperea de sticlă.

- Două minute până la lansare! Ultima verificare! Motor?

- La parametri normali!

- Coordonate?

- Fixate! Planeta numărul trei numărând de la stea. Coordonate blocate, direcție automată, sistem manual de navigare anulat!

- Sistem de menținere a vieții?

- La parametri normali!

- Sondă neutrinică?

- Armată!

- Combustibil nuclear?

- Stabil!

- Capsule material genetic însămânțare planetă?

- La parametri normali!

- Încărcătură autodistrugere navetă și împrăștiere capsule?

- Armată!

- Domnilor, Genesis 1 gata de lansare!

Linște! Adamah și Eve se țineau de mână. Îi aștepta o călătorie spre moarte. Însă nu este însăși viața o călătorie spre moarte? Se vor avea unul pe altul până la destinație. Și poate și în viața următoare.

- Lansați!

Greu de dezlegat

by Teodora Matei

<http://fanzin.clubsf.ro/greu-de-dezlegat/>

Împingea tomberonul prin ceața lăptoasă. Verifica atent fiecare coș de gunoi prins de stâlpii metalici. Scotea cu mâna hârtiuțele lipite de pereții acestora. Misiunea lui era ca totul să rămână curat-lună! Salopeta i se umezise în spate, iar Dorinel oftă, gândindu-se că iar va trebui s-o usuce la ieșirea din tură. Ceilalți colegi lăsau salopetele la sediul firmei de salubritate și le purtau așa cu mâneci și gulere soioase, până când șefii le atrăgeau atenția. Dorinel venea și pleca îmbrăcat în salopetă, era uniforma lui de soldat al curățeniei, o și călca, atent să nu topească, cu fierul de călcat, fâșiile reflectorizante. De dimineață, de exemplu, se trezise de la 3. Se bărbierise și pieptănase meticolos. Era zi mare, ziua de salariu. Ziua în care achita chiria la căminul de nefamiliști, cumpăra pâinea și pateul pentru luna ce urma și apoi...

Zâmbea, oprind mecanic în dreptul fiecărui coș de plastic. Se vedea în seara ce avea să vină, alegând cadourile pentru copii. Venea Moș Nicolae și plănuia să le facă o mare bucurie. De fapt, mai avea niște cutii de pate de luna trecută, putea adăuga la fondul pentru copii câțiva bănuți în plus. Mai avea banii de ghete pe care amânase să le cumpere, spunându-și că bocancii de la firmă erau destul de buni. Dacă avea noroc, putea trece iarna cu ei. Se îmbrăcase din timp și se învățase prin casă până la 4 jumate. Erau două fetițe: pentru ele, păpuși. Cinci băieței: de bună seamă, mașinuțe sau roboți. Și adolescenții... cu ei era mai ușor. Doamna de la librărie îi păstra cărți cu preț redus și, de câte ori îi ascultase sfatul, de tot atâtea ori privirile acestora scăpăraseră.

Raze de soare zgârcit începuseră să pătrundă printre norii gri. Ceața se ridica peste parcul pustiu. Visa ca, într-o zi, să se plimbe pe acolo de mână cu o fată, să stea pe una din băncile acelea și să facă planuri împreună. „Cine crezi că te ia pe tine, măi Dorinele? Și sărac și gunoier...” Colegii se amuzaseră pe seama numelui. Așa era trecut în acte: Dorinel. Poate mama lui îl iubise atât de mult atunci încât alesese un nume de alint. Poate nu încetase să-l mai iubească doar trecuse printr-o mare greutate și îl lăsase în grija bunicii. Bunica se dusesse, el nu-și mai amintea mare lucru din perioada dinainte de orfelinat, dar nu încetase a se gândi la mama și dragostea ei. Poate într-o zi...

Roata tomberonului se împiedică și bărbatul se trezi cu fruntea în capacul deschis. Îl apăsă înapoi, certându-se în minte pentru neatenție. Rămase încremenit. Roata se opintise într-un pantof de damă roșu, cu toc, aproape nou. Întoarse capul cu teamă și-i zări perechea în piciorul unei fete întinse pe aleea de beton. Balta de sânge de sub cap îl opri să se apropie mai mult. Ochii sticloși fixau crengile pline de promoroacă ale copacilor. Dorinel tremura de spaimă ca în prima noapte la orfelinat. Atunci, se temea pentru el. Acum se simțea prins într-un vârtej de gânduri, de impulsuri și nelămuriri. Era moartă, desigur. Dorinel știa masca morții, o mai văzuse. Trebuia să anunțe pe cineva, dar pe cine? Dacă ar fi plecat, pur și simplu, făcându-se că n-a văzut nimic? Să fie descoperită de altcineva, să lase altuia povara. Dacă aveau să-l acuze pe el? Era singur, era sărac, se simțea intimidat de orice om în altă uniformă decât a lui...

Îndurându-se cu greu, lăsă tomberonul acolo și începu să alerge spre ghereta paznicului, privind mereu în urmă. Când aleea coti în unghi drept la stânga și pierdu din raza vizuală obiectul muncii, inima începu să-i bată atât de tare încât simțea în gât și tâmpile presiunea sângelui pompat de frică.

Bătu cu pumnii în geamul cabinei metalice. Așteptă ca paznicul adormit să deschidă ușa și strigă, cu ochi măriți de groază:

— O femeie moartă! E o femeie moartă pe alee!

Celălalt se dezmetici cu greu, își frecă ochii cu pumnii, nerealizând ce tocmai auzise. Se căută buimac prin buzunare după stație și, în cele din urmă, își contactă șefii. Primi niște ordine de la aceștia și mai puse câteva întrebări, pentru localizare. Apoi adăugă:

— Stai aici până vin colegii de la firmă. Sună ei la 112. Mergem împreună să ne arăți aleea.

Închise ușa, lăsându-l pe Dorinel în dimineața cu iz de moarte și ceață. O deschise și-i șopti strepezit:

— Să nu dea naiba să ne păcălești, că nu mai intri neam în parcu' ăsta! Dacă vin ăia de la 112 pentru vreo bețivă care-ntre timp s-a ridicat și și-a luat tălpășița... ai belit-o!

Nu mai avu timp să răspundă, pentru că ușa i se trântise în nas. Nu, cu siguranță nu păcălise pe nimeni, fata aia era moartă. Moartă ca toți morții. Lăsase acolo tomberonul. Trebuia să-l ia, neapărat, înapoi. Altfel, trebuia plătit. Și banii lui erau numărați: erau pentru copii. Începu să plângă încet, rușinat, gândindu-se ce s-ar fi putut întâmpla dacă i-ar fi cerut bani pentru tomberon, dacă nu s-ar fi dus cu nimic la copiii care îl așteptau, cum l-ar fi privit ei de-atunci încolo. Se certa că nu fusese mai laș, nu trecuse nepăsător mai departe, continuându-și drumul și viața de om cinstit și sărac. Nu, oamenii cinștiți nu fac asta. Oamenilor cinștiți le pasă, orice-ar fi. Chiar dacă... chiar dacă... nu mai apuca să cumpere ceva pentru copiii de la orfelinat... știa el că Dumnezeu avea să-l sfătuiască, avea să-l scoată din încurcătură. Lacrimile i se scurgeau înghețate pe obraji, până pe gulerul răsfrânt al puloverului de lână purtat pe sub salopetă.

Sirenele l-au trezit la realitate. Ele și strigătul paznicului:

— Hai, băiete, c-a venit poliția!

Câțiva bărbați de la firma de pază însoțeau polițiștii și medicul de pe ambulanță. Merse înaintea tuturor până când revăzu scena de care fugise cu câteva minute în urmă. I se spuse să stea pe loc și încremeni. Văzu medicul luând pulsul fetei și clătinând din cap: nu. Văzu polițiștii făcând poze și împrejmuind perimetrul. Corpul urcat pe targă și acoperit cu pătură trecu pe lângă el. Mâna stângă alunecă de sub pătură; Dorinel zări degetele învinețite cu unghii roșii. Roșu era și inelul de ață subțire de pe degetul mic.

Undeva, într-o magherniță dintr-un fund de oraș, o bătrână împletea astfel de legături. Așa le zicea, legături. Veneau fete tinere sau femei trecute, veneau singure sau împreună cu bărbați. Uneori legăturile bunicii se așezau cumiți lângă verighete, alteori țineau locul acestora. Lăsau în urmă monede din care femeia cumpăra de mâncare. Când erau mai multe, Dorinel primea caramelle sau cocoșei roșii de zahăr, pe băț.

Bunica ținea mosorul acela roșu de borangic într-un sertar încuiat al scrinului cu icoană. Era cel mai aprins roșu pe care-l văzuseră ochii lui de copil. Cu douăzeci de ani în urmă, după moartea bunicii, plânsese câteva ore, rugându-se răgușit să fie lăsat să se întoarcă o dată, o singură dată, în casa bunicii. Ar fi vrut să ia ceva să-i amintească de ea și de bucuria caramelelor. Plângea înfundat gândindu-se la borangicul roșu, la femeia frumoasă cu inel de ață, la viața lui prin care firul roșu se încăpătâna să treacă. Se trezi șoptind „Are legătură... are legătură...” petrecând cu privirea targa împinsă de ambulanțier.

— Cine zici că l-a găsit?

Paznicul făcu un pas în spate, lăsându-l singur în fața celor doi polițiști:

— ăsta!

Răspundea mecanic aceluiași întrebări: de unde venea, cum a găsit-o, ce a făcut după aceea, cât de repede a ajuns la ghereta paznicului, dacă o cunoaște pe tânără... apoi iar, ce oră era, urmase sau nu traseul zilelor trecute, o cunoaște pe tânără... Glasul începu să-i tremure când unul din polițiști a început să împingă tomberonul spre ieșirea din parc și scânci: „Ăla e al meu... e al meu... de la firmă... trebuie să-l duc înapoi...”

Un agent tânăr îl prinse de deasupra cotului și îl împinse spre ieșire.

— Îl iei înapoi după ce-l examinează oamenii noștri. Tu vii cu noi pentru declarații scrise.

— Dar... dar nu! Eu trebuie să-l predau la schimb, mai am două străzi în afară de parc și șefii mei... șefii mei îmi taie ziua... și banii... am nevoie, am nevoie... vă rog.

— Uite ce e: imediat ce ajungem la sediu șefii tăi vor fi anunțați. Nu-ți taie nimeni ziua. Mergem, scriem o declarație și ești liber. Asta e procedura.

— Și... și tomberonul?

Un glas răstit, de polițist enervat că fusese trezit cu noaptea în cap, strigă spre tânărul agent care nu-și desprinsese mâna de pe brațul lui:

— Fă-l p-ăla să tacă că-l ia mama dracului cu tomberon cu tot! Stamate, dacă mai scoate un „pâs” până la secție, vii cu el pe jos!

Degetele agentului îl strânsesă ușor și Dorinel auzi soptit:

— Stai calm că se rezolvă!

Își înăbuși cuvintele în plânsul domol și începu să tremure de frig, de frica gândului că putea rămâne fără serviciu. Fata aia... fata aia... Era mai frumoasă decât orice fată cu care s-ar fi putut plimba prin parc, dar fusese fiica cuiva, iubita cuiva... Dumnezeu putea să-l pedepsească dac-ar fi lăsat-o acolo.

În biroul inspectorului Dancu se strânseseră agenții chemați la fața locului împreună cu cei de la birou. În așteptarea inspectorului-șef Grigorescu, începuseră să schimbe impresii despre noul caz. Ușa se dădu de perete și Grigorescu intră furtunos, aruncând pe masa lui Dancu o foaie tipărită.

— Să-mi zică mie cineva dacă nu-i de dosarele X! Ori îl scoatem pe legist la pensie pe caz de boală, că s-a țicnit! Ia citește, Dancule, ce scrie acolo!

Dancu se execută, trecu peste nume, vârstă, kilograme, descriere răni și citi direct cauza morții: „cădere de la mare înălțime”. Își privi șeful, se aplecă din nou asupra foii, miji ochii și citi pe litere „că-de-re de la ma-re î-năl-ți-me...” Apoi izbucni, ca lovit de o revelație:

— A murit altundeva și a fost transportată acolo! E simplu!

— Și tu, împreună cu oamenii tăi, vă duceți la balamuc, după legist! Raportul vostru, cu poze cu tot, a fost clar: nu existau urme de târâre, nu se vedeau prin noroi decât urmele de roți... A căzut dintr-un avion? Dintr-un elicopter? Nu i s-a deschis o parașută invizibilă? Sau vrei să zici c-a adus-o

ăla și-a plantat-o acolo? Te-ai uitat la fața lui? Nu zic că n-am fost surprins la viața mea, dar... Să fim serioși!

— Tomberonul e „curat”, șefu’, permiteți să raportez! L-au întors pe toate părțile, nici o picătură de sânge! L-au golit, nimic: fibre, fire de păr, nimic... Nu cred că e implicat gunoierul.

Grigorescu se întoarse spre tânărul care vorbise.

— la uite peste cine dau! Stamate, când te trezești față-n față cu așa ceva, nu-ți pare rău c-ai terminat facultatea? Nu mai bine stăteai acolo sus, la mine, să-mi faci cafeluța, să-mi printezi mailurile?

— Permiteți să raportez... nu!

— Bine, mă, să te văd atunci cum o scoți la capăt! Dancule, trage pe Stamate cât poți, că știi că-l duce capul. Tânăr e, deștept ne-a dovedit că poa’ să fie... deci ... tot înainte!

— Șefu’, eu vreau să vă întreb ce să fac cu gunoierul.

— la-l acasă, să-ți măture prin curte, ce vrei să faci? Dacă a dat declarații, l-ați amprentat, i-ați luat datele, l-ați speriat nițelus, dă-i drumu’!

— Mulțumesc!

Stamate porni spre ușă când Dancu răspunse la telefon. Auzi din spate: „Stai!” Se opri, adăugând o pereche de ochi celor care deja așteptau încheierea convorbirii pentru care Dancu se trântise pe scaun. Așeză receptorul în furcă și spuse răgușit, privind în gol:

— Încă unul, într-o curte interioară la niște blocuri turn. Propun aceeași echipă de investigații. Domnu’ inspector-șef?

Grigorescu încuviință din cap:

— Absolut! Detalii, ceva?

— Nu prea... tânăr, pe jumătate dezbrăcat, decedat. L-a găsit un medic care-și plimba câinele. A încercat să-i acorde un prim ajutor, ceva... da’ cică-i terci! Tot el a sunat la 112 și a dat detalii.

— Ok, hai, pe cai! Ce mai așteptați?

Agenții ieșiră în fugă din biroul șefului de la Investigații. Dorinel se ridicase în picioare, plin de speranță. Agentul care-l adusese îl privi pe fugă și-i aruncă:

— Să nu pleci de-aici! Se-mpute treaba!

Îl urmărise dezamăgit. Își freca mâinile nervos și uitase că avea nevoie la toaletă. Asta fusese cu vreo două ore în urmă, după ce semnase declarația. Îl scosese pe hol și îi spusese să nu plece de-acolo. Tresărise la fiecare deschidere de ușă, la fiecare telefon care sunase în vreuna din încăperi. Încercă să-l prindă pe agentul care-l adusese, pe Stamate, să ceară voie la toaletă. Să-l întrebe dacă poate să plece. Acesta fugise împreună cu colegii lui. Din biroul din care plecaseră, auzise:

— Dancule, începe zodia Parașutiștilor! Cred că iar o să dormim p-aici! Nu-mi miroase-a bine!

Dorinel vorbise la telefon cu șeful lui care îl asigurase că avea să-i fie pontate toate cele 8 ore. A doua zi dimineață trebuia să fie pe traseul obișnuit. Da, dar tomberonul... ziceau agenții ăia că

Îl examinaseră și n-avea nimic, dar... unde era? El nu putea să plece fără tomberon. Aveau să i-l impute, cu siguranță. Și banii erau numărați, destinația lor stabilită cu precizie. Aruncă o privire spre ceasul de pe perete: 12:20. Începu să se roage. Se ruga de plecare, se ruga să găsească bani în bancomatul de lângă cămin, pentru că uneori, când se ducea prea târziu, primea mesaje cu scuze din partea băncii. Și trebuia să meargă vreo 2 kilometri până la următorul bancomat. Și, dacă avea să se întâmple la fel, ajungea târziu la magazine și nu mai găsea jucăriile, poate nici cărțile... Toți părinții făceau cumpărături de Moș Nicolae. Toți părinții... El avusese o mamă pentru câțiva ani și o bunică pentru alți vreo doi. Nu primise cadouri. Tocmai de aceea se ducea încărcat de mâncare și jucării la copii. Pentru că ei n-aveau părinți, pentru că lor nu le punea nimeni daruri în ghetuțe. Ghete... Își privi bocancii. Se dezlipiseră puțin pe lateral, dar în weekend programase să-i ducă la nea Nelu, de la parterul blocului din față. Îi făcea curat prin atelier, mătura aleea și nea Nelu îi repara gratis încălțările. Încălțări... fata aia avusese pantofi roșii. Parcă avea o rochie neagră și o hăinuță în carouri, roșu cu negru. Era blondă. Sau șatenă? Nu se pricepea el prea bine la părul femeilor. Era tânără, fusese frumoasă. Geanta care căzuse alături era din aceea mare, cu catarama metalice, desigur scumpă. Cum murise? Nu era treaba lui, dar nu-i părea lucru curat. Și... avea legătură. Se gândise mult dacă să spună sau nu polițiștilor de inelul de borangic roșu de pe degetul femeii, însă renunțase. Puteau să creadă despre el că e nebun, să-i pună alte și alte întrebări, și... 13:05... „Ajută-mă, Doamne, să trec și peste asta... Copiii... Ce mă fac?” Vezica îi apăsa pe intestine, se mișcă pe băncuța îngustă de lemn și începu să plângă iar. Când se deschise ușa pe care ieșiseră agenții mai devreme, strânse picioarele și încercă să nu privească bărbatul masiv care intrase furtunos cu hârția aia fluturată ca un steag de război. Îl simți oprindu-se în dreptul lui și ridică privirea.

— Cum zici că te cheamă?

— Dorinel, Pascu Dorinel.

— Dorinel ți-o spune ție acasă, da' în acte cum ești?

— Așa sunt, domnu'... domnu'...

Nu cunoștea gradele, așa că lăsă propoziția în aer.

— De ce plângi, mă? Ai răbdare să vină băieții ăia de pe teren și, dacă n-ai nicio treabă... pleci!

— N-am, n-am, cum să am treabă cu așa ceva?

Își ascunse fața în pumni și hohoti înfundat.

— N-am făcut nimic și sunt aici de-azi dimineață, și...

— Silvia! Ia-l pe băiatu' ăsta și du-l la bufet. Ia-i o cafea, un sandviș și să le treacă pe numele meu. După aia, îl aduci înapoi aici, că mă-mpușcă Stamate dacă nu-l găsește!

Îl lăsă să se îndepărteze și spuse încetișor femeii care se ridicase de la birou că nu bea cafea, nici foame nu prea i-ar fi, însă... Rușinat, ceru îndrumări spre toaletă. Femeia îl duse spre ușa din capătul culoarului, îl așteptă, apoi merse singură la bufet și se întoarse cu sandvișul și cafeaua. Într-un fel, îi era simpatic omulețul în uniformă verde ce așteptase cuminte pe băncuță ore în șir.

Începură să împingă toți curioșii care se strânseseră în jurul trupului zdrobit pe asfalt. Avuseseră destulă minte încât să nu se apropie prea mult. Poate le impusese asta atitudinea câinelui imens ținut în lesă de bărbatul care găsisse cadavrul. Mârâia amenințător pe oricine încerca să facă

un pas. Stăpânul lui încremenise cu telefonul în mână, cu spatele la mormanul de fragmente de oase însângerate. Stamate icni. Nu mai văzuse niciodată un om căzut de la mare înălțime. Parcă așa spusese șeful lui despre fata din parc. Ce-ar fi spus legistul de data asta? De la foarte mare înălțime?

De la periculos de mare înălțime? Colegii lui împrejmuiseră perimetrul, încercau să fotografieze cadavrul și împrejurimile, înainte ca cei de la Medicina Legală să adune rămășițele în sacul negru. Bărbat, evident. Purta blugi cu lanțuri prinse de buzunare și bocanci grei cu vârf de metal. Bustul și brațele erau pline de tatuaje. Printre fragmentele de oase însângerate ale craniului zări părul lung, șaten, prins în coadă. Începu să întrebe oamenii din jur și află că se numea Robert Ifrim și închiriasse o garsonieră la etajul 9 al blocului alăturat. O bătrână i se plânse că nu putea dormi uneori din cauza petrecerilor din garsoniera bărbatului. Soțul ei îi ținu isonul, adăugând că rareori îl vedeau în timpul zilei, probabil dormea. Păcat de fata care venea pe la el, părea cuminte, era și frumoasă. Bătrâna îi dădu un ghiont și bărbatul tăcu, rușinat. Îi întrebă cum arăta fata și dacă îi știa numele. Poate n-avea nicio importanță, doar că asta-i venise în minte. Nu-i știa numele, dar era tânără, frumoasă și elegantă. Soțul bătrânei mai primi un ghiont. Stamate zâmbi. Legiștii legau sacul negru. Înainte de a termina, văzu mâna stângă. Pe unul din degete, un inel de ață roșie. Avea vreo legătură cu... ? Tânăra din parc era și frumoasă și elegantă. Legătură? Auzise undeva cuvântul, de curând, poate chiar în acea dimineață. Legătură... Da, înainte de a vorbi cu el, gunoierul repeta: „Are legătură... Are legătură...” Își promise să-l ia la întrebări imediat ce ajungea la secție.

Continuară ancheta în garsoniera lui Robert. Goală. Dezordine. Sticle goale de băuturi tari și scrumiere pline-ochi de scrum și mucuri de țigări. Niște punguțe înnodate, pline cu praf alb. Adunare probele care păreau relevante la momentul acela și sigilară ușa. Trebuiau căutați prietenii lui Robert, ancheta urma să stabilească dacă era singur sau nu, dacă fusese sinucidere sau crimă. Dacă fusese împins. Stamate oftă. Greul începea.

Urmărea minutarul mișcându-se tacticos. 14:15. Stamate și colegii lui se întorseseră și biroul de alături se umpluse de polițiști. Bărbatul masiv intrase agitat, cu altă hârtie fluturată. Trântise ușa atât de tare încât o bucățică de tencuială căzu pe lângă tocul alb de plastic. Dorinel încercă să-și alunge celelalte temeri și se gândi la cum ar fi reparat tencuiala căzută: cu puțin ipsos sau glet. Apoi, un strat sau două de vopsea lavabilă și totul părea nou. Așa reparase dormitorul celor mici de la orfelinat. Desenaseră pe pereți și fuseseră amenințați că ar putea dormi în magazie. Ei îi spusese lui Dorinel, el cumpărase materialele și zugrăvisse dormitorul. Ca să răscumpere greșeala copiilor, își făcuse de lucru și prin biroul directoarei. 14:55. Din birou se auzeau glasuri ridicate. De bună seamă, se mai întâmplase ceva. Părea extrem de grav.

— Să auzim ceva anchetă preliminară! Ați găsit vreun prieten al „parașutistului”?

— Am găsit doar doi, ne-au dat adresele și numerele de telefon ale altor trei, dar n-am putut da de ei. S-ar părea că Robert era singur înainte de... Cu o seară înainte se certase cu iubita lui și când băieții l-au sunat să aranjeze întâlnirea de seară, i-a refuzat, le-a spus că vrea să fie singur.

— Și? Ei l-au crezut? N-au dat buzna, cum fac prietenii când vor să te vindece de câte-o pi..ă?

— N-au dat, au încercat dar a început să-i amenințe la telefon, probabil îi avea la mână cu ceva și n-au insistat...

— Cu ce?

— Cine știe? Poate cu prafurile. I-am chemat mâine pentru o anchetă în paralel. Sunt droguri. Interzise. Poate astfel dăm de vreo rețea, ceva.

— Avem analiza lor?

— Avem doar verbal, deocamdată. Mâine primim certificatul de la laborator.

— Apropo de laborator! V-am citit rapoartele legistului pentru ambele cazuri și v-ați uitat la mine ca vițeei. Nu v-a surprins nimic?

Inspector-șef Grigorescu se uită roată prin încăpere. Umeri ridicați, șoapte. Inspector Dancu dădu răspunsul așteptat:

— Ora estimată a decesului: între 6:00 și 6:45 în ambele cazuri.

— Și? Nu v-a sunat niciun clopoțel? Cum mama dracului mor doi oameni din aceleași cauze, în același oraș, în același interval orar? În cazul lui, e evident ce s-a-ntâmpat, mai avem să lămurim misterul fetei din parc. Apropo, se numea Iasmina. Iasmina Lăcătuș. Vreți să vă mai spun ceva? Am primit un telefon de la Morgă. Mama fetei. Știți ce mi-a spus? Că ieri s-au certat din cauza prietenului ei. Avea un anturaj nepotrivit și îi ceruse să se despartă de el. Cum îl chema pe prieten? Robert, mama nu-i știa și numele de familie. O mai las câteva zile și iau o declarație și de la mamă. Concluzia mea e una singură: parașutiștii ăștia doi au o legătură.

Stamate se ghemui pe scaun, spunându-și să nu uite să discute cu gunoierul despre vorbele de dimineată. Puteau duce undeva. Era hotărât să facă o mini-anchetă de unul singur. Când Grigorescu termină, întrebă timid:

— Domnu' inspector-șef! Gunoierul... poate să plece?

— Poate, după ce ne spune dacă-l cunoaște și pe celălalt. Ați adus vreo poză cu el? Întreg, vreau să spun.

— Avem poze, avem și buletinul lui, i l-am găsit în casă.

— Bine, arată-i, întreabă-l și dă-i drumul!

16:20. Stamate ieși din birou și se așază lângă el. Îi întinse o fotografie cu un tânăr șaten, drăguț dar foarte încruntat. Nu-l cunoștea. Sigur? Foarte sigur. Nu-l văzuse niciodată. Agentul intră iar în birou și ieși după câteva secunde.

— Hai să mergem!

Dorinel se ridică încântat.

— Pot să plec?

— Da, hai că te duc eu, spune-mi pe unde stai!

— A... nu pot... adică vă spun, dar eu trebuie să-mi iau tomberonul...

— Dar-ar în el să dea! O să te plimbi cu tomberonul prin oraș?

— Păi... n-am ce face, mâine dimineată am nevoie de el.

— Bine, hai să vedem pe unde e. Ai grijă, băieții ăștia l-au și spălat, l-au curățat...

— Și eu îl spăl! Și nu se atinge nimeni de el!

Leșiră din clădire, o ocoliră și ajunseră la niște garaje. În ușa unuia îl aștepta tomberonul de plastic. Dorinel zâmbi ușurat. Drumul până la firmă îi lua o jumătate de oră, apoi era liber să plece la cumpărături. Se părea că avea suficient timp. Stamate se opri brusc și se întoarse spre el:

— Dimineată, înainte de a-ți lua declarația, mormăiai ceva de o legătură. Ce-ai vrut să spui cu asta? Cine sau ce avea legătură? Și cu ce?

Tânărul lăsă capul în jos. Spera să nu fi fost auzit, spera să nu vorbească despre părerile lui.

— Cu nimic... nu știu ce spuneam... îmi era frică, fata aia...

— Uite ce e, suntem singuri, ce-mi spui tu mie rămâne între noi, declarațiile oficiale se iau la secție, nu la garajul poliției.

Dorinel începu să tremure și să se bâlbâie. Îl frigeau colțurile ochilor de lacrimile ce se voiau plânse.

— Era o prostie.

— Ok, îmi spui și mie prostia, mă lași să decid dacă e sau nu și... mai vedem...

— Pe degetul fetei am văzut un ineluș de ață roșie. Eu... eu... înainte de a mă duce la orfelinat... adică înainte de a sta cu bunica, am avut o mamă. Care a plecat și m-a lăsat cu bătrâna.

Nu era o femeie rea, mergea la biserică, mai muncea la oamenii cu bani de pe stradă, dar... era săracă. Și câteodată, să mai facă un ban, făcea „legături”. Așa le zicea ea la inelușele alea de ață.

Ținea borangicul încuiat într-un scrin și mă dădea afară din casă când veneau oamenii ăia. Fete, femei sau femei cu bărbați. Eu mă învățasem să mă urc pe o grămadă de lemne și să trag cu ochiul pe geam. Rupea patru ațișoare, le ardea capetele la o lumânare mare, albă, și spunea niște vorbe în timp ce le împlotea. Făcea așa, un fel de inel pe degetul lor.

Stamate mărise ochii. Părea interesant. Evident, nu atât de interesant să împărtășească și colegilor. Cel puțin nu la acel moment.

— Așa, și? Ce vorbe?

— Nu mai știu... nu, chiar nu mai știu... dar cred că lega într-un fel oamenii ăia, unul de altul, așa... poate era doar o prostie de-a babei, să mai scoată un ban, nu știu...

Își amintea niște frânturi de propozitii dar nu avea de gând să le spună. Pentru nimic în lume. Agentul îl întrebase, el răspunsese. Gata. Nu-și dorea decât să plece.

— Bine, ia-ți măgăoaia și du-te! Dacă mai avem nevoie de tine, te chemăm!

— Mulțumesc frumos! Vă mulțumesc!

Stamate îl urmări alergând spre recipientul verde de plastic, studiindu-l pe toate părțile, apoi împingându-l spre poartă. „Își amintește, dar nu vrea să spună. După o zi întreagă petrecută pe banca de lemn cine-ar vrea să mai stea la palavre cu un polițai? Trebuie neapărat să văd ațele alea, mă duc la morgă. Dorinele, dacă-s patru și împletite, te mai caut.”

„... ca umbra, și leagă-l pe... adu-l lângă ea... nici vântul să nu bată... nici ploaia să răzbată... de-acum și până la sfârșitul zilelor... ce-am legat... ce-am adunat... viețile-mpletite ca ațele răsucite... greu de dezlegat...”

— Bună dimineața! Pot să vă deranjez câteva minute?

În ultima jumătate de oră, agent Stamate se întorsese de cel puțin zece ori de la ușa fostului său șef, inspector Grigorescu. Când credea că avea să fie ascultat și înțeles, când era convins că ar fi zburat cu un mare șut în fund...

Grigorescu îl privi pe deasupra ochelarilor și mișcă ușor capul spre stânga. Era o invitație. Tânărul se așază pe scaun. Îi transpiraseră palmele, le ștersese de pantaloni și împreună degetele peste genunchii tremurânzi. Îl văzu pe celălalt punând deoparte hârtia pe care citise și se gândi că nu era prea târziu s-o ia la goană, cerându-și scuze.

— Deci? Cu ce vă pot fi de folos, stimate agent Stamate Aurelian?

Ironia șefului nu-l ajuta deloc, nici numele întreg rostit protocolar de acesta. Înghiți în sec. I se uscaseră gâtul. Era, dintr-o dată, foarte cald.

— Ți-a fost dor de mine! Gata, m-ai văzut, nu te mai rețin... Hai, că peste zece minute merg la tribunal. Sunt chemat ca martor în procesul cu fata aia din parc. Dacă ai ceva de zis, acum e momentul!

Stamate trecu peste nodul din gât, șiroaiele de transpirație din spate și genunchii de piftie. Cuvintele zvâcniră.

— Despre asta e vorba! Adică și despre asta! Se întâmplă ceva și trebuie să spun! Cineva trebuie să mă creadă!

— Spune, atunci!

— Fata aia, Iasmina, era iubita drogatului care s-a aruncat din blocul turn. Au murit aproape în același timp, din aceleași cauze, numai că la el erau explicabile, la ea... nu!

— Tocmai asta spuneam și eu: mama ei a dat medicina legală în judecată pentru cauza decesului din certificat și pe noi că n-am găsit criminalul fetei, deși i-am demonstrat că nu există. N-a fost de acord cu nicio altă propunere a legistului. N-a fost de acord cu contraexpertiza comandată la Viena. O ține una și bună! O să-mi iau câmpii! Și tu vii acum să-mi presari sare pe rană. Știm de-atunci că ăia doi aveau o legătură. Adică, la naiba, și morțile lor aveau o legătură.

Stamate țâșni de pe scaun îmbujorat și cu ochii măriți.

— Despre asta e vorba! Despre legătură!

— Stamate, te-ai tâmpit! Asta am stabilit de-atunci!

— Nu, e vorba despre altceva! Amândoi aveau pe deget câte un inel de ață roșie, vă amintiți?

— Așa, și?

— Cineva a observat asta la fată și mi-a vorbit despre ce ar putea însemna, fără să știe de moartea băiatului.

— Despre ce vorbim noi aici?

— Despre vrăjitorie, domnule Grigorescu! Magie neagră!

Gata, o spusese. Rămase înfipt în călcâie, cu pumnii strânși de i se albiseră încheieturile.

— Hai lasă-mă! De-aia cu găini negre? Cu ouă din care ies dracii ca fumul negru?

— Mi-a spus cineva ce înseamnă ațele alea. Leagă doi oameni, pe viață. Cred că tot ele fac să și moară în același timp și în aceleași condiții. Băiatul ăla, Robert, s-a aruncat de la etaj. Iubita lui a murit subit, pe stradă, prezentând aceleași semne. E mult mai serios decât un descântec oarecare.

Grigorescu deschise gura și o închise imediat. Își mușcă buzele, privind pe fereastră.

— Și cine a fost persoana aia care te-a destupat? Mama Omida? Vreo nepoată de-a ei?

— ... nu pot să spun! Altceva mă roade!

— Deci... cu magia nu prea m-ai convins, ia să vedem ce crezi tu că m-ar da pe spate!

— Dimineață am fost chemați la spital. Ambulanța a ajuns înaintea noastră într-o stație de autobuz unde o femeie s-a prăbușit din picioare și pieptul i s-a umplut brusc de sânge. Niște eleve de liceu au dat telefoane, au încercat să oprească hemoragia, însă... din păcate... la spital s-a constatat decesul. Prin înjunghiere multiplă.

— Așa, și?

— Fetele alea au stat zece minute în aceeași stație cu femeia, au văzut-o dintr-o dată prăbușindu-se, cea care încerca s-o ajute vedea sângele șiroind din alte și alte răni. Fata aia e sedată, familia ei face presiuni asupra medicilor...

— Pe scurt, unde vrei s-ajungi?

— Femeia de azi-dimineață avea o ață roșie pe inelar, lângă verighetă. Asta înseamnă că vom afla de soțul ei, înjunghiat. Și el va avea aceeași ață roșie, pe același deget! Asta vreau să spun!
Sunt legați!

— Ieși afară!

Stamate ajunsese la ușă. Mobilul inspectorului-șef Grigorescu bipăi scurt și acesta strigă:

— Oprește-te! Vii cu mine, acum!

leșiră împreună din birou. Grigorescu îl împingea pe celălalt pe scări, mormăind furios:

— Să fiu al naibii, băiete, dacă n-o să-mi faci tu mie cafeaua pân' la pensie! Pensia ta! Asta, bineînțeles, dacă n-ai dreptate!

Ajunși la etajul inferior, la Investigații, Grigorescu îl împinse pe tânăr pe un scaun și îl întrebă:

— Cum o chema pe femeia de dimineață?

— Domnica. Domnica Petraru.

— Așteaptă-mă aici!

Stamate se lăsă pe spate, rezemat de spătarul scaunului. Colegii de la Investigații îl priveau curioși. Nu-l interesa, atâta timp cât spusese ce avea de spus. Și era convins că avea dreptate. Voia să ia ancheta pe cont propriu, să arate că nu se înșelase. Simți o mână pe umăr, scuturându-l:

— Acum du-te la Dancu și vezi cum o scalzi. Un bărbat înjunghiat a fost găsit în spatele unei dughene de la marginea orașului. Poți să-mi spui numele lui de familie?

— Petraru?

— Exact! Cazul e al tău, vezi cum îi dai de cap, te-am băgat pe țevă la noul tău șef. Nu mă interesează cum, ce vrăjitoare implici, vino la mine mai întâi, cu o explicație clară!

— Vin, să trăiți! Vin!

Inspector Dancu își dresese glasul. Răsuca între degete niște dosare colorate de plastic ce conțineau câteva file imprimate.

— Domnul inspector-șef Grigorescu a stabilit echipa ce se va ocupa de cazurile de azi: agent Stamate va coordona activitățile de cercetare și anchetare!

Simți privirile celorlalți agenți cu vechime mult mai mare, cu experiență, fixându-l nedumerite.

— Cine are nelămuriri... direct la domnul comandant Grigorescu! Am făcut copii ale celor două dosare. Avem alte două decese într-o familie, de data asta. Domnica Petraru, femeia căzută în stația de autobuz și soțul ei, Victor Petraru, agresat pe stradă în spatele unor maghernițe în timp ce se îndrepta spre șantierul unde lucra. Se pare că niște aurolaci i-au cerut o țigară, el nu fuma, în consecință s-a creat o altercație, ei au scos cuțitul, omul a fost înjunghiat și a murit. La aceeași oră, în cealaltă parte a orașului, soția lui cădea din picioare și murea în urma aceluiași număr de lovituri de cuțit. Veniți cu explicații credibile și stăm de vorbă! Până atunci... Stamate coordonează și are mână liberă!

Era momentul lui, trebuia să se bucure de el, de faptul că reușise să convingă un comandant de poliție. Se ridică, luă dosarele de pe masa inspectorului Dancu, le împărți celorlalți și le spuse tuturor clar, răspicat:

— Le studiem până mâine dimineață! La ora 8 ne întâlnim și discutăm despre caz!

Își luă propriul dosar și părăsi biroul.

Leșise din tură și trecuse pe la orfelinat. Copiii îi spusese rolurile pentru serbarea de Paști. Dorinel îi ascultase răbdător, chiar și pe cei mici care încurcaseră strofele; le citise, recitise versurile, până când aceștia dăduseră semne că ar fi înțeles. Îi părăsise cu lacrimi în ochi. Aștepta prima de Paști din care voia să cumpere hăinuțe noi, cărți și jucării. Mersese până la căminul de nefamiliști studiind atent vitrinele magazinelor. În ușa căminului îl aștepta agentul Stamate. În uniformă. Fiori reci îi pătrunseră prin hainele încălzite de soarele calduț de primăvară. Ultimii pași îl duseră aproape de bărbatul rezemat de balustrada scării.

— Bună, Dorinele! Ce mai faci?

— Sunt bine, mulțumesc, dumneavoastră?

— Hmm... nu la fel de bine... Avem de vorbit!

— Vă rog!

Dorinel îi arată ușa de la intrare. Urcară cele două etaje și pătrunseră în garsoniera ocupată de Dorinel. Era curată, observă Stamate, ca și cum cel ce-o părăsea dimineața se asigura că niciun fir de praf nu rămâne în urma lui. Se așezară amândoi pe câte un scaun la masa din bucătărie: o bucată de blat prinsă cu balamale de perete.

— Vă servesc cu ceva, domnu'... agent? Un pahar cu apă?

— Nu, mulțumesc... Am venit să mă lămurești.

— Dacă pot...

— Poți cu siguranță! E vorba de legături!

Dorinel se albi și transpirații reci îi pătrundeau prin salopetă.

— Erau niște prostii... Nu știu ce mi-a venit... Iertați-mă, dar eu...

— Lasă-mă pe mine să decid cât de prostii erau. Din păcate ai avut dreptate atunci, cu fata din parc. Știi că ți-am arătat atunci o poză? Cu un bărbat? Era iubitul ei, mort în aceeași zi, la aceeași oră, din aceleași cauze. Azi am avut un al doilea caz de acest fel. Și să mor dacă plec de-aici până nu mi spui mai mult, până nu mă duci la cineva care se pricepe. Tu înțelegi că niște oameni, mai tineri sau mai bătrâni, mai deștepți sau mai proști, apelează la astfel de practici? Și, dintr-o dată, astea funcționează! Legăturile chiar funcționează! Oameniiăștia mor în același timp, în locuri diferite, din aceeași cauză!

Se ridicase de pe scaun, se înroșise de furie și indignare, avea degetele încleștate pe salopeta jilavă a bărbatului care îl privea speriat. Făcu un pas în spate.

— Iartă-mă!

Dorinel înghiți în sec. Tremura. Crâmpeie din descântec îi reveneau în minte. Degetele

stafidite împletind ațele acelea cu capetele arse de flacăra unei lumânări pe care ceara se scursese și se topise în straturi. Se simțea oarecum vinovat, responsabil de niște vieți și niște morți.

Stamate se așează pe scaun, acceptând paharul cu apă pe care îl apropie de buzele însetate și îl goli pe nerăsuflăte.

— Cred că avem de povestit!

— Avem, domnu' agent! Vă spun tot ce-mi amintesc! Nu vreau decât să vă ajut! N-am crezut vreodată că ațele alea ale bunicii aveau atâta forță. N-am crezut că, în loc să aducă dragoste, vor aduce moarte!

— Spune!

— Bunica a murit într-o dimineață de primăvară. Era ca acum, pomii aveau primii muguri, mă duceam la grădiniță pentru că nu mai era frig și căpătasem niște haine noi, frumoase, de la o cucoană din capul străzii. M-am trezit și ea încă era în pat. Asta nu se mai întâmplase. M-am apropiat și am scuturat-o ușor, de umăr. Avea ochii deschiși. Am crezut că glumește cu mine și, râzând, i-am spus că nu m-a păcălit, are de încălzit cana aia de ceai și de uns felia de pâine cu margarină pe care mi le dădea dimineața. Nu s-a mișcat. Am scuturat-o și capul i se mișca de la stânga la dreapta, iar și iar. Ochii erau deschiși, dar peste ei se lăsase așa, ca o perdea de ceață. I-am prins obrajii în palme și erau reci... reci... atunci am știut că n-o să se mai trezească. Am ieșit afară din casă, din curte, strigând disperat. Nu știu ce strigam, dar vecinele de lângă noi au venit, au intrat în casă și... m-au luat la ele, până când niște oameni în costume m-au dus la biserică, unde bunica era deja într-un coșciug de lemn negeluit, cu două lumânări aprinse la cap. Cred că am fost și la înmormântare, dar nu-mi mai amintesc. Știu că oamenii ăia în costum m-au dus într-o casă unde erau mai mulți copii. Se uitau urât la mine, m-au împins, m-au ciupit și m-au pus să dorm, în prima noapte, pe dușumeaua rece. Mi-au spus că trebuie să-mi facă botezul. Iar eu plângeam, plângeam... Nu apucasem să iau nimic din casa bunicii. Nimic care să-mi amintească de ea sau de mama. Era pe undeva o poză... s-a dus... Era, într-un scrin, mosorul de borangic... Atunci l-am lăsat acolo...

Stamate sări iar în picioare.

— Cum adică atunci?

— Peste aproape un an am fugit din orfelinat. Am prins o noapte cu un paznic bețiv. Dormea cu sforăituri. Am trecut pe lângă el și am alergat înnebunit spre casa bunicii. Era noapte și câinii începuseră să mă latre. Am vorbit cu unii din ei, pe care-i mai cunoșteam. S-au oprit din lătrat și m-am dus spre căsuța abandonată. Zidurile începuseră să se surpe. Am călcat pe rămășițele de cărămizi, peste stinghii din mobilă... am căutat scrinul. L-am găsit, dar era gol. Ușa atârna din balamalele sparte... N-am mai găsit nici poza mamei, nici mosorul de borangic, nici lumânarea albă... am căutat cu disperare, dar... Atunci m-am întors la orfelinat și n-am mai așteptat nimic. Am crescut, m-au dat afară, am venit aici... Nu m-am mai gândit la borangicul roșu până în ziua aia, cu fata din parc...

Se priviră amândoi. Stamate era convins de sinceritatea celuiilalt. În ochi se citea durerea unei copilării fără mamă, fără bunică, tristețea unei adolescențe chinuite, ternul unei tinereți strivite sub roțile tomberonului de plastic.

— Ai idee cine-ar fi putut să ia alea din scrin? Mă refer la mosor, lumânare, știi tu...

— Habar n-am, nu m-am gândit niciodată...

— Ai merge cu mine acolo? Acum?

Ar fi vrut să-i răspundă: nu, pentru nimic în lume... își aminti fata din parc, atât de tânără, atât de frumoasă... poza băiatului încruntat care o iubise și alesese să plece atât de dureros... Plângea pentru toți cei legați vreodată, pentru fata care nu s-ar fi legat niciodată de el...

— Să mergem!

Lăsaseră mașina la capătul străzii. Merseseră aproape pe întuneric în partea de oraș unde stâlpii de iluminat erau sistematic atacați cu pietre și vegheau orbi peste străduțele desfundate. Stamate se bucura că-și luase treningul. În uniformă s-ar fi jenat să se strecoare printre gardurile căzute la pământ, să-l urmeze pe Dorinel pe aleile înguste printre case din care răzbăteau înjurături de bărbați beți și plânsete de copii flămânzi sau bătuti. Era o altă lume. O vedea, uneori, la lumina zilei. Sărea peste munți de gunoaie, se ferea în ultimul moment de crățiți aruncate cu tot cu conținut. Se ridica, din toate, un miros grețos, înțepător. Icnise de câteva ori, își acoperise nasul și gura cu gulerul treningului. Dorinel se opri în mijlocul unei grămezi de lemne și bucăți de cărămizi. Se întoarse, exclamând:

— Aici a fost casa bunicii!

Stamate nu înțelegea cum putuse tânărul să repereze rămășițele unei case printre munții de gunoaie. Celălalt păru să-i citească gândurile.

— Cu siguranță aici a fost! De la fereastra mea vedeam ultima casă de pe străduță, aveam un gard cu o poartă care dădea chiar acolo, spre... spre...

Întinse mâna și o coborî imediat.

— Ce era acolo?

— Era... era doar o femeie care nu se înțelegea cu bunica și eu trebuia să merg la grădiniță pe dincoace, printr-o gaură din gardul grădinii, să nu mă vadă...

Se întorsese brusc și lăsase capul în pământ.

— Să nu te vadă.. cine?

— Femeia aia...

— Știi de ce nu se înțeleg? Ți-a spus vreodată?

— Nu, mi-a spus numai că trebuie să mă feresc... Acum mi-am adus aminte... Nici nu m-am gândit la ea în toți anii ăștia...

Stamate coborâse gulerul treningului vătuit. Printre miasele ridicate de gunoaie percepea, vag, un miros fin, de pom jupuit de coajă, de ramură proaspătă frântă între degete. Privea în direcția căreia Dorinel îi întorsese spatele. Mirosul venea dinspre căsuța de chirpici cu tocuri de lemn lăsate, din care geamurile începuseră să alunece. Pe o latură a casei trona o grămadă de scânduri. Cele de deasupra păreau abia ieșite de sub rindea. Era convins că, dacă s-ar fi apropiat, le-ar fi simțit umede și emanând aroma lemnului crud. Trebuia să ajungă acolo.

— Dorinel, crezi că doamna s-ar supăra de o scurtă vizită? Așa, pe nepregătite... Asta în caz că ar mai trăi, ceea ce ar fi greu de crezut...

Tânărul începuse să tremure vizibil.

— Nnnnuuu, n-am voie acolo! Nu pot!

— Dorinele, n-aveai voie acum douăzeci de ani, acum ești ditamai bărbatul! Te mai sperie baba aia de care-ți vorbea bunica? O fi oale și ulcele!

Un cârcel îi amorți gamba piciorului stâng și Stamate se aplecă s-o maseze. Gemea de durere. Nu mai avusese cârcei de câțiva ani, de când se lăsase de atletism. Se ridică, mușchii îi dureau și respira sacadat.

— Hai să vedem ce-i p-acolo, că aici ne-am lămurit!

— Eu... eu nu vin!

— Cum vrei!

Stamate mai apucă să facă un singur pas. Rămase paralizat, privind chipul îngrozit al tânărului care se aruncă să-l prindă în brațe. Vedea, respira, iar plămâni i se umpluseră de aroma aceea de coajă de copac jupuită de pe trunchi.

Dorinel prinse scândura proaspăt rindeluită înainte să atingă pământul. Fiori de gheață îi coborau pe spate, spre genunchii flexați de greutatea susținută. Era îngrozit. Sub ochii lui, agentul Stamate dispăruse. Mângâia suspinând încet suprafața umedă a lemnului greu. Vorbele bunicii se repetau undeva în mintea lui. „Nu e curată, Dorinele, nu e curată... Are cufere-ntregi pline cu bani și i lacomă, lacomă... le ia banii și viața și tot... Nimic n-o oprește... Nici io nu știu cum... Ferește-te... Fugi prin grădină...”

Ridică pe umăr scândura și traversă străduța cu șanțuri deversând de lături. Casa dărăpănată nu avea gard. Își rezemă povara de peretele casei, lângă vrful de scânduri. Se întrebă într-o doară cum rezistaseră alea acolo, după o iarnă geroasă în care unii ar fi furat și ușile vecinilor ca să le pună pe foc... De la ea n-au furat. De frică.

Stamate privea tânărul frecându-și nervos palmele. Niște șoapte slabe răzbăteau de undeva din spate, dar nu putea întoarce capul. Nici nu știa unde-i era capul. Era un întreg, un corp amorf lăsat la cheremul oricui ar fi poftit la bucata de lemn. Putea ajunge într-un foc sau sub un topor. Chestia asta îl speria. Poate că plângea, picături de sevă se scurgeau pe peretele coșcovit al cocioabei. Șoaptele se auzeau din ce în ce mai tare. Cereau ajutor. Își spuneau, probabil, numele. Erau multe. Stamate le auzea și încerca să comunice cu cei care-și plângeau soarta. Pierduți, dispăruți pentru toți cei dragi. Mai scăpă două picături de sevă pe tencuiala umflată și încercă să gândească. Știa cine e, ce făcuse, ce atribuții avea la secția de poliție, își repeta că e un vis din care avea să se trezească. „Nu e un vis...” auzi clar în propria minte. „Cine ești?” „Nu contează, suntem la fel.” „De când?” „De mult... mult timp... Peste mine au fost aruncați alții și alții și alții...” „Cum s-a întâmplat?” „Am venit pentru descântec. Am plătit, am plătit și când n-am mai avut cu ce... m-am trezit aici, incapabilă să mă mișc, să plec... Am greșit, am iubit... am iubit atât de mult încât l-am vrut numai pentru mine. Era greu. Veneam săptămână de săptămână de săptămână...” „Când?” „Cum pot ști câți ani au trecut? După iernile duse? După verile ce m-au uscat ca dorul, odinioară?” „Ce se va întâmpla cu noi?” „Cine mai poate ști? Bătrâna vrăjitoare e stăpâna noastră acum...” „A mea nu e!”

Peretele se cutremură și cea mai nouă dintre scânduri atinse pământul. Stamate privea, întins pe spate, cerul senin și plin de stele. S-ar fi ridicat dacă ar mai fi avut mâinile, picioarele și coloana

vertebrală de odinioară. Dacă n-ar fi fost o scândură numai bună de geluit și înclieiat pentru o masă de gradină.

Dorinel dăduse ușa de perete și pătrunsese, aplecat, în cămăruța întunecoasă. Ochii fosforescenți ai unei pisici îl fixă timp de câteva secunde, apoi posesoarea i se aruncă pe piept. O prinse de ceafă și o aruncă în curte. Pisica se ridică mieunând amenințător. Din patul acoperit de zdrențe se ivi bătrâna de care se ferise în copilărie. Se temuse de baba asta cocoșată, slabă și abia târându-și oasele? Părea neschimbată după cei douăzeci de ani. Hohotea, arătându-i gingiile știrbe.

— Ai venit, drace! Ai venit! Oricât te-a ținut mă-ta-mare, oricât de departe te-ai dus... Te-a adus prostovanu' ăla... Hihhi...

Stamate se trezi răsucit dintr-o dată, cu fața în țărâna clisoasă. Respira mai greu și se temea că în orice clipă plămâni (sau ce le-ar fi ținut locul) s-ar fi umplut cu pământ. Ar fi murit. Încercă să inspire și să expire din ce în ce mai rar. „Te rog, te rog... rămâi cu noi...” Stamate încercă să răspundă, însă gândurile i se amestecau, înclieiate... Îl cuprindea un frig neștiut și o teamă de moarte, de pierzanie. Se întreba unde dispăruse bărbatul în uniformă. Părea un personaj despre care doar auzise.

— Tu ai furat ghemul bunicii! Și lumânarea! Le-ai furat pentru vrăjile tale necurate! Destul! E destul! Nu-mi mai e frică de tine!

Femeia se proptise cu mâinile în șolduri înaintea lui, râzând răgușit.

Dorinel începu să șoptească „Tatăl nostru care...”

Femeia îl depășea în înălțime. Mâinile i se lungiseră nefiresc și scurma cu degetele în pământul ce începuse să se topească; din gura știrbă ieșeau șerpi veninoși cu limbi de foc. Rugăciunea tânărului era umbrită de sâsăitul șerpilor ce începuseră să-l înconjoare. „... și nu ne duce pe noi... și ne dă...”

În zadar, cuvintele se amestecau, în mintea lui nu mai era decât dorul de moarte. Venise acolo... De ce venise acolo? Bunica... Fusesse demult... demult... Venise cu... Începu din nou, striga cât îl țineau puterile: „Tatăl nostru... tatăl nostru care ești...” Încerca să strige, în gând, să-și amintească vorbele, legătura dintre cuvinte... Legătura... Bunica... Borangic... pământul se cutremură și un foșnet nefiresc se auzea de afară. Dorinel știa că acolo, în casă, era ghemul bunicii. Trebuia să-l ia, să oprească totul.

Gheare terminate cu unghii ascuțite i se înfipseseră în gât și apăsau, apăsau, vestind pieirea. El era curat, așa-i spunea bunica: „Tu ești un copil curat, ieși afară...” El era... Nu mai era un copil, dar copiii... Ca într-un vis văzu copiii de la orfelinat spunându-și poeziile. Ghemul bunicii... desprinse hotărât ghearele ce-l sugrumaseră și trânti la pământ arătarea hidoasă în care se transformase femeia aparent neajutorată. Ridică brusc capacul cuferului de lângă pat. „Are cufere pline cu bani...” Deasupra bancnotelor cu iz de mucegai, Dorinel zări ghemul de borangic. Rămăsese jumătate din cel pe care-l cunoștea, dar îl înșfăcă și dădu să plece. Ghearele îl prinseră de spate, iar pisica apărută de niciunde i se încolăcise în jurul gâtului. Dorinel reluă rugăciunea de unde o lăsase: „și nu ne duce pe noi în ispită...”

Scândurile se ridicaseră ca la un semn și, cu coada ochiului, agentul le zări încercuindocioaba. Se așezau, legănându-se, într-un cerc perfect. El însuși se trezi ridicat pe sus de o forță străină. Își simțea picioarele afundându-se în pământ. Scândurile se înfipseseră în pământul moale și rădăcini puternice începeau să se împletească, unele cu altele, ca-ntr-o rețea. O mână l-a tras afară din cerc și s-a lăsat târât. Șoaptele încetaseră, auzea doar icnete, gemete și o rugăciune sacadată, disperată.

N-a ieșit nimeni din case. Cocioaba fusese încercuită de copaci. Negri, înălțându-se spre cer, cu crengi involburate. Din spatele ferestrelor, vecinii au văzut tânărul ieșind în fugă din curtea bătrânei, trăgând după el o scândură de care atârnav rădăcini subțiri. Disperat, le frângea, șoptind ceva ca o rugăciune. Nu mai erau decât crâmpoie de cuvinte, rugăminti sperate. Se așeză peste drum și îngenunche. În fața lui se ridica o pădure necunoscută. Legăna, inconștient, o bucată de lemn salvată în ultimul moment. Îl frigeau degetele mâinii stângi în care strângea mosorul de borangic. Îl privi nedumerit și îl scâpă. Degetele aveau bășici albe, de arsură. Își aminti niște vorbe din alte timpuri: „numai focul... el curăță...”

Aruncă, fără să se gândească prea mult, ghemul de borangic spre pădurea întunecată. Copacii au început să tremure zguduind pământul și să pâlăie slab. Dorinel închise ochii. Lacrimile calde se scurgeau pe lemnul sprijinit pe genunchi.

Agentul se trezi pe pământul reavăn. Deasupra lui, Dorinel plângea ștergându-se cu pumnii. Peste drum, o casă înconjurată de pomi ardea mocnit. Se auzeau urlete, răzbăteau în întuneric blesteme și descântece străvechi. Printre ele, o șoptă slabă cerându-și dreptul la viață, la iubire. Inspiră cu nesaț aerul acela greu, plin de fum. Tuși de câteva ori și se ridică. Îi tremurau picioarele, le privea nedumerit și își impuse să meargă. Primii pași, împleticiți, îl duseră pe marginea șanțului plin de lături. Sări peste el și se pierdu printre trunchiurile în flăcări, fără să audă strigătele sperate ale celui alt. Ieși după o căutare nebună, ținând în mână o crenguță fumegând. Era singurul care auzea șaptele de mulțumire.

Dancu își cuprinse fruntea în palme. Îi era greu să creadă explicația agentului Stamate. Grigorescu părea convins. Citiseră împreună raportul pompierilor după incendiul de la marginea orașului. Nicio declarație a vreunui vecin. Nu auziseră nimic, nu fuseseră treziți de vâlvătaia iscată din senin la cocioaba bătrânei. Se temeau să vorbească. Mai ciudat era că nimeni nu știa numele femeii, vârsta, dacă avusese sau nu rude în viață.

Inspector-șef Grigorescu își dresе glasul.

— Vă spun eu cum facem: deocamdată o ținem pentru noi, lăsăm ancheta în derulare, nu putem ieși cu o declarație de-asta... cu magie, cu... în fine... Vedem ce s-o mai întâmpla, dacă se repetă poveștile... Reluăm ancheta și-l trimitem pe Stamate la circulație!

Tânărul agent respiră ușurat. Se temuse de reacția șefilor. Se părea că fuseseră convinși.

Puse crenguța într-un pahar cu apă; o spălase atent de funingine și, a doua zi dimineață, observase două frunzulițe verzi răsărite din lemnul acela uscat. În timp, șaptele timide s-au transformat în cuvinte, cuvintele în povestiri. Stamate aflase două nume și reconstituise un fragment dintr-o iubire trecută.

Când din crenguța firavă au ieșit două mustăți semănând a rădăcini a mers la un cimitir din oraș și a plantat-o lângă mormântul unui bărbat mort de trei decenii. A împlinit o ultimă dorință și a

unit, după moarte, două destine.

Din timp în timp mai trecea pe la mormântul necunoscutului și alinta frunzele arbustului de lângă cruce. Părea că zâmbește unor șoapte neauzite decât de el.

Zidul și poarta

by Daniel Barbu

<http://fanzin.clubsf.ro/zidul-si-poarta/>

Pe masa de sub teiul mare poposeau din când în când frunze galbene, pe care le alunga apoi câte-o pală de vânt, cuibărindu-le pe toate lângă gardul cu vopseaua scorojită de la soarele verii isprăvite. Arareori, câte-o frunză roluită reușea să pătrundă printre ulucile rărite, zburând până se înțepenea în măceșii de la marginea drumului. Lângă tulpina teiului, în jurul unei mese de fier pe care era așezată o pânză cafenie, zdrențuită pe margini, stăteau patru tineri așteptând crâșmarul. Scaunele goale din jurul celorlalte mese păreau că așteaptă și ele, pătrunse de aceeași nemișcare ca și cei patru mușterii ai crâșmei „Hanul din vale”. Doar mesele păreau că-și fac de lucru, fluturându-și domol acoperitorile din pânză de in.

Nu știa nimeni de ce-i spune Hanul din vale, de vreme ce trona pe vârful unui delușor de unde se vedea toată mahalaua, până departe, la târgul din Obor. Crâșmarul, care cumpărase hanul de patru luni, răspundea de fiecare dată când era întrebat de la ce se trage numele crâșmei: „Nu știu, domnule, eu așa am luat-o, așa o țin!”.

Rupând liniștea ce băltea în toată curtea, ușa crâșmei s-a deschis cu un scârțâit întrerupt de câteva pocnituri, lăsând să se vadă doar șorțul ce acoperea burdihanul noului patron. Fără să se grăbească, păstrându-și vreme să-i iscodească pe cei patru, acesta a rămas ascuns privirilor în umbra neagră a camerei, preț de câteva clipe, apoi a pornit cu pas legănat spre masa de sub tei. Ajuns la doi pași de masă, s-a oprit și a-ntrebat cu voce acră, punându-și o mână-n șold și mângâindu-și chelia cu cealaltă:

– Ce vrea domnii?

Tânărul cu mustață și favoriți, ce stătea cu spatele la crâșmar, s-a întors pe jumătate, atâta doar cât să poată îndrepta spre el o privire pătrunzătoare:

– Ce ai?

Ochii de melc, separați prin două sprâncene groase de fruntea prelungită de chelie, s-au bulbucă și mai tare, părând gata să iasă din orbite. Pentru că purtătorul șorțului nu părea să fi-ntreles întrebarea lui, tânărul cu mustață s-a răsucit încă și mai mult în scaun, întrebând răstit:

– Ce ai de băut?

Dezmeticit parcă, celălalt s-a apucat să-și șteargă mâinile pe șorțul ce rămăsese curat doar pe la colțuri, aplecându-și spinarea într-o atitudine mult mai umilă decât cea cu care ieșise pe ușă.

– Ce poștește domnii: țuiculiță de Pitești, șliboviță sârbească, fetească albă de Cotnari, băbească de Nicorești, rom de...

– Cât e feteasca?

– Zece lei carafa, domnișorule!

– Adă-ne două carafe de fetească albă și două sifoane!

– Vine, vineee!

Și, contrazicându-se singur, plecă înapoi, dispărând pe ușa cu balamale scârțâitoare. Întorcându-se iarăși cu fața către masă, tânărul cu mustață și favoriți își lepădă încruntarea, luminându-și fața cu un zâmbet mulțumit.

– Ha! Pe mitocan trebuie să-l iei tare, altfel te servește ca pe opincar și te pune să plătești ca pe ministru.

Blondul firav și cu straie negre, ponosite, ce stătea pe scaunul din partea cealaltă a mesei, a rostit blajin, cu voce împăciuitoare:

– Ce vrei, Niculaie, se vede pe hainele noastre că n-avem bani să-i facem vânzare de Doamne-ajută. Se poartă și omul mai amabil sau mai aspru, după cum are sau n-are cu cine.

Cel numit Niculaie se înverșună iarăși:

– Și ce dacă n-am bani? De câți am, de-atâția beau, nu i-am cerut de pomană. Să-mi vorbească și mie cum vorbește la toată lumea, că și eu sunt mușteriu. Să nu se acrească-n fața mea doar pentru că n-am hainele scrobite. Asta doar un mitocan o face.

– Nu trebuie să judeci omul după prima vorbă ce ți-o aruncă, Niculaie, că nu știi ce-i în sufletul lui. Poate l-ai nimerit într-o zi în care nu-i e tocmai bine și te bate Dumnezeu dacă-l judeci fără să-l cunoști.

Lăsând în urmă înverșunarea de mai devreme, Niculaie îl privi în ochi pe tânărul bălai.

– Și tu erai tot ca mine, Vladimire, înainte să mergi la seminar.

– Eram și nu mai sunt. M-a ajutat Cel de sus să înțeleg durerea fiecăruia și mi-am pierdut țâfna.

Erau toți patru dintr-un sat, veniseră la București cu șase ani în urmă, să urmeze liceul și să se căpătuiască. Niculaie nu terminase liceul, ajunsese muncitor la uzinele Malaxa, dar bani tot nu reușise s-adune. Stătea cu chirie la un băcan, unde dormea într-o cămăruță pentru care plătea jumătate din cât câștiga. Vladimir urmase seminarul teologic, iar acum, până să-și găsească o parohie, rămăsese țârcovnic la o biserică din mahalaua Pantelimonului, unde-l lăsa preotul să doarmă într-o odaie fără geamuri, alături de casa parohială, lângă intrarea în cimitir. Petre terminase liceul și, de vreo doi ani, tot pleca acasă și se întorcea după câteva săptămâni, nădăduind să-și găsească până la urmă de lucru și să nu-și mai rușineze părinții în fața vecinilor ce-l priveau ca pe un nepricopsit. Singur Andrei o ducea mai bine. Urmase școala de farmacie și rămăsese asistent într-unul din laboratoarele facultății Carol Davila. Închiriasse un apartament cu două odăi, în care stătea împreună cu nevasta lui, Simina, fată de funcționar. Doar el, dintre toți patru, se însurase.

Ajunși în București, fiecare la altă școală, se simțiseră în viermuiala capitalei mai singuri decât în pădurile nemărginite din basmele copilăriei. Asta-i apropiase și mai tare, îndemnându-i să stea uniți împotriva nepăsării cu care-i primise marele oraș. Se vedeau des, alegându-și locurile de întâlnire la marginea Bucureștiului, unde ulițele prăfuite, mărginite de case scunde și cu pereții coșcoviți, le aminteau de satul lor și de vremurile copilăriei. În dimineața asta veniseră la Hanul din vale, la care mai fuseseră în câteva rânduri și pe care Vladimir o asemuia cu mustăria lui Pintilie.

Crâșmarul a venit c-o tavă mare, pe care erau patru pahare și două carafe cu vin alb. Le-a pus pe masă, aranjându-le neîndemânatec și spășit sub privirea aspră a lui Niculaie, fugind apoi spre ușa crâșmei, de unde s-a întors repede cu două sifoane.

– Domnii dorește și de mâncare?

– Mai încolo, te chemăm noi.

După ce trupul mare și plecat s-a topit în bezna de dincolo de prag, Vladimir s-a uitat cu reproș la Niculaie.

– L-ai speriat pe bietul om. La ce-ți ajută asta, Niculaie?

– Las' că-i ajută lui. Nu vezi că toate mesele sunt goale? Dacă-i alungă pe toți cu vorba lui acră, la iarnă o să vândă și-o să plece de unde-a venit. Apoi, ca să se rupă de privirea dojenitoare a celui din fața lui, s-a întors către Petre: Tu când mai pleci acasă, Petre? I-am cumpărat un batic soră-mii, Ilinca, și vreau să i-l trimit.

– Păi nu știu, Niculaie, că dacă mă ajută Andrei și-mi găsește de lucru, trag nădejde să nu mai plec așa curând.

Privirile tuturor s-au îndreptat către Andrei, care puneau vin în pahare, așezându-le în fața fiecăruia pe măsură ce le umplea.

– I-ai găsit de lucru lui Petre, Andrei?

– Nu spun că i-am găsit, dar s-ar putea să câștige ceva bani dacă profesorul începe experimentele și are nevoie de voluntari. Doar că eu nu știu când o să fie asta și nici nu știu dacă profesorul o să se-nvoiască.

– Păi de ce să nu se-nvoiască. Doar Petre a terminat liceul și e băiat cu carte, poate face și el ce faci tu.

Rușinat de vorbele lui Niculaie, grăbindu-se să dreagă spusele acestuia, Petre s-a înecat și era gata să răstoarne paharul cu vin.

– Nu-i chiar așa, Niculaie! Eu nu știu să fac ce face Andrei și nici nu e vorba să lucrez cot la cot cu el. El a făcut altă școală ca să poată fi asistentul profesorului, nu e oricine în stare să cunoască pe dinafară toate substanțele pe care le amestecă ei acolo. Eu m-aș mulțumi să fiu și portar, numai să am odată de lucru.

– Nu-i vorba să fii portar, Petre! Eu la altceva mă gândisem...

Andrei n-a mai terminat ce-avea de gând să spună, pentru că acum nu mai știa nici el dacă era bine să facă ce-i promisese lui Petre. Îi promisese asta într-o zi când îl găsisese amărât și răpus de deznădejde, dar în ziua ce urmase, gândurile lui se schimbaseră. Văzuse mai limpede primejdia ce răzbătea din promisiunea făcută lui Petre și încercase să uite că i-a promis. Numai că, de atunci, privirea Lui Petre îi amintea mereu ceea ce el voia să uite. Nu-l întreba niciodată nimic, doar îl privea într-un fel care nu-i mai lăsa răgaz să uite. Promisiunea sa fusese precum o piatră aruncată-n apă, care naște valuri ce se întind în cercuri tot mai mari, fără ca nimeni să le mai poată opri.

Vladimir, simțind încurcătura lui Andrei, a rupt tăcerea ce se lăsase peste masa de sub tei:

– Eu cred că orice slujbă ar fi potrivită acuma pentru Petre, numai să-l poți tu ajuta, că și portarii tot oameni sunt și tot o pâine mănâncă. Noi să fim sănătoși și să-i mulțumim Domnului că ne adună pe toți laolaltă și nu ne lasă să ne răzlețim aici, departe de casă.

Niculaie, care nu simțise neliniștea lui Andrei și nici încercarea lui Vladimir de-a schimba vorba, s-a repezit iarăși spre ceea ce voiau ceilalți să ocolească:

– Păi tu n-auzi că nu portar vrea să-l facă? la spune, Andrei, ce-ar fi de lucru pentru Petre?

Cuprins de căință, dorindu-și să nu-i fi fost pusă întrebarea asta, Andrei s-a descoperit neputincios să-și amăgească prietenii. Dar poate că era mai bine așa, poate că povețele lor vor fi menite să-l scoată din cleștele în care intrase singur cu promisiunea făcută lui Petre. A oftat adânc și s-a lăsat moale pe spătarul scaunului.

– Profesorul lucrează de doi ani la un preparat pe care vrea să-l verifice acum pe câțiva voluntari, iar voluntarii cu care se verifică medicamentele noi sunt plătiți întotdeauna foarte bine.

– Cum adică, Andrei, voi folosiți oamenii ca pe șoarecii voștri de laborator?

– Nu, Vladimire, nu e chiar așa. Toate substanțele noi sunt încercate pe cobai, până când căpătăm încrederea deplină că nu sunt dăunătoare. Abia apoi se verifică pe câțiva voluntari din afara facultății, care rămân tot timpul sub observația profesorului. Celor ce nu suportă medicamentul li se întrerupe tratamentul și sunt internați până când le dispar toate tulburările pricinuite de acesta. Dar cazurile astea sunt foarte rare, iar bani primesc toți voluntarii.

– Eu cred că primejdiile sunt mai mari decât spui tu, Andrei! Altfel s-ar cere voluntari cei ce lucrează la descoperirea doctorelor, că nici lor nu le-ar prisosi banii. Nu s-ar căuta voluntari din afara facultății.

– Asta nu se poate, Vladimire! Cei care știu despre ce-i vorba sunt ispitiți să spună că simt efectele așteptate de la medicament. Încercările trebuie făcute pe oameni care nu știu nimic despre medicamentul nou și care vor fi nepărtinitori în ceea ce simt și ce spun.

– Eu tot zic că nu-i bine ce faceți voi. Cum să te folosești de oameni ca de alte animale și să le bagi pe gât ceva care nu știi ce-o să le facă?

Andrei s-a simțit lovit de vorba prietenului său și de privirile pline de reproș ale tuturor.

– Dar bine, Vladimire, tu cum ai vrea să facem? Să umplem spițeriile cu pastile neverificate? N-ar fi asta și mai rău decât cum facem acum?

Primind, prin tăcerea celorlalți, încuviințarea celor ce spusese, a simțit că revolta sa mersese mai departe decât ar fi meritat cei trei. Și-a coborât ochii-n pământ și a vorbit iarăși, muiat de remușcare:

– Oricum, eu nu eram hotărât să-i cer lui Petre... sacrificiul ăsta, doar că mi-era rușine să-mi întorc vorba și să-i destram speranțele. De când am apucat să-i promit, am simțit eu că numai la asta se gândește.

A tăcut apoi și, multă vreme, nici ceilalți n-au mai zis nimic. În liniștea ce-nvăluise masa de sub tei, vocea timidă a lui Petre a răsunat precum dangătul unui clopot:

– Și la ce-o să fie de folos medicamentul cel nou?

Cu un oftat liberator, știind că, după ce va spune asta, pierde orice putință de a-l mai amesteca pe Petre în experimentele profesorului, Andrei s-a pornit să le dezvăluie tainele muncii sale din ultimii doi ani:

– Profesorul a găsit în India un amestec de ierburi care lasă calea deschisă către cotloanele ascunse ale minții omului. Cu un preparat alcătuit din amestecul acesta, s-ar putea vindeca cei ce suferă de bolile minții, cei care au vedenii sau coșmaruri de neînchipuit, schizofrenicii, catalepticii, alienații și alți nefericiți care acum sunt fără de leac. Dacă ai putea răzbate până în străfundurile minții

lor, dac-ai vedea ceea ce văd ei, ai înțelege de unde le vin toate acele gânduri nefirești și lipsite de rațiune. Apoi nu mai e decât un pas să-i poți vindeca, să-i poți aduce iar în lumea din care au plecat, să-i ajuți să separe adevărul de fantasme, să le așezi iarăși gândirea bună pe-o bucată de creier nou, netulburat.

– Unde să mai așezi gândirea bună, Andrei? Când ți se umple mintea de năluciri, ca lui Ion al lu' Pristavu, de unde să mai găsești o bucățică de creier bun în care să-i bagi iar gânduri sănătoase? Ion ține minte tot ce-a auzit el vreodată, de când era prunc. Nici dac-avea zece capete n-ar fi putut să țină minte atâtea lucruri, de unde să mai aibă el loc și pentru gânduri ca toată lumea?

– Nu-i așa, Niculaie! S-a aflat că noi nu folosim decât o parte mică din creierul nostru, pentru tot ceea ce învățăm de-a lungul vieții. Cealaltă parte, cea mare, e tănuită undeva unde nu putem pătrunde nici noi înșine, de parc-ar fi înconjurată de un zid ce n-are decât o poartă mică, prin care răzbat din când în când visele și închipuirile. La cei atinși de bolile minții, e ca și cum s-ar fi rupt poarta asta și ar fi dat năvală afară toate gândurile lor ascunse, asuprind bucata mică de creier cu care ei gândeau mai înainte. Dac-am putea intra în creierul cel mare și l-am putea folosi și pe acesta, așa cum îl folosim pe cel mic, am fi de zece ori mai deștepți. Așa că loc ar fi să umpli cu gânduri sănătoase chiar și mintea lui Ion al lu' Pristavu. La el, de acolo, din partea mare de creier vin toate amintirile ce ne par nouă cu neputință de ținut minte. Dac-ar putea stăpâni cu partea mică a creierului, tot ce-a strâns el în partea mare, ar fi mai deștept decât noi toți la un loc.

Făcându-și semnul crucii, Vladimir își ascuți privirea spre Andrei.

– Țsta-i lucru diavolesc, să vrei să strici ce-a făcut Dumnezeu! Dac-ați găsit mintea cea multă în spatele unui zid de nepătruns, acolo ar trebui s-o lăsați. Nu degeaba o fi pus Făcătorul lumii o portiță atât de mică, doar cât să intre sau să iasă numai ce e sortit să intre și să iasă. Acolo poate-s gânduri ce nu trebuie să vadă lumina zilei și nici ele nu trebuie văzute de cine nu e demn să le vadă.

– Dar noi nu vrem să iscodim ce e în mintea altor oameni, Vladimire! Profesorul vrea să ajute lumea cu medicamentul ăsta, să-și afle fiecare mintea lui cea multă, să-și poată deschide fiecare poarta aceea și să nu mai stea fără rost atâtea prinos de creier.

Aplecându-se peste masă ca și cum ar fi vrut să se repeadă la Andrei, Vladimir începu să-i vorbească răstit, de parcă s-ar fi aflat în partea cealaltă a curții:

– Zăvoarele puse de Dumnezeu își au rostul lor, Andrei! Poate că noi nu suntem în stare să stăpânim toată mintea cea din spatele zidului și din pricina asta e ferecată ea acolo. Poate că toată mintea la un loc ne-ar ajuta să vedem lucruri pe care nu putem încă să le pătrundem. Gândește-te și tu cum ar fi să dai unui prunc, mintea unui înțelept. Cum s-ar simți el să afle, dintr-odată, toate câte-ar trebui să le învețe în viața-ntreagă? S-ar simți ca într-o vâltoare printre atâtea câte va vedea deodată și nu va ști de unde vin și ce-i cu ele. Uită-te la noi patru! De șase ani, tot străini suntem în orașul ăsta mare, în care le vedem pe toate câte nu le văzusem acasă și nu le înțelegem întru totul. Așa cum ne-am strâns noi, unul lângă altul, ca și cum ne-am apăra de cei din jur, așa s-ar putea să se cuibărească, în cochilia minții lui, orice om căruia-i deschizi poarta spre mintea cea mare și lași să dea năvală înăuntru toate câte-i erau oprite până acum.

Făcându-și încă o dată semnul crucii, Vladimir se trase înapoi în scaun și nu mai zise nimic. Petre și Niculaie rămăseseră cu privirile pironite la Vladimir, înspăimântați de vorbele lui înflăcărate ce înfățișaseră parcă deschiderea porților gheenei. Andrei nu se arăta nici el dornic să mai spună ceva.

Au rămas multă vreme fără să-și mai vorbească. Veniseră cu gândul să prânzească la Hanul din vale, dar acum foamea le pierise. Când soarele tomnatec, strălucitor dar lipsit de arșița din timpul verii, a început să coboare pe scara cerului către apus, s-au ridicat de la masă și au plecat pe drumul ce se pierdea printre casele clădite din cărămidă sau chirpici, cu garduri de nuiete sau de

ulucă, asemenea celor din satul lor.

Andrei a colindat străzile multă vreme înainte să pornească spre casă, unde-l aștepta Simina. Cu toate dojenile lui Vladimir, sufletul îi era mai ușor acum, după ce ieșise din chingile promisiunii făcute lui Petre. Abia acum băgase de seamă câtă fierbere lăuntrică îi adusesse făgăduiala sa negândită, înțelesese ce rău poți naște încercând să faci un bine.

Descătușarea pe care-o simțea nu i-a alungat totuși din minte vorbele lui Vladimir. Cu alți ochi vedea acum munca sa alături de profesor, alte tălmăciri căpătau gândurile bune cu care plecase la drum acum doi ani și care-l însoțiseră până deunăzi. O frică nelămurită îl cuprindea când încerca să le vadă pe toate așa cum i le înfățișase Vladimir. Și mai era ceva ce-i înfiera inima și-i așternea o ceață peste gânduri. Ceva ce nu le mărturisise prietenilor săi. În urmă cu câteva zile, luase acasă, fără știrea nimănui, unul din medicamentele profesorului. Acum nu mai știa de ce făcuse asta, ce gând ascuns ori slobod îl îndemnase la o asemenea faptă. Dusesse pastila acasă, unde o frică târzie îl îndemnase s-o dosească în zaharnița veche, în care ținea mucerile de lumânări arse. Nu mai umblase de atunci la zaharniță, dar gândul îi fugise mereu în ultimele zile către bulina mică și albă, cu o speranță fără temei, pe care nici nu încercase să și-o lămurească. Acum speranța se prefăcea treptat într-o spaimă ce-i porunca să scape de lucrul acela diavolesc.

Când soarele-și pierdea puterea, ascunzându-se tot mai mult după clădirile dinspre apus, a pornit către casă cu hotărârea că mâine va duce pastila înapoi. A ajuns când ferestrele luminate erau mai multe decât cele învăluite-n beznă. Simina l-a întâmpinat fericită, cuibărindu-se la pieptul său. Se căsătoriseră în urmă cu un an și erau încă stăpâniți de dragostea dulce și mereu iertătoare din timpul logodnei. Simina era singură la părinți și, cu toate neajunsurile din vremea copilăriei, aduse mai cu seamă de războiul cel mare și de lipsurile ce i-au urmat, primise o educație bună, iar când îl cunoscuse pe Andrei, era o domnișoară după care întorceau privirea mulți domni cu pretenții. Știa să cânte la pian, vorbea puțin franțuzește, citea cu plăcere povestioare galante și putea întreține cu ușurință o conversație manierată. Nu se plânsese niciodată de neajunsurile de după nuntă, peste care trecuseră amândoi cu încrederea tinereții. Se cununaseră la biserică și făcuseră o nuntă mică, numai cu rudele apropiate și cu prietenii lui Andrei. Ea nu mai chemase pe nimeni; de când se logodise, dragostea pentru Andrei înlocuise dorința ei pentru altfel de amiciții.

L-a așteptat să-și pună haina în cuier, apoi l-a luat de mână și l-a tras spre chicineta pe care-o foloseau ca bucătărie. Doar când aveau musafiri mâncau în camera mare; când erau numai ei doi, mâncau în chicinetă, înghesuți unul într-altul, împinși mai mult de plăcerea de-a se simți aproape decât de îngustimea locului.

– Ți-am gătit rață cu arpagic și plăcintă cu prune. Abia aștept să-mi spui cum e rața, nu mai țin minte dacă i-am pus sare.

– Păi de ce n-ai gustat-o?

– Azi e vineri, Andrei! O să mănânc și eu mâine.

– Aaa! Uitasem.

Miercurea și vinerea, Simina postea. Andrei nu ținea decât postul Paștelui și al Crăciunului, dar nici atunci nu răbda până la capăt. S-a așezat la masă și a privit-o pe Simina cum scoate din cămară cratița cu mâncare, o pune pe masă, iar apoi, cu capacul cratiței în mână, face un pas înapoi și-i

aruncă o privire surprinsă.

– Cine ești tu!?

Obişnuit cu jocurile ei înghebate după povești romanțioase, Andrei s-a ridicat de pe scaun, ducându-și mâinile deasupra capului și înfățișând două gheare cu care-o amenința peste masă.

– Sunt zmeul necruțător, ce vine să te răpească din...

Țipătul scurt și fața îngrozită a Siminei i-au oprit șirul vorbelor. Andrei și-a coborât mâinile și, zâmbind încurcat, a privit-o nedumerit. Scuturându-și capul, ca pentru a alunga o vedenie, Simina s-a apropiat iarăși de masă, așezând capacul lângă cratiță. Pe față i-a înflorit un zâmbet liniștit.

– Ți-am gătit rață cu arpagic și plăcintă cu prune. Abia aștept să-mi spui cum e rața, nu mai țin minte dacă i-am pus sare.

Pe fața lui Andrei, nedumerirea s-a preschimbat în îngrijorare.

– Ce-i cu tine, Simina? Mi-ai mai spus asta o dată.

– Ți-am mai spus? Vai, ce zăpăcită sunt! O fi de la durerea de cap.

– Nu mi-ai zis că te doare capul!

– Păi acum nu mă mai doare. M-a durut toată ziua, dar mai devreme am găsit o pastilă în zaharnița cu lumânări și, după ce-am luat-o, mi-a trecut durerea.

O perie de ace înghețate a pieptănat șira spinării lui Andrei. Apoi, ca și cum oasele i se prefăcuseră-n ceară, s-a prăvălit în scaunul de pe care se săltase mai devreme. Sângele i s-a scurs din obraji și a simțit cum se isprăvește. Toate plăsmuirile închiphuite după muștrările lui Vladimir s-au adunat într-o vedenie de apocalipsă. Gurile iadului să se fi deschis în fața lui și nu l-ar fi putut înfricoșa mai tare. Dintr-o dată, viața i s-a părut fără rost, nu se mai vedea trăind de-acum încolo. A rămas nemișcat, fără suflare, până când a simțit mâna Siminei pe fruntea lui și i-a auzit vocea neliniștită:

– Ce-ai pățit, Andrei? Ești galben ca ceara și parcă ai fierbințeli!

Un șuierat șerpesc s-a auzit atunci venind din pieptul lui Andrei. Adus în simțiri de vocea iubită, lehamitea de viață ce-l cuprinsese i-a pierit deodată și plămâni i s-au umplut iarăși cu aer. Voia din nou să trăiască, era dator să trăiască și s-o scoată pe Simina din prăpastia în care-o aruncase nesocotința lui. S-a ridicat de pe scaun și a cuprins, cu palmele desfăcute, căpșorul nevinovat al iubitei sale.

– Simina, trebuie să mergem degrabă la facultate, să-l căutăm pe profesorul Brățișteanu pentru o consultație!

– De ce, Andrei? Te simți chiar atât de rău?

– Mie mi-e bine iubita mea, dar pastila pe care-ai luat-o din zaharniță nu era una obișnuită și e mai bine să te vadă profesorul.

Pe fața Siminei s-a așternut umbra unei frici. N-a mai întrebat nimic. S-a lăsat ajutată să se îmbrace și au pornit în grabă către facultate.

Profesorul plecase acasă, dar, anunțat fiind despre ce-i vorba, s-a întors numaidecât. Andrei i-a

destăinuit nerozia ce-o făcuse, fără să-i ascundă nimic. Nu-l apăsa acum grija slujbei sale de laborant, chiar își dorea să fie pedepsit strașnic pentru ceea ce făcuse, sperând în adâncul sufletului că osânda lui meritată va prețui cât vindecarea Siminei. În drum spre facultate, Simina mai avusese un moment de sminteală, din care ieșise parcă mai anevoie decât prima dată.

Profesorul nu părea însă dornic să-l mustre pentru fapta lui. L-a ascultat atent pe Andrei, apoi a consultat-o cu amănunțime pe Simina. Consultația a fost lungă, iar la sfârșit, văzându-și asistentul cuprins de griji, a încercat să-l liniștească:

– Acum nu putem face nimic, stările de confuzie pot fi efecte trecătoare ale medicamentului, trebuie să avem răbdare câteva zile. Ar fi bine ca soția dumitale să rămână aici, sub observația mea. Și simțind fierberea lăuntrică a lui Andrei, a adăugat: Firește, poți rămâne și dumneata cu dânsa.

În ziua următoare, Simina își pierduse aproape cu desăvârșire rațiunea. Arareori îl mai recunoștea pe Andrei, în restul timpului privind speriată și nedumerită în toate părțile. Nu mai era cea care fusese înainte: nu mai vorbea, părea că nu-i aude pe cei din jur, zâmbetul nu i-a mai apărut deloc pe chipul speriat și încercănat, era deja o altă femeie, nu mai era nevasta lui Andrei.

Nici el nu mai era în firea lui. Pe chipul său parcă se oglindea chipul Siminei, atâta doar că spaima lui avea o pricină știută, nu era precum spaima femeii din fața sa, spaimă ce părea să fie pricinuită de toate și de nimic.

Cele câteva zile de care vorbise profesorul s-au adunat în săptămâni și apoi în luni. Simina ajunsese umbra celei ce fusese cândva. Minte ei rătăcea prin locuri neștiute și nevăzute de altcineva. Pierzând orice nădejde că s-ar mai putea îndrepta lucrurile, profesorul încercase, mai întâi cu blândețe și apoi cu vorbe neocolite, să-l lămurească pe Andrei că nu mai vede cale de întoarcere pentru rătăcirea minții soției sale. Medicul înțelesese că numai acceptând lucrurile așa cum erau în fapt, tânărul și-ar fi putut continua viața zdrobită de nenorocirea ce-l lovise. Se simțea dator să-l ajute pe acesta să-și alunge speranța deșartă că mai poate fi altfel decât este. Renunțase la gândul de a mai încerca preparatul în care-și pusese atâtea nădejdi, înfricoșat el însuși de urmările neprevăzute ale administrării lui.

Andrei, temător să privească adevărul în față, trăia și el, precum iubita lui, într-o lume ruptă de realitate, în care se culca și se trezea cu speranța că toate astea sunt trecătoare, că totul va fi cum a mai fost. Tot ce făcea, pentru Simina făcea; tot ce gândea și trăia, pentru amândoi erau gândite și trăite; toate câte se petreceau le ținea minte, să i le povestească și ei când va veni vremea. Așa s-au scurs lunile, împlinindu-se anul, fără ca el să-și piardă nădejdea și fără ca mintea ei să dea vreun semn că s-ar întoarce.

Nici războiul ce cuprinsese toată țara nu l-ar fi scos din ale lui și nu i-ar fi curmat speranțele, dacă n-ar fi fost recrutat pentru front. Atunci abia, s-a rupt carapacea în care-și ascundea, ferită de realitățile vieții, speranța ce-l ținuse atâta vreme aproape de Simina, cea pe care-o vedea așa cum era acum, dar o închipuia așa cum fusese odată. Chemarea la oaste l-a făcut să vadă pentru prima oară adevărul în față. Abia atunci, când a știut că trebuie să-și lase iubita singură, crudul adevăr i s-a dezvăluit în toată urâtenia lui.

Deși o pierduse de multă vreme de Simina cea care-i fusese soție, doar gândul depărtării fizice de trupul acela fără minte l-a făcut să-i fie dor de iubita lui de odinioară. Stăpânit neîncetat de nădejdea însănătoșirii ei, n-o văzuse nicicând altfel decât așa cum și-o luase de nevastă: tânără și frumoasă, veselă și fericită, deșteaptă și vorbăreață. Abia acum a văzut cu amândoi ochii femeia aceea slabă și neputincioasă, speriată și năucită, palidă și încercănată, și abia acum a încercat să lege amintirile lui frumoase de trupul ce-i stătea în față, dar n-a mai fost în stare. Un dor nebun l-a cuprins de cea care-i fusese soață adevărată un singur an. Ar fi făcut orice, numai să poată trăi din nou în minciuna din care ieșise fără de voie, să trăiască măcar cu închipuirea iubitei sale, așa cum făcuse în ultima vreme. Războiul ce venise i-a arătat în sfârșit realitatea cea necruțătoare. Nu

oastea, nu gloanțele, nu moartea îl înspăimântau, ci spectrul Siminei de acum, deosebit de amintirile sale, cel pe care-l vedea pentru prima dată așa cum era, fără scăpare, fără leac. Vedenia asta și gândul că va trebui să plece departe îl lăsaseră fără vloga ce-l ajutase atâta vreme să-nfrunte soarta ticăloasă. Cu pedeapsa nemiloasă a Celui de sus se luptase un an încheiat, dar legilor meschine și schimbătoare ale celor printre care trăia nu s-a putut opune. A plecat la război.

Douăzeci de ani s-au scurs de când Andrei nu mai era soțul Siminei, ci păzitorul ei. Douăzeci de ani de purgatoriu ce-l îmbătrânise și-i schilodise viața. Uitase demult să mai trăiască, doar supraviețuia, topindu-se puțin câte puțin, încleștat de vina ce-i măcinase conștiința în ultima jumătate din viață. Avea patruzeci și șase de ani, dar arăta de șizeci. Albise încă de când era pe front, unde gândurile negre dăduseră năvală-n mintea lui slobozită de grijile de-acasă. Făcuse trei ani de front, dar nu simțise războiul așa cum îl simțise toată lumea. Fricile cu care mușcă un război din inima soldaților erau neînsemnate pentru el, erau nimic, așezate fiind lângă chinurile lui lăuntrice. Într-un fel curios, durerea lui îl ajutase să treacă prin război precum trece rața prin apă. Luptase fără teamă, fără ură și fără înverșunare, cuprins doar de nerăbdare. Luptase mereu grăbit, cu sânguință, ca și cum sfârșitul războiului ar fi atârnat numai de el, dornic mereu să se întoarcă la Simina lui. Văzuse toate ororile câte se pot vedea pe front și le privise pe toate ca și cum el n-ar fi fost de față, ca și cum i-ar fi fost povestite de altcineva. Nimic nu-i dăduse fiori de teamă, nimic nu-i smulsese vreun oftat de remușcare sau vreo lacrimă de milă. Nici rana din șold, care-l adusese acasă mai devreme de sfârșitul războiului, nu-i scosese vreun geamăt și nu-l făcuse să verse vreo lacrimă. Suportase durerea fără să sufere pentru ea, înverșunat doar că-l ține pe patul de spital, departe de casă.

După recrutarea lui, Simina rămăsese cu mamă-sa, care fusese nevoită să se preumbe cu ea în bejenie când năvăliseră rușii-n țară precum barbarii altădată. Întors din spital, Andrei le-a găsit pe amândouă departe de casă, fugite la niște neamuri, sub munții Coziei. A rămas cu ele, în satul de sub munte, până când vipia războiului s-a domolit și s-au putut întoarce la București. Vremurile grele de după război le-a trăit tot fără să le simtă, mâncat pe dinăuntru de durerea lui.

S-a obișnuit să se poarte cu Simina așa încât să-i potolească spaimile apărute fără pricină, spaimile ce-o împingeau în câte un colț al camerei, făcând-o să tremure și să privească îngrozită împrejur, ca și cum toate arătările lumii s-ar fi năpustit atunci asupra ei. El singur era în stare s-o liniștească, numai de el se lăsa cuprinsă în brațe și alintată până când privirea i se limpezea și părea că vede iarăși lucrurile din casă așa cum trebuia să le vadă. Mintea nu-i mai revenise niciodată; chiar și când îi era bine și era liniștită, gândurile ei tot pe coclauri neștiute hălăduiau. Singurele clipe ce-l mai făceau pe Andrei să spera erau cele în care Simina venea și-l cuprindea în brațe, mângâindu-i părul și obrații, silindu-l să se legene odată cu ea și mormăind o incantație fără cuvinte, asemănătoare unei rugi păgâne. Asta se întâmpla numai când el, cotropit de oboseală și deznădejde, se prăvălea pe vreun scaun sau pe marginea patului și era cuprins de un plâns fără lacrimi, cu suspine și sughițuri ce-i zguduiau tot trupul. Doar atunci părea Simina că-l vede, că devine conștientă de prezența altcuiva pe lumea asta; altfel, se uita spre oameni ca și cum aceștia n-ar fi fost de față, ca și cum i-ar fi putut străpunge cu privirea.

Cu multe se obișnuise Andrei, dar asta-i zdruncina voința de fiecare dată. Învățase s-o privească pe Simina așa cum era acum și-și alungase departe gândul c-ar mai putea fi vreodată cum fusese, dar îmbrățișările ei neașteptate îi răsturnau cumpăna firavă pe care reușea cu trudă să-și potrivească viața, făcându-l iarăși să tânjească după speranțele izgonite. Alinturile ei naive, ce-l găseau mereu cu sufletul șubred, îi aminteau înfățișarea iubitei sale de demult, cu închipuirea căreia trăise mai multă vreme decât avusese parte să trăiască lângă ea. Ajunsese să se teamă de

dezmiardările ei, așa că se străduia să-și stăpânească izbucnirile de deznădejde fără margini, urmate de plânsul lui uscat ce-o aducea lângă el, trezindu-i speranțe și provocându-i apoi depresii ce durau zile sau chiar săptămâni.

Dintre vechii săi prieteni, nu-l mai vedea decât pe Vladimir, care-l vizita tot mai rar, pentru că Andrei îl primea rău. Niculaie murise pe front, Petre fugise din țară după ce veniseră comuniștii la putere, iar Vladimir căutase să-i aline durerea lui Andrei, vorbindu-i despre cele sfinte și arătându-i că tot ce pătimește el e o povară ce trebuie dusă cu inima curată, întru slava Domnului. Andrei nu-și pierduse credința, și nu vorbele lui Vladimir îl făceau să se poarte urât cu acesta, însă vederea lui îl întorcea mereu la greșeala sa din tinerețe și-i răscolea iarăși muștrările cugetului. Vladimir nu-i reproșase niciodată nimic, deși rămăsese singurul care cunoștea vina lui Andrei, însă vizitele sale îi aruncau în fața ochilor discuția lor de la Hanul din vale și vorbele profetice ale tânărului absolvent de seminar, ce cobise parcă, aducând năpasta peste Simina. Așa-l judeca Andrei, în mintea lui, doar când necazurile-l năpădeau peste măsură și nu se mai simțea în stare să ducă singur toată vina ce-i nenorocise, pe Simina și pe el deopotrivă. Vladimir, ajuns preot cu parohie încă din vremea războiului, călcase pragurile prea multor năpăstuiți de soartă ca să nu înțeleagă ce e în sufletul prietenului său, dar nu se îndura să-l lase de izbeliște doar pentru că acesta-l izgonea, așa că venea din ce în ce mai rar, dar venea.

Așa curgea viața lui Andrei, când neagră, când cenușie, niciodată albă, niciodată luminoasă. După ce-și pierduse speranța de-a o mai vedea sănătoasă pe Simina, n-ar fi știut să spună ce-și mai dorește pe lumea asta. Adevărul era că nu-și mai dorea nimic. Doar în zilele în care nu se mai simțea în stare să îndure, ar fi voit să se termine toate, dar își alunga repede gândul păcătos, mânat de conștiința ce-l îndemna să trăiască pentru iubita lui, pe care el singur o aruncase în ghearele unei sorți ticăloase. Trăia de pe-o zi pe alta, mergând prin viață către un sfârșit ce nu se întrezărea, un sfârșit pe care, chiar dacă și-l dorea uneori, n-avea curaj să-l ceară.

Simina nu-și dorea nici ea nimic, pentru că-n mintea ei rătăcită nu mai era loc de dorințe și, spre deosebire de Andrei, ea nici nu mai știa c-ar avea dreptul să-și dorească ceva. Trăia înconjurată de-o lume pe care n-o înțelegea, o lume vuitoare și plină de năluciri ce năvăleau peste ființa ei plâpândă, într-o cavalcadă de neoprit, amenințând-o neîncetat și asuprindu-i toate simțurile. Era ca și cum le-ar fi văzut și auzit pe toate din jur, cu ochii și urechile întregii lumi, fără să poată opri ceva din cele ce se năpusteau asupra ei.

Arareori, amintiri îndepărtate îi spuneau că fusese o vreme când altfel se petreceau toate, când își putea destupa simțurile numai când și când, lăsând să intre doar lucrurile bune. Tare demult se petrecuseră astea, dacă fuseseră aievea și nu doar în închipuirea ei. Acum trăia ca-ntr-o cetate cu zidurile prăbușite, pe care se străduia zadarnic să le mai ridice. Pe măsură ce le întărea pe-o parte, se rupeau pe cealaltă, ca într-o poveste veche, cu un meșter ce ridica ziua o mănăstire care se prăbușea noaptea. Nu mai știa dacă meșterul reușise să-și termine mănăstirea, dar pierduse speranța că zidurile cetății ei vor mai sta vreodată-n picioare. Cărămizile căzute ce-o înconjurau nu puteau stăvili nicicum iureșul celor din lumea mare, lăsând-o neapărată în fața neostoitelor rele ce veneau de-afară. Altfel ar fi fost să fie ferită de zidul protegiuitor și să poată deschide ea poarta către lumea rea, doar când ar fi vrut și s-ar fi simțit în stare.

Se lupta singură cu cele ce-o cotopeau, fără să se întrebe de ce i se întâmplă toate astea. Și, totuși, nu era chiar singură. Dincolo de zidurile zdrențuite, stătea neîncetat de pază un cavaler. Nici el nu putea răzbi în lupta cu hoardele fără sfârșit, dar de multe ori o scosese din ghearele unor arătări înfiorătoare. Chipul său i se păruse dintotdeauna cunoscut, însă nu-i știa numele și nici ce

datorie sau nevoie îl ținea-n preajma ei. Nici el n-o cunoștea pe ea, pentru c-o striga din când în când, dar niciodată cu același nume. Uneori îi spunea Simina, alteori iubita mea ori Sufletul meu, ori Dragostea mea.

Deși n-o cunoștea, n-o părăsise niciodată, îmbătrânise străduindu-se s-o apere și luptându-se cu arătările ce-o împresurau neîncetat, iar ea-i purta recunoștință pentru asta. Îl vedea, când și când, plângându-și durerile numai de el știute. Atunci mergea să-l alinte și să-i ostoiască aleanul, cântându-i cele mai frumoase cântece și mângâindu-i părul cărunt. Se întorcea apoi între zidurile sparte, care, deși n-o mai puteau apăra de primejdii, hotărâneau lăcașul ei de lumea rea și neînduplecată. Nu putea rămâne afară, acolo de unde veneau toate câte o-nspăimântau și-i făceau viața de netrăit.

Nu se gândea Simina că se va sfârși vreodată viața ei nenorcită, nici că vor înceta s-o asuprească relele lumii ăsteia. Se gândea doar că altfel n-are cum să fie, fiindcă vedea Simina că azi e la fel ca ieri și nu se îndoia că mâine va fi la fel ca azi. Așa se deșira firul zilelor ei, venind de niciunde și mergând spre nicăieri, căci nimeni nu-i stăpân pe soarta sa și nu poate ști omul ce-o să fie dincolo de clipa asta.

Cărăbușul auriu

by Cezar-Mihai Pârlog

<http://fanzin.clubsf.ro/carabusul-auriu/>

- Ce bine că e moale pământul, dar fără săpăliga asta a mea tot nimic nu făceam. Un gândac,uuu, ce mare e!

- Vă mulțumesc pentru ajutor, acum lăsați-mă vă rog pe mine. Vreau să pun eu florile. Luați și banii ăștia. Și când mai puteți, adunați vă rog și buruienile. Ies repede după ce plouă.

- Săru-mâna conașule, stai fără grijă, mă ocup eu. O să-ți placă când vii.

- Uitați și stropitoarea asta, puneți și niște apă. Se prind mai repede.

- Mulțumesc, mulțumesc.

- Crucea, am mai îndreptat-o eu. S-a mai lăsat pământul după ce s-a dezghețat zăpada. N-a mai nins demult atâta. E de trei ani. La șapte se pune crucea de piatră.

- Frumoase flori ați luat, cât mai sunt? Ochiu-boului, ăsta chiar că-i frumos. Se prinde sigur. Le-ați luat din fața pieții?

Mai știi când, prin vară, am venit pe la tine pe la birou, cum mai veneam uneori să-ți frământ sânii și tu să mi-o freci, ne plăcea la amândoi și tocmai se mutase cineva cu tine în birou și n-am mai putut face nimic. M-ai condus afară și pe hol când să ne luăm la revedere, văzându-mă dezamăgit ai zis să încercăm la wc. Te-ai uitat tu înainte să nu fie nimeni și am intrat amândoi într-o cabină. Abuzam posesiv de sânii și deja gemeai ușor, am coborât cu o mână pe sub rochia ta subțire și am depășit atunci orice limită neatinsă încă. Ai început să-mi desfăci cureaua, am continuat eu, și mi-ai spus să ți-o trag bine. N-aveam poziție, loc puțin, era incomod, am reușit să intru în tine, dar destul de puțin, respirai cu zgomot, ne mișcam amândoi stingheriți de condiții. Totul s-a terminat repede, am fost cam dezamăgit de mine, nu știam că se va ajunge până aici, poate luam un Marathon, să mă ții minte, dar ai zis că ți-a plăcut. Poate doar politețe. În fond, cred că a fost onorant. Aveai 14 ani înaintea mea. Ne-am îmbrăcat tot în cabină și nu-ți găseai chiloții. I-am găsit agățați de o sanda a ta. Ai scos capul iar eu am mai rămas în tăcere. Rușine? Nu era nimeni, mi-ai dat un șervețel să mă șterg pe pantaloni și mi-ai zis să mă spăl, că stai tu afară de pază. Am auzit ceva și am intrat repede în cabină. Abia respiram, sperând să nu intre nimeni. Erai tu. Am plecat rapid, salutând zâmbind portarul, transpirat tot și oarecum satisfăcut. Măcar scăpasem de unele tensiuni.

Întuneric. Ca într-un vis. S-a eliberat cu greu dintr-o strânsoare. Ceva anume îl făcea să miște întruna din picioarele subțiri și lungi, ajutându-se și de fălcile tari ca niște ferăstraie cu dinți știrbiți, încercând să prindă ceva care parcă se ridica tot mai sus. Ca o chemare. Uneori încerca să deschidă aripile chitinoase și să împingă cu ele în lateral, ca pentru a-și face încă puțin loc. Apoi să se sprijine și să mai urce puțin. Doar câțiva milimetri. Se oprea tot mai des, aproape epuizat. Și începea mereu după o scurtă odihnă. O zbatere oarbă și fără motivație.

Tot mai lungi pauzele, tot mai puține zvâcniri. Începea să devină tot mai ușor, ca o iluzie

Înainte de ultimul final. Un ultim efort, și încearcă să mai deschidă o dată elitrele aurii. Cu picioarele dinapoi mai împinge o dată. Bruscu, un zgomot puternic și o lumină orbitoare îl lasă nemișcat.

După o scurtă buimăceală, făcu câțiva pași tocmai la timp, înainte de a se revărsa cu zgomot o avalanșă de pământ.

26.9 13.01 duminica alerg maratonul de la Berlin ;-)

26.9 13.14 fain, ma bucur pt tine! sa ai bafta si sa fii in forma! pupindu te in zone rusinoase. drept stimulent doar...

"zone rușinoase?!. Interesant, interesant, interesant.

26.9 21.43 cum a fost alergatura?

Scrisul pare al lui taică-miu.

26.9 21.48 am facut 4h 20 min. A fost ok, un timp f bun cu soare cald am alergat in maieu m-am simtit bine mai ales primii 25 km dupa care am slabit ritmul uita-te pe situl lor acum sint in pat la refacere :)

26.9 21.51 fain timp, felicitari mar! De la mare atitudine, sinaia, te pupam la mica atitudine. Prietenii stiu de ce...

E clar că nu-i mama. Ea n-a alergat niciodată mai mult de zece metri, după autobuzul 104. Taică-miu a avut o amantă?! Are?...

25.12 15.36 craciun fericit, mam! Te pup peste tot. Zi mi doar cind

Ola! "Peste tot". Nu e rău.

30.12 11.42 te pupam, te pupam. Si nu am renuntzat la visul cu acele dresuri albe fara nimic pe sub, si care intr un final nu vor fi date jos ci... sacrificate pe altare de placeri

Ohohoho! Nu-i rău, bravo bătrâne! Sânt mândru de tine.

30.12 18.13 n a zis nimic. De parca nu i ar placea...

E fraieră. Scena sună bine.

30.12 18.28 sint internata la neurochirurgie la Bagdasarar cica am tumoare la creier si trebuie operata ssta e cauza

Ooo, urîță treabă!

30.12 18.37 nu mi vine sa cred. Ce pot face pt tine? Pot sa tzi trimit miine zece milioane pt doctori. Si cind vin in buc o mie de euro pe care nu i vreau inapoi. Totul doar sa fii bine. Da mi te rog un raspuns

30.12 18.46 pur si simplu sint surprins si simt in suflet. Cum ajung in buc, vin pe la tine. Capul sus, mam". Vreau din toata inuma sa fii bine. Vreau sa traiesti fir si doar pt mine. Stii cir imi esti de draga

30.12 18.50 merci de sprijin mai vorbim sper

30.12 19.11 am fost la manastirea cozia. Am povestit de tine n gind, te am scris pe hirtiuța și am lasat totți banii de buzunar aici. Doar pt tine. Din toata inima. Va fi bine. Te rog sa nu tzii cont de bani, viatza i mai importanta. Am 200 de milioane doar ai mei. Tzii imprumut cu drag. si 1000 e fara ramburs. Doar pt mam. Zi mi doar

31.12 09.49 am adormit si m am trezit cu tine, cu tot ce mi ai spus. Si cu amintiri. Trebuie sa fii bine. Capul sus, mam, martina!

31.12 23.58 am sunat. Putzin sa nu deranjez in salon. mam, in primul rind sanatate! Dup aia vedem noi. Facem rev ul cînd zici tu. Dar sa nu faci prostii si sa ma superi. Capul sus. Sint cu tine n gind. Cu mult drag, baiatul tau incestuos...

1.1 20.09 mam, azi ai fost cu mine la schitul iezer, pe linga olanesti, vilcea. Cu drag, mult drag. Tzin punnii

3.1. 14.22 deseara sau miine dimin ajung la spital

Alaltăieri picat de la mare. N-a fost rău, dar s-a dus repede. Trei zile până începe tabăra și nu trec ușor. Prea cald. Cu tot aerul ăsta mergând pe 16 grade. Pe FB nu-i nimeni, mail-uri ioc. Or mai fi azi zone neacoperite?! La TV nimic fain, pe Prima câteva secvențe de final cu Podurile din Madison County, pachetul de la fotograf, cenușa ei, apoi nimic pe nicăieri.

Poate o carte din biblioteca bătrânilor. Care să mă absoarbă și să uit de tot. Vitrina e deschisă. Ar merge Diplomația lui Kissinger, am mai început-o odată, dar parcă nu-i pentru acum. Cioroianu, Păunescu, Puzo, Tudoran. Cred că Ultimul Don.

Cheia de la caseta secretă a lui tacă-miu?! Niciodată n-am dat de ea. Am căutat-o odată mult, când eram mic. S-a îmbrăcat în fugă vorbind la mobil. L-au chemat la servicii. Poate în legătură cu ultima operație. Actorul ăla lovit la cap. O ocazie unică.

Se deschide ușor. Weah! Un gândac într-o cutie. Și multe notițe. E cărăbuș. Ce mare! Trag cu grijă capacul cutiei transparente. Prind de ac și îl ridic ușor cu tot cu pătrățelul de polistiren. Dedesubt, pliat, un bilet scris caligrafic.

O luă ușor peste pământul reavăn. Cu antenele filamentoase încearcă să simtă drumul înainte de vreun pericol ascuns. Corpul bondoc, cu aripile scorțoase, cu luciu metalic verde bătând spre galben, parcă e îmbrăcat cu o foiță de aur, care prin transparență pare uneori verzie. Doar capul negru, acoperit cu mici perișori albi contrastează puțin. Încearcă să-și deschidă pentru întâia oară aripile membranoase încă îndoite în falduri longitudinale și transversale pe sub elitrele tari. Primul zbor. Nu reușește decât să le depărteze puțin. Să le fi forțat prea mult pe întuneric? Mai încearcă odată. Doar un bâzâit și o rotire în cerc ca o morișcă vie.

- Călcați repede pe gândacul ăla, șefule, a ieșit din pământ. O fi din aia care...

- E un cărăbuș, și ce frumos lucește! Mulțumesc, te rog să mă lași câteva minute singur.

„Vai sărmame cărăbuș

Pe a cui mână încăpuși

De acum oricât vei vrea

De mâna mea nu vei scăpa..."

Deodată s-a făcut iar aproape întuneric. Se mai văd doar mici raze de lumină și un roz frumos. Încearcă să se zbată, dă din picioare, vrea să muște, să deschidă aripile. Zănatec zboară în toate direcțiile în cușca dintre palme. Cade amorțit pe spate, își deschide aripile și încearcă din nou să scape.

Ah, ce mă gădilă. Sper să nu ciupească. Mai bine-l pun în pachetul de țigări. Mai am câteva. Le dau țigăncii.

În buzunar, cutia de carton foșnește teribil. O să o acopăr cu mănușile. În metrou e gălăgie, nu cred că o să se audă.

Deși a frecat întruna cartonul pachetului, n-a reușit să o găurească. Era acolo. O să am grijă de el. O să caut pe net ce mănâncă. O să-l hrănesc și o să-i fac cele mai bune condiții. Va fi cel mai fericit și bătrân cărăbuș din lume. Mar...

La dracu! Nu pot să adorm. Prost vin au avut! Doar numele a rămas și din restaurantul ăsta. Păcat de el. M-am răsucit întruna. Să beau o gură de apă. Cărbușul! Am uitat de el. În cuier. Sacoul. Pachetul de țigări. E gol! A ieșit. L-a găurit. Trebuie să-l găsesc. Lumina! Unde-i? Uhhhh!. Uite-l, e pe antreu, cu picioarele în aer. Urrra! Slavă cerului! N-ai ajuns departe, dragule. Nu mă puteai părăsi, tocmai acum, când te-am regăsit. Gândăcelul meu drag, Mar a mea. Hai mișcă picioarele, fă ceva...

- Hei, pe unde ai fost până acum?

- Ce mănâcăm?

- Nu mănâcăm nimic, mergem în oraș. Dimineață m-am întâlnit cu Tinu, colegul meu de grupă, îl știi, am cântat împreună și în Song, l-ai văzut și în pozele alea din Durău, când am mers cu cortul. Ne-a invitat la o terasă. Săptămâna viitoare se prezintă la post, la Budapesta. Și nu prea mai are timp. Poate iese de vreo invitație spre sfârșitul anului. Știi cât vreau să văd Budapesta. Hai, te aștept de o oră.

- Dar...

- Te rog. Știi ce a însemnat pentru mine corul. Și nici nu l-am mai văzut de doi ani. Și vreau mult să mă plimb cu vaporul pe Dunăre. Tu n-ai fost în stare să mă duci în zece ani...

- Ce mai cauți la calculatoru' ăla? Nu auzi ce te-am rugat?

„Adultul, care măsoară 28-35 milimetri lungime, are corpul pe partea dorsală de culoare castaniu-roșcată, acoperit cu o pubescentă fină, albă, iar pe partea ventrală este negru, se hrănește cu frunzele arborilor”. Frunze, deci. O să-i adun cele mai bune frunze. „după o perioadă larvară petrecută sub pământ de trei ani, ca adult trăiește 10-14 zile”. Numai atât?!... al meu, Mar, va trăi câțiva ani. O viață... „Sunt activi și zboară pe înserat și mai ales noaptea”.

- Vin imediat

- Uite, ai aici cu ce te îmbraci. Pantalonii albi de in, tricoul ăsta, îți iei și pălăria de paie. Te rog

cât mai repede. Am sunat deja după taxi. Vreau să beau și eu ceva cu Tinu în amintirea studenției.

- Hai încălță-te. Deja claxonează.

O plimbare până la capătul grădinii (I)

by Luminița Dobrea

<http://fanzin.clubsf.ro/o-plimbare-pana-la-capatul-gradinii-i/>

Motto:

„Măiastră făptură născută din minune,
Din aurori coboară pe fire de genune.
Pe sticlă tu țeși frunze și marii șerpi cu pene,
C-un miliard de stele mă privești printre gene.”

Înaintam cu greu pe câmpul înghețat. Alunecam la fiecare pas și fulgii mă învăluiau din toate părțile. Un gând nu îmi dădea pace...

Ce caut eu aici?

Orizontul era o linie fără sfârșit, nici un copac, nici o clădire, doar o linie între cerul gri și câmpia albă...

Oare unde trebuia să ajung?

Gerul mușca fără milă, mi-am privit mâinile și m-a apucat groaza... nu aveam mănuși. Am coborât privirea... nici urmă de ghete.

- Laura, Laura, deșteptarea! Hai somnorilă, e rândul tău să „stai de strajă”.

Vocea venea de foarte aproape dar nu vedeam pe nimeni în jur. Brusc linia orizontului a început să tremure, forme bizare străpungeau câmpul înghețat, o pată violet venea cu repeziciune spre mine. Abia când m-a învăluit complet am priceput unde eram.

- Laura, te-ai trezit?

Creierul începea să se dezmoștească. Imaginea familiară a cabinei se contura cu greutate printre pleoapele grele. Am întins mâna spre comunicator.

- Gata Ivane, m-am trezit.

Ciudată chestie visele astea, încă mai eram amorțită de frig. Deși nu aveam ce vedea, din instinct am privit spre hublou.

Ceață? În mijlocul vidului cosmic?

Nu. Nu era ceață, era... promoroacă !

După un sfert de oră eram pe puntea de comandă cu o ceașcă de ceai fierbinte sub nas.

- Ivane, totul e în ordine?

- Tot corect, zice Ivan somnoros. Întotdeauna mă amuza accentul lui de Orhei.

- Ești sigur? Nici o defecțiune? Hubloul meu îi înghețat toacă și-n cabină e frig de parcă am dormit în frigider.

- Tot timpul te plângi de frig... uite, niciun bec roș în bord. A plecat bombănind și scuturându-și dezaprobat pletele de un blond argintiu...

- Auzi la ea... de parcă trebuia să se întâmple ceva.

Întotdeauna m-a intrigat chica moldoveanului, blond din naștere, albise de foarte tânăr din cauza greutăților. Războiul lăsase urme grele pe pământurile lui natale și oamenii au trebuit să îndure multe lipsuri.

„Foamea ascute mintea” obișnuia Ivan să răspundă celor care-l întrebau cum de a reușit să se specializeze în atât de multe domenii. Crescând printre necăjiți și oropsiți, și-a dorit să devină medic și a devenit.

Lucrând vreo 10 ani ca medic a înțeles că degeaba vindecă răni dacă nu poate face nimic pentru suflete și a pătruns tainele psihologiei. Și cum creierul uman ascunde multe taine, vindecătorul nostru a deprins și câte ceva din parapsihologie. Așa a ajuns să fie ales ca medic al expediției noastre.

Fără voie mi-a venit în minte ziua recrutării mele. După o copilărie scurtă, marcată de neajunsuri, am fost nevoită să urmez școala de pilotaj. Trebuia să-mi servesc patria la vreme de restriște. Deși nu am terminat cu cele mai grozave calificative, miile de ore de zbor în condiții năprasnice m-au călit. Încă de atunci îl cunoșteam pe Ivan. Îl apuca groaza când aterizam în preajma spitalului de campanie de lângă Cahul. Eu eram cea care îi aduceam miile de bolnavi și răniți pe care abia dacă avea cu ce-i îngriji.

După încheierea ostilităților am reușit să intru la academie unde avea să dea norocul peste mine. Programul spațial, aflat la începuturile lui, avea nevoie de personal „calificat”. Am dat câteva teste și culmea chiar le-am trecut, pare-se cu punctaje foarte mari. Cică punctele mele forte ar fi fost atenția, rapiditatea de calcul și viteza de reacție. A urmat o pregătire intensă, o serie de misiuni interesante, nu mai departe de Jupiter. Se pare că isprăvile mele nu au trecut neobservate la Agenția Spațială și într-o bună zi pe când adunam merele din livada noastră, am primit ordinul de serviciu.

Ce vremuri... și ce frumos rodiseră merii în livada noastră în acel an.

După patru ore de plictis și rutină în lumina difuză, puntea de comandă a prins viață.

Bădia, înarmat cu cană pântecoasă plină cu cafea, mă salută voios. Cel mai în vârstă dintre noi, Vasile Maftai, era inginerul nostru de bord, un ardelean destoinic, cu o mustață colilie monumentală și trup masiv.

Și-a căpătat porecla în urma unei discuții aprinse pe tema respectului față de persoanele mai în vârstă. Știam că trecuse multe cumpene la viața lui, războiul îi brăzdase adânc obrazul, îi răpise familia, dar din fericire nu reușise să-i smulgă speranța din suflet. Vorba lui blândă și voioșia mă făceau să mă simt în siguranță.

- Bădie, rogu-te să verifici încălzirea din cabina mea, m-am trezit cu promoroacă pe hubloul.
- Promo... ce? A! Cum așa?
- Ei, de unde să știu eu? Frig, proastă etanșare, ceva trebuie să fi fost.
- Se rezolvă, răspunse Bădia bucuros că are ceva de trebăluit.

La cât e de meticulos și ordonat nu era de mirare că se plictisea, totul mergea uns pe navă și distracțiile lui erau rare.

- Neața! Vocea baritonală a căpitanului străpunse zumzetul fin al aparatelor de bord fiind urmată de vocea ușor răgușită a Irinucăi.

- Bună!

După politețurile de dimineață, dornic să termine rapid cu raportarea, căpitanul privi în jur.

- Grigore nu-i? Of, of, băiatul ăsta... iar s-a scăpat cu somnul.

Irina sprintenă a și țâșnit spre cabina puștiului. Specialistă în biologie și cu un foarte dezvoltat instinct matern, ne adoptase pe toți de parcă eram pruncii ei. După cinci minute îl împingea fără milă pe informaticianul nostru prin ușa punții de comandă. Ciufulit și cu o dungă de spumă de ras pe față, „Puștiul” salută fâstâcit și își ceru niște scuze pe care nu le luă nimeni în seamă.

- Hai copii, rapid raportul, fuga, fuga, că azi avem programate simulări la sistemul de navigație și motoarele de impuls.

- De la Ivan - tot corect, am spus zâmbind, încercând să-i imit cât mai bine accentul. De la mine, singura problemă de raportat - promoroacă pe hublou - Bădia deja știe despre ce-i vorba și a spus că va verifica.

- Bădie, dacă tot verifici instalația de încălzire vezi și de lumina de la sala de sport - pâlpaie, completă căpitanul. Irina?

Ochii mari albaștri se opriră din contemplarea tabletei:

- Hidroponicele, sera, depozitul de alimente și bucătăria - tot OK, cam în două zile ne îndopăm cu roșii proaspete.

Uraaa! deja mă vedeam în fața unui castron uriaș: roșii, oregano și ulei de măsline... ce putea fi mai bun după tonele de mâncare rehidratată înghițite până acum.

- Laura! apelul căpitanului mă trezi din visare. Azi ai treabă, ne apropiem de Titan și vreau să faci un „sling shot” ca la carte.

Dăăă, mai aveam vreo 3 săptămâni până acolo...

- Cred și eu, am răspuns ușor plictisită.

Mă pisa cu chestia asta de când am pornit din docurile lunare, simulări peste simulări, mare lucru, puteam face manevrele și cu ochii închiși.

- Nu te culca pe o ureche, știi că întreaga misiune depinde de asta.

- No pressure, mă înghionți Grig cu cotul.

Căpitanul îl străfulgeră cu o cătătură năprasnică. Drept răspuns puștiul, devenit brusc serios, începu să turuie:

- Sistemele informatice în ordine, backup curent făcut, comunicațiile ok, raportul zilnic - arhivat, criptat și transmis. Se opri brusc și, rușinat parcă, își mută greutatea de pe un picior pe altul privindu-l rugător pe căpitan.

- Spune copile... ce-i? Te-a luat vreo nevoie?

- Pot să o asist pe Laura la simulări? Întrebă timid și privi pofticios consola de pilotaj a navei.

Avea el un vis mare, de când urcase la bord voia să piloteze Năluca. Mai puneți pofta în cui, am gândit cu ciudă.

- Chiar te rog... mai ales că vreau să introduc în scenariu orice îți trece prin cap.

Am privit îngrozită figura de piatră a căpitanului.

- Căpitane, sper că nu vorbești serios. O, Doamne, dacă își bagă puștiul coada în simulări pot să mă aștept la orice. Ultima dată m-am trezit cu o navă extraterestră pe traiectorie... ce mai urmează? Lasere și torpile fotonice... poate chiar Alien?

Chipurile colegilor s-au destins și au început glumele:

- Fiule, pune și tu un rest de navă, o barieră energetică - se trezi Bădia încurajându-l.

În loc de răspuns căpitanul făcuse semn cu mâna și rupse sporovăiala. Îi făcu puștiului cu ochiul. Mda, la prostii se înțelegeau de minune.

Încercând să dreagă gafa Bădia interveni:

- Copii, să ne întoarcem la ale noastre. Mai aveți ceva de adăugat?

Era dornic să înceapă treaba, iar ședințele îl plictiseau teribil. Căpitanul îl susținu:

- Ei, astea fiind spuse, să trecem la treabă.

Încercând să scap de cătătura sadică a puștiului, care deja își făcea nemilos planul, privirea mi-a fost atrasă de hubloul cel mare al punții de comandă. Un fuior de abur trecu prin neant.

Ce naiba? Abur în spațiu?

Am scuturat din cap încercând să scutur vedenia... cred că mi-a rămas un rest de vis prin creier.

Parametrii tehnici curg pe consola de pilotaj, valori după valori, Grigore lovește fără milă consola modificând și completând tot felul de date. Un zâmbet ghiduş îi stă atârnat în colțul gurii. Îi dau târcoale și încerc să mă uit peste umărul lui, dar mă simte și se întoarce rânjind sadic:

- Hei... nu-i corect, nu trage cu ochiul.

Crescut în haosul războiului, Grigore Teodorescu deprinse limbajele informatice chiar înainte de a vorbi. Pe când alți copii foloseau computerele pentru jocuri, el crea programe și spârgea coduri. Având creierul cam pervertit de mașinării, percepea binele și răul într-un stil propriu.

- Grig, las-o mai ușor, hai să începem.

- Încă două și gata, chițâi plin de satisfacție.

Cine știe ce surprize mă așteaptă.

Aproape că l-am scuturat de pe scaun. O simulare dura 3 ore, voiam să termin cât mai repede.

- Hai, gata! Îți ajunge!

- Bine, bine, am terminat - mai aruncă o privire și s-a ridicat mulțumit de isprava-i.

Am tras aer în piept și m-am așezat. Consola atât de familiară începe să transmită date și să preia comenzile mele. Nici pe departe nu semăna cu primele console pe care îmi făcusem ucenicia, dar îmi plăcea mai mult. Viteza de reacție era mult îmbunătățită și aveam în ochi toate datele necesare.

- Motorul nr. 3 deteriorat, pornesc reactorul de rezervă - regulile spuneau să vociferez manevrele dacă situația făcea posibil acest lucru.

Puștiul urmărea totul cu atenție. Ticălosul știa să își ascundă reacțiile înaintea fiecărei piedici puse în cale. Eu deja eram absorbită de analiza datelor și luarea deciziilor.

- Corecție traiectorie, coordonate....

Nici nu am terminat bine de ajustat traiectoria, că-mi apare în cale un meteorit atras de Titan. Îl evaluez rapid, refac toate calculele, operez o mică deviere și am scăpat. Simțeam în ceafă privirea lacomă a puștiului. Aproape că-i venea să-mi ia locul la consolă.

- Asta ce-o mai fi? Un nor de cristale își făcea veacul pe traiectorie.

Absolut diabolic puștiule.

Solicit analiza spectrală - gheață - dimensiuni aproximativ 30 km în diametru, formă neregulată, granulație între 16 și 100 cm, densitate medie 20 particule/m cub. De data asta trec consola în modul manual, ocolesc pur și simplu norul, viteza crește, ne apropiem de punctul de aruncare. Cade motorul principal, trec pe auxiliar, încerc să mențin viteza și traiectoria. Senzorii indică un nou obstacol, un jet turbionar evadat din atmosfera gigantului.

- Puștiule, Titan nu are o atmosferă atât de tumultoasă. Mai studiază și tu!

Redresez rapid, refac reperatele și readuc nava pe traiectorie la timp pentru aruncare, lansez mesajul „Țineți-vă bine!” și urmăresc cum crește viteza.

- Uiiii, chiuu Grig în spatele meu de parcă era în mountain russe.

Nu mă puteam relaxa, era cea mai sensibilă etapă, viteza mare cerea atenție și reacții imediate.

Un mic incendiu de bord cauzat de tensiunile din structură. Anunțat - se ocupă tehnicul.

Depresurarea unui sas a deviat Năluca în exteriorul traiectoriei, am redresat rapid.

În mintea mea colosul inelat se micșora undeva în urma navei. Tensiunea începea să se atenueze, dar așteptam încă surprizele puștiului. Știam de ce-i în stare.

Nici nu a zburat gândul că au dispărut toate datele de pe consolă. Restart rapid. Nimic. Am făcut switch pe consola mică. Din păcate afișa mult mai puține date.

- Grig, intră pe felie, am nevoie de date.

- Ha, ha.... prezent. A „direcționat” senzorii pe consola lui și îmi striga bucuros informațiile care erau de fapt mesaje ticluite de el. Asta l-a încântat la culme, inventa datele din mers. Ne-am continuat jocul până aproape de prânz. Știam că înregistrase toată sesiunea și după masă avea să mă toace bine cu toate greșelile și ce puteam face mai bine. Deși nu era pilot, devorase toate manualele și procedurile de navigație. Memorase cu ușurință fiecare rând de care eu nu fusesem prea încântată în timpul pregătirii.

Exercițiul îmi făcuse bine, îmi era foame și mă îndreptam voioasă spre bucătărie.

Prima dată când am intrat în această încăpere am fost uimită de mărimea ei. Era o combinație de bucătărie, sală de mese. Pe un perete se întindea domeniul Irinei - cuptorul, plita, frigiderul, consola și alte mașinării pentru gătit. În mijloc trona o masă mare la care încăpeam cu toții. Peretele exterior avea un hublou aproape la fel de mare ca puntea principală. Pe celălalt perete se lățea un ecran uriaș pe care puteam rula orice, de la datele de zbor până la filme și conferințe. O canapea largă și comodă completa decorul. Nu era doar o bucătărie, era și spațiul nostru de recreere, un spațiul îndrăgit de toți mai ales că Irina avea darul de a ne face pe toți să ne simțim ca acasă.

Am pășit bucuroasă dincolo de pragul ușii glisante, dar bucuria avea să mă păărăsească iute. Mirosul mă izbi în plin.... paste....

- Doamne, Irinucă, mă ucizi cu pastele astea... parcă am fi în Roma, zău așa.

- Băieților le place și chiar le-am făcut bune, nu vrei să guști? mă îndemna ghiduș împingându-mi în față o farfurie plină.

- Fugi de aici cu lipitorile alea, m-am strâmbat oripilată. Hai spune, ce ai bun pentru mine?

- Caută și tu prin frigider, poate găsești ceva, îmi zise îmbufnată.

Îi plăcea să gătească, dar cu mine își găsisese nașul. Nu prea mâncam mâncare gătită și eram un coșmar pentru ea.

Am înaintat șovăind spre frigider gândind că mă voi mulțumi cu ceva iaurt rehidratat.

Supriza mi-a fost mare - o salată de primăvară de un verde crud. Printre frunzele fragede am zărit câteva roșii cherry, felii de ridichi de lună și câteva foi de ceapă verde. Mirosul proaspăt m-a purtat spre grădina mea dragă de acasă. Prima salată de primăvară era o adevărată sărbătoare fiind prezentată cu fast și mândrie de mama. „Mânâncă, sunt născute din mustul zăpezii și-s udate cu sudoarea frunții”. Așa obișnuia tata să spună privindu-și palmele pline de bătătură.

- Pasteeeee - mă smulse Ivan din amintiri. Era ciufulit și cu urmele pernei pe jumătate de față.

M-am apropiat recunoscătoare de Irina:

- Să-ți dea Cel de Sus sănătate copilă, mare pomană ți-ai făcut cu mine.

Îmi cuprinse mâinile cu tot cu castron și mă privi complice.

- Fetele trebuie să aibă grijă una de alta.

Curând tot echipajul s-a strâns în mica bucătărie și voioșia ne-a cuprins pe toți. Bineînțeles că porția mea de salată s-a subțiat serios cu ajutorul băieților pofticioși, iar Bădia, hâtru din fire, a mai slobozit câteva bancuri bune. De unde le scotea nu am idee, dar de fiecare dată venea cu ceva nou.

Mi-a venit în minte o vorbă de-a tatei: „Oricât ar construi românul de mult, tot la bucătărie se adună cu toții, acolo ne simțim noi bine.”

După ce i-am mulțumit ceremonios Irinei, am pornit spre punte. Puștiul m-a ajuns din urmă sprinten. Începuse deja să-mi turuie chestii tehnice. Amintindu-mi de hubloul meu, am făcut brusc stânga-mprejur și l-am interceptat pe Vasile.

- Ei, Bădie? Ce-a fost cu hubloul meu?

- Lăurice, licurice... îți place să-mi dai de lucru. Am luat la puricat toată instalația, dar deocamdată, vorba lui Ivan - „tot corect”. Mai fac săpături. Am pus bâzdâgăniile la treabă și acuș m-oi duce să le iau la rost.

Bâzdâgăniile, cum le numea el, erau nanoboții cu ajutorul cărora inginerul ținea Năluca în stare perfectă de funcționare. Dacă pentru Grig, care le programase, erau adevărate opere de artă, mie îmi cam dădeau fiori. Gândaci, e drept că inteligenți și metalici, dar tot gândaci...

M-am dat mai aproape de ardelean și i-am spus aproape în șoaptă:

- Bădie, îți spun doar ție, mi se pare că am văzut abur și prin hubloul mare de pe punte. Eu sper să mi se fi părut doar.

- Copilă, nu te juca... ai văzut sau nu? Nu-i lucru de șagă.
- Greu de spus, am dormit în frig, poate mi-a afectat mintea... cine știe.
- Pornesc o verificare mai amplă și îl anunț pe căpitan.
- Dacă ai nevoie de ajutor, îmi spui. Eu termin cu Grig și sunt liberă.
- No, no. Tu, cum termini, să dai fuga la Ivan să îți facă niște teste, frigul în spațiu te poate îmbolnăvi rău.
- Da, da... sigur, las' că nu am nimic, m-am îndepărtat bodogănind.

Un ceas întreg m-a turuit puștiul cu bunele și relele simulării. Normal că s-a înființat și căpitanul pe la jumătatea discuției. Mi-a mai dat câteva sugestii de manevrabilitate. Participase activ la proiectarea și construirea Nălucii. Îi cunoștea atât slăbiciunile, cât și puterile ascunse. Până la urmă simularea a fost reușită și Grig jubila de recenta lui ispravă. Îmi smulse o promisiune de a-l învăța să piloteze după care l-am lăsat în plata Domnului.

Istovită de atâta analiză m-am întors în cabina mea. Violetul familiar al pereților, orhideea, hubloul... Privirea mi s-a lipit iar de hublou. M-am apropiat și am privit în cumplita noapte cosmică.

Mii de stele. Dumnezeu știe câte lumi sunt asemeni Pământului: cu prunci, cu mame și bunici, cu pace și război, cu politicieni îmbâcsiți și șnapani puși pe căpătuială. Imaginile se derulau cu viteză în mintea mea. Copii cu trupuri rănite, mame desperate ce își caută odraslele printre ruinele caselor distruse de torpile inamice...

Brusc, nu mai puteam vedea afară. Am întins mâna spre hublou și era acoperit cu un strat opac ca de zăpadă. Inima mi s-a făcut cât un purice. Am atins hubloul acolo unde trebuia să dau de sticlă. Degetele mi s-au lipit de gheață ca atunci când atingi metalul pe timp de ger. Am smuls comunicatorul din buzunarul salopetei:

- Bădie, dacă vii acum la mine poți vedea pe viu gheața de pe hublou.
- Acum.

M-am tras doi pași în spate fără să pierd din vedere hubloul mătuț de promoroacă.

- Nu pricep, chiar nu pricep. Tocmai ce am terminat verificarea. Ce ai făcut?
- Nimic, mă uitam pe geam și mă gândeam departe.
- Cât de departe? La Polul Nord?

Întrebarea îi era plină de năduf. Clar, Bădiei nu-i plăceau ciudățeniile.

- la vezi tu ce poți să faci în altă parte, vreau să scot panourile și am nevoie de spațiu.

L-am privit nedumerită.

- Ia-ți jucăriile și dispari!

Fără o vorbă mi-am luat orhideea și reader-ul și am pornit spre bucătărie. Un gând negru mi s-a cuibărit în minte.

Dacă cercetătorii au greșit? Dacă la construirea Nălucii vreun zevzec a dat rasol? Mai ajungem oare la destinație? Mai e cale de întoarcere?

Măcar aveam confirmarea că nu o luasem razna și gheața chiar exista. M-am smuls din vârtejul gândurilor negre: Stop! Escala la infirmerie.

Nu am ezitat prea mult de data asta. Bădia avea dreptate, frigul putea deveni periculos.

- Oooo, uite cine a venit. Ți-ai adus și prietenii? Retrăiești?

Privirea ironică a basarabeanului arată spre orhidee și reader.

- Vanea, de ce ești tu așa ticălos? Mă știi tu de fricoasă?

- Apoi mândruță, nu ți-o fi frică, dar bag de samă că nici nu ți-s drag.

L-am privit cam nedumerită. Ne știam destul de bine din vremea misiunilor de salvare și nu pricepeam ce-i veni așa deodată.

- Ce știi tu? Bădia face săpături în cabina mea și...

- Ahaaaa! Deci, avem o refugiată - continuă în aceeași notă ironică.

Indignată la culme, am pus planta pe masa de consultație, m-am trântit pe un scaun și am deschis reader-ul.

- Dacă așa vine vorba, eu mă apuc de citit și când îți vine mintea la cap poate îmi faci un consult.

- Măi fată, de ce nu spui așa? Care-i baiul? - devenise foarte serios și preocupat.

I-am povestit toate pățaniile: visul, hubloul înghețat, năluca de abur de pe punte. Mi-a pus o groază de întrebări. Mi-a făcut o groază de scanări și analize. Altă rundă de întrebări, de data asta am simțit testele psihologice. Am înțeles că își punea la bătaie tot arsenalul: medicină, psihologie, chiar psihiatrie.

În mijlocul unuia din teste mi-am pierdut răbdarea.

- Ei? Am luat-o pe arătură?

- Mda, rău de tot, nu mai ai scăpare - abia se putea abține să nu râdă. Hai să terminăm testul ăsta și te lămuiesc.

- Nu mai fac nici un test... Ce mai contează un test între cele 100 făcute, dă drumul la bandă

că nu mai am răbdare.

- Laura, Laura... de asta tu ești pilot și eu medic, îți lipsește răbdarea. Mai domolește-te și tu.

- Nu mai răspund la nicio întrebare - îmbufnată, mi-am îndreptat atenția către petalele satinatate ale florii mele dragi.

- Bine, bine, ai câștigat. Nu ai mare lucru, lipsă de calciu - nici nu-i de mirare la cum mănânci, oboseală și ar mai fi ceva, dar dacă o spun mă iei la bătaie mai mult ca sigur - mă privi cu subînțeleș.

- Flăcău, cred că tu ai nevoie de un duș rece... Ce naiba?... privirea mi-a rămas lipită de hubloul acoperit cu o pojghiță de gheață.

- Bădie, la infirmerie, acum!!! aproape am strigat în comunicator luând prin surprindere pe Ivan.

- Ce naiba? Vin acum.

Inima povestitoare

by Edgar Allan Poe

<http://fanzin.clubsf.ro/inima-povestitoare/>

E adevărat! Agitat, foarte, foarte agitat fusesem și sunt. Dar de ce ai spune că sunt nebun? Boala îmi ascuțise simțurile, nu le distrusese.

Mai presus de toate a fost simțul auzului. Auzeam toate lucrurile din cer și de pe pământ. Auzeam multe lucruri și din lumile de dedesubt. Cum, atunci, să fiu nebun? Privește cât de împăcat, cât de calm îți pot spune întreaga poveste.

Îmi este imposibil să spun cum a încolțit ideea în mintea mea. L-am iubit pe bătrân. Nu-mi făcuse niciodată vreo nedreptate. Nu mă insultase vreodată. Nu-i dorisem bogăția. Cred că de vină fusese ochiul! Da, asta fusese! Avusese ochiul unei păsări – al unui vultur, un ochi albastru deschis, acoperit de o peliculă. De câte ori îl ațintea asupra mea, sângele-mi îngheța; Și astfel – foarte încet – m-am hotărât să-i iau viața bătrânului și să mă eliberez pentru totdeauna de acel ochi.

Aici vreau să ajung. Crezi că sunt nebun. Dar nebunii nu știu nimic. Ar fi trebuit să mă vezi pe mine. Ar fi trebuit să vezi cu câtă grijă și chibzuință am purces la fapte!

N-am fost niciodată mai binevoitor cu bătrânul decât în întreaga săptămână dinainte de a-l ucide. Și în fiecare noapte, târziu, îi descuriam ușa și o deschideam ușor – of, atât de ușor! Apoi, după ce făceam o deschizătură suficient de mare pentru a-mi încăpea capul, strecuram înăuntru un felinar chior, acoperit tot, ca nicio rază de lumină să nu scape, apoi capul meu. Mă mișcam încet, foarte încet, ca să nu deranjez somnul bătrânului. Apoi, când capul mi-era bine în cameră, dezveleam felinarul atât cât o singură rază de lumină să cadă pe ochiul de vultur.

Și asta am făcut timp de șapte nopți, șapte nopți lungi la rând – dar am găsit mereu ochiul închis; și așa mi-a fost imposibil să-mi fac treaba; căci nu bătrânul era cel care mă irita, ci ochiul său cel diabolic.

Într-a opta noapte, am fost și mai atent ca de obicei când am deschis ușa. Îmi băgasem capul înăuntru și eram gata să descopăr felinarul, când degetul mi-a alunecat pe o bucată de metal și a făcut un zgomot. Bătrânul s-a ridicat în capul oaselor, strigând „Cine-i acolo?”

Am rămas nemișcat și n-am scos o vorbă. Timp de o oră întreagă n-am mișcat un mușchi. Și-n tot acest timp, nu l-am auzit așezându-se. Stătea încă ridicat în pat, ascultând – exact cum făcusem eu, noapte după noapte.

Apoi am auzit un zgomot și am știut că era sunetul groazei umane. Sunetul slab care se ridica din străfundul sufletului. Cunoșteam bine acel zgomot. În multe nopți, târziu, când toată lumea dormea, mă umpluse din străfundul propriului meu piept. Spun, deci, că îl știam bine.

Am știut ce simțea bătrânul și mi-a fost milă de el, deși mi-am răs în sinea mea. Am știut că stătuse treaz încă de la primul sunet, când se întorsese în pat. Groaza îi tot crescuse de atunci.

După ce așteptasem mult timp, fără a-l auzi așezându-se, m-am hotărât să fac o mică – o foarte, foarte mică – deschizătură în acoperământul felinarului. Și am făcut-o. Nu-ți poți imagina cu cât de multă grijă. În cele din urmă, o singură fâșie de lumină a sclipit de dedesubt și a căzut direct pe ochiul de vultur.

Fusese deschis – larg, larg deschis – și m-a cuprins mânia când m-am uitat la el. L-am zărit clar – un albastru palid, cu un voal oribil peste el, care-mi îngheța măduva în oase; dar n-am putut vedea nimic altceva din fața sau trupul bătrânului. Pentru că trimisesem lumina exact pe locul blestemat.

Și nu ți-am spus oare că ceea ce tu greșești considerând nebunie nu este altceva decât o ascuțire a sensibilității? Căci atunci mi-a ajuns la urechi un sunet ritmic, grav și șters, ca acela pe care un ceas de buzunar l-ar face într-o bucată de bumbac. Cunoșteam bine și acel sunet. Erau bătăile inimii bătrânului. Mi-au întetșit mânia.

Dar am rămas tot nemișcat. Abia mai respiram. Am ținut felinarul împietrit. Am încercat să țin raza de lumină pe acel ochi. Dar bătăile inimii s-au întetșit. Au devenit tot mai rapide și mai zgomotoase cu fiecare secundă. Teroarea bătrânului trebuia să fi fost extremă! Bătăile au devenit și mai zgomotoase, îți spun, tot mai zgomotoase cu fiecare moment!

Și-acum, în puterea nopții, în liniștea oribilă a casei vechi, un sunet atât de ciudat ca acesta m-a adus într-o stare de incontrollabilă teroare. Totuși, pentru încă câteva minute am stat nemișcat. Dar bătăile se auzeau mai tare și mai tare! Am crezut că inima avea să-i explodeze.

Și-acum, o nouă temere a încolțit în mine – că zgomotul ar fi putut fi auzit de un vecin! Ceasul bătrânului venise. Urlând, am dezvelit brusc felinarul și am dat buzna în cameră.

A strigat o dată – numai o dată. Imediat, l-am trântit la podea și am tras patul cel greu peste el. Apoi am zâmbit, căci lucrul fusese făcut până aici.

Dar, timp de încă multe minute, inima a continuat să bată în surdină. Totuși, asta nu m-a interesat; nu putea fi auzită prin perete. În sfârșit, s-a oprit. Bătrânul murise. Am dat patul la o parte și am cercetat trupul. Mi-am așezat mâna peste inima lui și am ținut-o acolo alte multe minute. Nu a mai fost nicio mișcare. Murise de-a binelea. Ochiul său nu avea să mă mai tulbure.

Dacă încă mă crezi nebun, nu o vei mai crede când îți voi descrie pașii înțelepți pe care i-am urmat când am ascuns cadavru. Am lucrat repede, dar în liniște. Întâi, am făcut trupul bucăți. Am tăiat capul, mâinile și picioarele.

Apoi am desfăcut trei stinghii de lemn din dușumea și am ascuns bucățile dedesubt. Am schimbat apoi scândurile, astfel încât nici un ochi uman – nici măcar al său – n-ar fi văzut nimic în neregulă.

Nu am avut nimic de spălat – nicio urmă de niciun fel – niciun strop de sânge. Fusesem prea isteț pentru așa ceva. O cadă îl păstrase pe tot – ha! ha!

Când ajunsesem la sfârșitul acestor corvezi, era patru dimineața. Iar când ceasul a bătut ora fixă, un zgomot s-a auzit la ușa dinspre stradă. M-am dus jos să deschid cu inima ușoară – căci de ce aveam a mă teme? Trei oameni au intrat, spunând că sunt ofițeri de poliție. Un țipăt fusese auzit de către un vecin în timpul nopții; se stârniseră suspiciuni de crimă; biroul de poliție fusese informat și ofițerii fuseseră trimiși să cerceteze clădirea.

Am zâmbit – căci de ce aveam eu a mă teme? Țipătul, am spus, fusese al meu, în vis. Bătrânul, am mai spus, nu era în țară. Mi-am purtat vizitatorii peste tot prin casă. Le-am spus să caute – să caute cu încredere. l-am dus, într-un sfârșit, în camera lui. Am adus scaune acolo și le-am spus să se odihnească. Pe-al meu l-am așezat chiar deasupra locului sub care așezasem trupul victimei.

Ofițerii au fost satisfăcuți. Eu eram complet ușurat. S-au așezat, și-n timp ce eu le răspundeam bucuros, au vorbit despre lucruri banale. Dar, după o vreme, m-am simțit slăbit și mi-am dorit să plece. Capul a început să mă doară și am auzit un țârâit în urechi; dar ei încă stăteau și vorbeau.

Țârâitul s-a înrăutățit. Am pălăvrăgit mai departe, să-mi treacă. Dar a continuat, până când, în sfârșit, mi-am dat seama că zgomotul nu era în urechile mele.

Am vorbit și mai mult, cu glas mai tare. Dar sunetul s-a întetit – și ce-aș fi putut face? Era sunetul ritmic, grav și șters ca al unui ceas de buzunar într-o bucată de bumbac. Mi-a fost greu să respir – totuși, ofițerii nu-l auzeau. Am vorbit mai tare, mai precipitat; dar sunetul a continuat să se întetească. M-am ridicat în picioare și m-am contrazis cu ei pentru lucruri de nimic, cu glas tare și cu mișcări violente din mâini. Dar sunetul continua să crească.

De ce nu plecau? M-am plimbat încolo și-ncoace pe podea cu pași grei, ca și când aș fi fost enervat de privirile bărbaților – dar sunetul tot creștea. Ce puteam să fac? Mi-am înșfăcat scaunul și l-am mutat pe podea, dar zgomotul a continuat să crească. Tot mai tare – și mai tare – și mai tare! Și bărbații încă vorbeau cu plăcere și zâmbeau.

Era oare posibil ca ei să nu fi auzit? Nu, nu! Auziseră! Suspectaseră! Știuseră! Își băteau joc de teroarea mea. Asta am crezut și asta cred. Dar orice ar fi fost mai bine decât acea durere! Nu le-am mai putut suporta zâmbetele. Am simțit că trebuia să urlu sau să mor! Și acum – din nou! Mai tare! Mai tare! Mai tare!

„Ticăloșilor!” am strigat, „Nu vă mai prefaceți! Recunosc fapta! Rupeți podeaua nemernicilor! Aici, aici! Bătaia inimii sale hidoase!”

(În traducerea lui Alexandru Lamba)

Experiment: Haideți să ne jucăm împreună la Gazetă!

by Alexandru Lamba

<http://fanzin.clubsf.ro/experiment-haideti-sa-ne-jucam-impreuna-la-gazeta/>

Era o vreme când, de mâna bunicului, mergeam – de voie de nevoie – la grădiniță. Nu eram prea încântat. Acolo trebuia să mă joc cu alți copii, iar ei aveau alte idei.

Ne așezam în cerc, răsturnam sacul cu minuni și începeam să construim. Toți, de-a valma. Nu mi plăcea ce ieșea. Nimănu-i plăcea, așa că ne certam. Dă râmam, ne luam fiecare din cuburi și ne făceam propriile construcții. Dar ele ne plăceau încă și mai puțin. N-aveam destule piese. Trăgeam cu ochiul la grămada celorlalți și începeam să negociem. Făceam schimburi, ajustam proiectul, ne adaptam... apoi, când realizam că trocul ne aduce la fel de multe pierderi pe câte câștiguri, iar edificiul seamănă tot mai puțin cu viziunea inițială, câte doi – câte trei, formam bisericuțe, lipeam castelele și construim mai departe la comun. Și procesul continua până când, în final, coeziunea redevenea totală și ne regăseam cu toții în fața gloriosului, eterogenului și – de vreo jumătate de metru – înaltului rezultat al efortului nostru comun, mulțumiți fiecare de contribuția proprie, absolut esențială.

Bun, și-acum haideți să vă spun de ce-am bătut câmpii până acum și unde vreau să ajung. Ideea e simplă: vreau să vă propun să ne jucăm împreună! De ce? Păi... pentru că e mai distractiv! Avem mai multe jucării împreună. Și, dacă mă gândesc bine, ce este literatura fără un pic de joacă?

Concret: ce-ați zice de-o nuvelă scrisă la comun? Cum? Foarte simplu! Să zicem că fiecare autor participant va scrie un pasaj de 500 – 2000 de cuvinte, continuând după bunul său plac povestea celor dinaintea sa. Nu există alte constrângeri decât tema SF, Fantastic sau Horror și păstrarea firului narativ. Credeți că puteți schimba registrul? Perfect, faceți-o! Doriți să uciideți personajele celorlalți? Aveți ocazia! Doriți personaje noi? Adăugați-le! Fiecare veți fi suveran pe fragmentul vostru. Numai să construiți pe fundația deja existentă. Primul autor nu va avea nicio constrângere, însă va fi nevoit să aleagă titlul operei. Cei care vor urma, vor fi nevoiți să citească tot ce au scris cei dinaintea lui și să continue. Ultimul va avea dificilă dar și plină de satisfacții sarcină de a înnoda ițele și de a încorona opera cu un final apoteotic. Fiecăruia i se va îngădui același timp, și anume o lună, de la momentul apariției numărului în care fragmentul celui dinaintea sa a fost publicat, până la apariția noului număr, cel în care va trebui să-și prezinte continuarea. Nu este obligatoriu să vorbiți în prealabil și să vă puneți de acord asupra unor aspecte, dar nici interzis nu este. Decizia vă aparține. Ce spuneți, ați fi interesați?

Tot ce trebuie să faceți este să vă înscrieți în proiect, iar noi vă vom selecta și, în numărul viitor, vă vom comunica lista cu autorii și lunile în care povestirea este în grija fiecăruia. De-aici încolo, proiectul vă aparține! Povestirea astfel înfiripată va fi publicată în foileton în Gazeta S.F., menționându-se autorul fiecărui episod.

Condiții de participare la preselecție nu există, dar: întâietate for avea autorii care au publicat deja în Gazeta S.F, luându-se în considerare în primul rând calitatea și apoi numărul textelor.

Așteptăm înscrieri la adresa: gazetasf@gmail.com, sau prin comentariu la acest articol.

Voyage dans la Lune

by Marcel Gherman

<http://fanzin.clubsf.ro/voyage-dans-la-lune/>

„Voyage dans la Lune” („Călătorie spre Lună”) (1902), în regia lui Georges Melies, a fost primul film SF din istorie. Chiar și astăzi această fantasmagorie vizuală continuă să ne uimească. Probabil că la fel se vor uita și oamenii din viitor la „Star Wars”, „Terminator”, „Dune”, „Star Trek” și la alte filme ce ne-au marcat adolescența. Astăzi, în contextul proliferării curentelor steampunk, neo-gothic și fantasy, asistăm la un proces de revalorificare a tradiției culturale. Pentru omul modern devine tot mai clar că fără trecut nu poate exista viitor.

Fiind o adaptare a romanului lui Jules Verne „Din tun spre Lună”, filmul „Voyage dans la Lune”, un scurt-metraj de 12 minute, are în centrul acțiunii un grup de savanți bătrâni, cărora le vine în minte ideea unei călătorii temerare fără precedent. În scena de început îi vedem șezând cuminți într-o sală de conferințe, unde discută planul marelui zbor spre Lună. Iar în clipa următoare, iată-i deja pornind în călătorie. Lansarea este marcată cu mare fast, cu intonarea Marseillezei și cu fluturarea tricolorului francez. Cu ajutorul unui proiectil lansat dintr-un tun, savanții noștri ajung cu bine la destinație și admiră de pe Lună corpurile cerești. La un moment dat, pe Lună începe să ningă! Călătorii se adăpostesc într-o cavernă, unde realizează primul contact cu un reprezentant al rasei de extraterestri nativi. Acest contact degenerază într-un conflict interplanetar și iată-i pe neînfricații exploratori luptându-se cu aborigenii selenari. Imediat cum lovesc un extraterestru, acesta se evaporă, exact ca într-un joc Nintendo! Pământeni sunt capturați și conduși la Regele Lunii. Într-un sfârșit, îl omoară pe acest rege, reușind apoi să evadeze de pe Lună, și se întorc pe Pământ în cădere liberă.

Este de-a dreptul surprinzător cum pionieri precum Georges Melies, Buster Keaton sau Charlie Chaplin au inventat principiile fundamentale ale artei cinematografice într-un răstimp atât de scurt și în absența oricărei tradiții. Filmul „Voyage dans la Lune” excelează și printr-o scenografie ce ar putea fi comparată cu cea a unui super-blockbuster hollywoodian. Printre principiile inovatoare introduse de Georges Melies în filmul său este și aplicarea convențiilor artistice, devenit astăzi un procedeu indispensabil. Nimeni nu se întreabă, bunăoară, de ce în universul din „Războiul Stelelor” există sunet în spațiu, contrar legilor fizicii. Filmul lui Georges Melies a devenit un material didactic indispensabil pentru orice facultate de cinematografie.

Pelicula „Voyage dans la Lune” face parte din Domeniul Public și poate fi distribuită gratuit. Vă invităm să o vizionați chiar acum: http://youtu.be/_FrdVdKlxUk

Thor 2 - între ciocanul galactic și centura fonică

by Alexandru Ioan Despina

<http://fanzin.clubsf.ro/thor-2-intre-ciocanul-galactic-si-centura-fonica/>

După un prim film nu tocmai reușit, Thor revine cu tupeu pe marile ecrane într-o peliculă secundă cu nimic mai inspirată decât precedentă. Nu mă înțelegeți greșit, având un buget solid și actori de primă mână, Thor nu este deloc un eșec, ba dimpotrivă, poate fi considerat fără drept de apel un succes. Însă un succes industrial, nicidecum cinematografic, căci cel din urmă termen ar implica și existența artei. Iar în Thor 2 - între ciocanul galactic și centura fonică, singură artă prezentă este sub forma efectelor speciale (în mare parte reușite, trebuie să recunosc), demne de alte timpuri, întâmplări și subiecte. Și că tot am amintit de acest aspect, nu pot ignora incongruența vădită între mitologic și științifico-fantastic, între știință și pseudoștiință, legendă și avans tehnologic. Dacă v-ați plictisit de elfii care nu-s altceva decât niște elfi și de ciocanele care nu sunt altceva decât simple ciocane, în Thor 2 veți puteți vedea ciocane călătorind prin hiper-spațiu și admira în toată splendoarea lor armate de elfi androizați și înarmați până în dinți cu bastoane simandicoase (dar destul de interesante), având umilul scop - împărțășit de oricare alt antierou - de-a distruge. Iar dacă unii dintre acești antieroi vor să-l omoare pe protagonist, să distrugă lumea ori pur și simplu să dărâme ordinea, elfii noștri dragi sunt ceva mai ambițioși: ei doresc să facă praf și pulbere tot universul, ca mai apoi să domnească din afara lui (sic!) în pace și întuneric și armonie. Numai că tot în pace și armonie vrea și Thor și-a sa șleahță de zei spațiali să domnească, numai că lui Thor și ciocanului său magic nu i-ar strica nici lumina. Iar din aceste profunde și ireconciliabile năzuințe se naște și conflictul. La fel de naivă, intriga se bazează pe o situație demult patentată și mult prea des uzitată: în prolog, cu mulți ani în urmă, pe când haosul tindea să acapareze lumea, forțele binelui s-au luat la trântă cu forțele răului. Forțele binele au ieșit, desigur, învingătoare, altfel nu vă mai scriam eu acest articol din cea mai bună dintre lumile posibile, însă răul n-a fost biruit definitiv. În timpul care s-a scurs între prolog și intrigă și-a lins rănille, și-a cârpit brăcinarii și s-a urcat pe baricadă, de data aceasta mai puternic, înverșunat și răzbunător ca niciodată (a se înțelege mai, mai și mai ca data trecută, pentru că, desigur, astfel de filme au în genere și o continuare, în care forțele răului vor fi iarăși, surpriză totală, și mai puternice, înverșunate și răzbunătoare ca niciodată [a se înțelege mai, mai și mai ca data trecută - cred că ați înțeles ideea și nu mai are rost să deschid și acolade]) și s-a trezit amenințând din nou ordinea instaurată. Și uite așa se evită conturarea unei intrigi în adevăratul sens al cuvântului, recurgându-se la un tertip ieftin. Dacă stați puțin să cugetați, o să observați că acest fel de intrigă se regăsește într-un număr impresionant de filme. Și am să vă dau doar câteva exemple: Transformers (ăia răi, după ce au fost inițial căsăpiți, revin în forță), Man of Steel (după ce kriptonicii ăia trei au fost întemnițați, un eveniment neașteptat i-a eliberat, iar acum vor să-și verse năduful pe tânărul Superman), unele dintre Star Wars și așa mai departe. Toate au același numitor comun: intriga slăbuță. Pentru că această metodă total lipsită de originalitate și profesionalism, dar care pare să prindă la publicul ahtiat după bătăi și efecte speciale, are, în fond, menirea să ascundă adevărata tramă, de multe ori ilară, firavă sau de-a dreptul stupidă (Thor reușește performanța de-a le bifa pe toate trei), tramă care ar trebui să răspundă la întrebarea „Când și în ce fel a luat naștere conflictul inițial dintre forțele binelui și cele ale răului?. Adică de ce vor să se omoare?” Iar în Thor v-am spus deja care este acest conflict stupid, firav și ilar: elfii vor întuneric, zeii lumină. Adică, că tot suntem în România (vorba vine, eu am evadat), acest lucru s-ar traduce astfel: unii vor să stingă lumina în camera de cămin, ceilalți să o lase aprinsă. Și neputând să o lase pe jumătate aprinsă și pe jumătate stinsă, sar la bătaie. Cu ciocane, protoni, ciomege și energii violete. Dar până la urmă se poate trece peste acest lucru (Man of Steel a făcut o treabă destul de bună, deși acolo trioul kriptonic nu dorea pur și simplu întuneric și nici ceilalți pur și simplu lumină), însă, din păcate, Thor 2 reușește să cadă într-o prăpastie a penibilului în momentul în care se apucă să ne povestească despre efectul devastator al alinierii nu-știu-căror planete. Nu doar că-i pseudoștiință, ne-am cam obișnuit cu ea, dar este pseudoștiință perimată. Am intrat deja în centura

fotonică, a venit și apocalipsa maiașă, s-au aliniat planetele cu nici doi ani în urmă. Dacă se alinează așa des, parcă își pierde hazul, așa cum s-a întâmplat și cu pastorul acela care tot amâna apocalipsa din 6 în 6 luni.

N-am să mai aduc în discuție jocul actorilor, costumele, dialogul și alte aspecte menționate în mod normal într-un astfel de articol pentru că nu cred că are rost. Singurul lucru care mi-a plăcut a fost întorsătura de situația din final, un cârlig destul de bine ancorat încât să-ți stârnească o serie de întrebări la care să-ți dorești răspunsul, deși mă îndoiesc că vor mai fi în discuție într-o eventuală parte a 3-a.

În concluzie, dacă vreți ca filmul să vă placă, lăsați-vă creierul acasă!

Gazeta SF

Revistă electronică de artă și literatură speculativă

(c) Gazeta SF 2014